

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Πρωτότυπο διήγημα

Οι «ζωντανοί κρυστάλλοι»

Και οι σταγόνες που «περπατάνε»

Μία παράξενη χημική ουσία, που ονομάζεται «πρωτοκατεχικόν οξύ», μπορεί ίσως ν' αποτελέσει τον κρίκο που λείπει ακόμη από τους επιστήμονες, στην αλυσίδα των έρευνών τους για μία μέθοδο παραγωγής τεχνητής ζωής στο εργαστήριο. Η ουσία αυτή αναφέρεται σ' ένα από τα τελευταία τεύχη της εφημερίδας της Βασιλικής Εταιρείας της Μεγάλης Βρεταννίας. Το σχετικό άρθρο ασχολείται με τα εκπληκτικά πειράματα που έγιναν από διακεκριμένους χημικούς και βιολόγους με «ζωντανούς κρυστάλλους» και με «ζωή» εργαστηριακής κατασκευής.

Τα σπουδαιότερα από τα πειράματα αυτά, οφείλονται στον καθηγητή Ρ. Γούντ, του αμερικανικού Πανεπιστημίου Τζών Χόπκινς. Ένώ ασχολείται με την κρυστάλλωση του πρωτοκατεχικού οξέος — που παράγεται από τη ρητίνη και χρησιμοποιείται κάποτε στη φωτογραφική — ο καθηγητής αυτός έκαμε μία παρατήρηση που τον κατέπληξε: Πρόσεξε δηλαδή, ότι σχηματίζονταν πάνω στους κρυστάλλους του οξέος, κάτι μακρουλές προεξοχές, σαν δαχτυλά, που κουνιόνταν σπασμωδικά κι' έδειχναν με διάφορα σημεία πώς ήταν ζωντανές! Ένα απ' τα στελέχη αυτά, μάλιστα, μεγάλωσε υπερβολικά και απέκτησε δυο «βραχιόνες», σαν κυματίζουσες κεραιές!

Ένας απ' τους κρυστάλλους είχε έπτά «άρθρους». Ο καθηγητής τον άπρεξε με προσοχή και τον άφησε όλη τη νύχτα πάνω σε μία γυάλινη πλάκα. Το επόμενο πρωί, λοιπόν, είδε, ότι είχε τεντώσει προς τα έξω δυο απ' τις «άρθρους» του, χωρίς νύχη μεσολαβήσει καμμία χημική αντίδραση με άλλες ουσίες.

Τα πειράματα αυτά πειράματα χημικής «ζωής», δεν είναι τα πρώτα. Σ' όλες τις προηγούμενες περιπτώσεις, οι φαινομενικά ανεξάρτητες κινήσεις των κρυστάλλων ή των χημικών ουσιών, ήταν απλό μηχανικό αποτέλεσμα εσωτερικών τάσεων.

Ο δόκτωρ Μπάσλι, καθηγητής της βιολογίας στο Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης, επέτυχε μία καλή απομίμηση ζωντανών ιστών, με την προσθήκη λεπτών σταγονιδίων σαπουνιάδας μέσα σε ελαιόλαδο. Οι σταγόνες αυτές του ελαιώδους άφρου, συμπεριφέρονταν σαν να ήταν ζωντανές!

Όταν δηλαδή ο δόκτωρ έβαζε μία απ' αυτές στο μικροσκόπιο και την έβλεπε προσεκτικά με νερό, την έβλεπε άμέσως ν' αρχίζει να μετακινείται, να έρπη. Οι κινήσεις αυτές ήταν πολύ όμοιες με των μικρών ζελαντινών δυντων που ζουν στη θάλασσα.

Η ταχύτης της μετακίνησής των σταγόνων έφτανε κάποτε τον 1 πόνο σε κάθε λεπτό της ώρας. Οι μεγαλύτερες δ' απ' αυτές σχημάτιζαν μακρούς «βραχιόνες», σαν πλοκάμους.

Οι σταγόνες αυτές δεν έμειναν «ζωντανές» επί άπεριόριστο χρονικό διάστημα. Όπως όλα τα πραγματικά ζωντανά πλάσματα, έχαναν, άργα ή γρήγορα, τη δραστηριότητά τους και «πέθαιναν» στο τέλος.

Όστόσο, οι επιστήμονες ξέρουν τώρα, ότι τα παραδείγματα αυτά της απομιμήσεως της ζωής, οφείλονται σε πολύπλοκες μεταβολές της «έπιφανειακής τάσεως», μίας περίεργης δυνάμεως που συναντάται σ' όλα τα υγρά. Τέτοιες μεταβολές παρατηρούνται και σε ώρισμένες μορφές ατελών ζώων άντων. Δεν μπορούμε όμως να πούμε μ' αυτό, ότι υπάρχει στις σταγόνες του ελαιώδους άφρου ζωή, όπως την έννοούμε συνήθως.

Η Ρωσσία έχει ήδη παραδεχθεί επισήμως τη θεωρία μίας απ' τις γυναίκες επιστήμονές της, της καθηγήτριας Ολγας Λεπισινσκόγια, σύμφωνα με την οποία μπορεί να δημιουργηθεί αυτομάτως ζωή από άπλες χημικές ουσίες. Ως παράδειγμα παίρνει η Ρωσσία καθηγήτρια τον ιόν μίας ασθνεύσας του καπνού, μία ουσία δηλαδή που μπορεί να καθαρισθεί και να φυλάχθει, και που δεν παρουσιάζει κανένα ίχνος ζωής. Άν εισαχθεί λίγη απ' την ουσία αυτή σ' ένα φυτό καπνού, προκαλεί μία χαρακτηριστική ασθένεια, ενώ συγχρόνως πολλαπλασιάζεται μόνοι της, τόσο ώστε, μετά 2—3 βδομάδες, το φυτό περιέχει μία ποσότητα της κατά χιλιάδες φορές μεγαλύτερη απ' την αρχική! Έφ' όσον, λοιπόν, ο πολλαπλασιασμός, ή αναπαραγωγή, αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα της ζωντανής ύλης, πρέπει να παραδεχθούμε ότι, υπό ώρισμένες συνθήκες, ο «νεκρός» ίός άποκτά ζωή.

Μία καθημερινή έθνησιδα της Φλωρεντίας δημοσίεωε, μία μέρα, την ακόλουθη είδηση:

«Κατά την μεταφοράν των νοσούντων του ταχυδρομείου της πόλεως μας, άπ' ενός οικίματος εις άλλο άνεκαλυμμία εις τήν σκιάν ένός κιδώσαν επί του φακέλλου πρό τοιάκοντα όκτώ δόκλων έτών. Ο διευθυντής του ταχυδρομείου άπέστειλε έν τούτοις, την έν λόγω έπιστολήν προς την παραλήπτοιν Φραντζέσκα Κονσάλβι, όδός Τσινάμπόνι, 6, συνοδούσας αυτήν με έν σημείωμα συνώνυμς διά την τόσπ άνοποσίαν!»

Τώρα θα ήταν πολύ περίπλοκο να σάς εξηγήσουμε πώς κατορθώσαμε να άποκτήσουμε το κείμενο της ιστορικής αυτής έπιστολής, καθώς και των άλλων — αυτές είν' έντελώς πρόσφατες — που ακολουθούν. Νά, λοιπόν, ή ύπ' αοιθ. 1 έπιστολή:

«Ευγενική δεσποινίς.

Ευπιστεύουμαι στο καλό μου άστρο για να φτάσθ στα νύχτα σας το γράμμα αυτό. Άποφάσισα να κάνω το τουλάχισ αυτό διάβημα, έπειδή ή ελπίστη παρακολούθησι των νονών σας και ή βαθύς σεβασμός που νιώθω για τον πατέρα σας, τον άνώτερό μου, μ' έμπόδισαν να έκφοσάω αυτό, που αίσθανόμην για σάς και τα όνειρα της νεότητός μου.

Ευγενική Φραντζέσκα, θα καταλάβετε, βλέποντας με σ' όλα τα σαλόνια, που ή παρουσία σας όμορφαινε, πόσο αυτός τους μίνες ποθούσα να σάς βλέπω και ν' άναπνέω τον άέρα, που άναπνέετε. ν' άκούω τη φωνή σας την τόσο γλυκεία και να καθορτίζωμαι στα όρώς σας μάτια.

Όστόσο, οι έλπίδες μου έσθυσαν τους δυο τελευταίους μίνες γιατί δεν σάς έβλεπα πιά. Άλλ' έμαθα πώς αυτό ποροοδόναν, έπειδή ή υπτέρα σας ήταν άρωσθη. Χάϊωω υθαίνοντας ότι είνε πολύ καλότερα.

Δυστυχώς δεν θά υποόσώ να σάς δω πιά, έπειδή ή υέσος, που θα φύγω έφτασε: το σύνταγμα μου πηγαίνει σε μία όρεινη περιοχή για τις καλοκαιρινές ασκήσεις του.

Πέστε μου, Φραντζέσκα, ότι δεν άπατήθηκα ένοντας την έντύπωσι πώς δεν σάς ελπία άδιόφορος! Όταν τελιώσω τη στρατιωτική μου θητεία θα υποόσώ να παρουσιάστθ στον πατέρα σας, το συνταγματάχον μου. Για να σάς ζητήσω να σάς παντοεύθ. Πεστε μου άκόμα πώς θα υού νοσάτε κάπου — κάπου και πού υποόω να σάς στέλνω τα δικά υού γράμματα.

Μά αν δεν υ' άναπατή, άς είνε το γράμμα υού αυτό ένα άπελπισμένο γάσο. Λατρεύθ υού, όποιοδήποτε κι' έν είνε ή τύχη υού, θα εύλογά πάντα την υέσος και την όση της πρώτης υας συναντήσεως, στην πλατεία Μιχαήλ.

Άγγέλου, στις τοές τ' άπόνεμα υιάς Κυριακής, όταν παρουσιασθήκατε κάτω απ' τις άντίδες του ήλιου με το φορέμα σας, το μωβ και το καπέλλο σας με τα λουλούδια τα όσά και τα υπέ.

Λογάνδε Τζιοβάννι Ντέ Μπενεντέττι.

Υ. Γ.: Πόιν να φύγω για τις ασκήσεις λογασιών να περάσω μία βδομάδα στο σπίτι υού, στη Φεοόσος, κοντά στη υπτέρα υού. Περιμένω, Φραντζέσκα, γλυκεία υού άγάπη, να δευθθ την έντύχη ή το νύπνια που υού ποροοίσει ή Μοίσα...».

★

Και να τώρα ή άπάντησι στο «Ιστορικό» αυτό γράμμα, έπειτα από τόσα χρόνια.

«Ευγενική Τζιοβάννι.

Το γράμμα σας έφτασε στο σπίτι υού ύστερ' από τριάντα όντ' υονία και το άπόκομα της έθνησιδος που σάς έσωκλείω θα σάς έννήσθ πώς ή Μοίσα διασκέδασε, καταστοέφοντας το έρωτικό όνειρο δυο νεαρών υπόσων, που υποόσων ναγάν ήσσει εύτυχιμένες. Νά, άναπατή φίλε, γιατί και ή Φραντζέσκα σας άγάπησε με τον ίδιο έρωτα και για πολλά χρόνια έκλεισε στην καρδιά της ένα πικρό πόνο για την άκατανόητη σιωπή σας. Μονάνα ή άείστοργεία της την έμπόδισε να ταπεινωθθ, αναζητώντας να έπανασυνδέ-

ση την κλωστή της ναυένης εύτυχίας της.

Άλλά το ήμερολόγιο πρ' έννοσθε κάθε βόδου, στην περίοδο αυτή της υαύσης υοναείας της, δείννει την άπελπισία της και τον έρωτά της.

Πρέπει να σάς πώ για το γάμο, που έκαμε, υονία έπειτα απ' αυτή την περιπέτεια! Ένοιάθε υονάνα άφοσίωσι για τον άντρα της, πίο μεγάλο απ' αυτό στα χρόνια, και ποτέ της δεν ποόσσε την πρώτη έκείνη άνάπη, που ήταν ή υοναδική στη ζωή της.

Ευχαριστώ για τα λόγια σας έστω κι' αν έφτασαν άόνα. Ευχαριστώ!...

Φραντζέσκα Κονσάλβι
Όδός Τσινάμπόνι 6»

★

Νά τί άπάντησε σ' αυτό το γράμμα, ό πώνν λογάνδε Τζιοβάννι Ντέ Μπενεντέττι:

«Ευγενική φίλη.

Λοιπόν ό νεαρός αυτός λογάνδε, που τόσο άγάπησε βόθε, την άνταυοιή του στο μεγάλο αυτό πάθος: Μία γυναίκα όρώς νέα έκλαψε στ' αλήθεια υ' αυτόν; Μπορεί να υν ένυασισθήσθ απ' τα βάθη της καρδιάς υού το άγγελικό αυτό πλάσμα; Κι' έγω σήμερ, όπως τότε, δοξάζω το Θεό. Κι' αν ό υικός, ό νεαρός λογάνδε δεν ένοσσε ήμερολόγιο, όπως ή λατρευτή του κοπέλλα, έβρινε κι' αυτός πιστός στον έρωτά του.

Πόσο θάθελε να έναυθθ τη Φραντζέσκα του, έστω και για μία στιγμή! Τα χρόνια θα υάσαναν τη όσοσι του ποροόγιο της, μα το όσος των υατιών της θάνν πάντα το ίδιο ζωποό και ή φωνή της το ίδιο γλυκεία.

Τζιοβάννι Ντέ Μπενεντέττι. Φεοόσος»

★

Και ή άπάντησι της Φραντζέσκας:

«Ευγενική φίλε.

Και ή Φραντζέσκα θάθελε να συναντήσθ, την ποροέγη Κυριακή, στις τοές τ' άπόνεμα, στην πλατεία του Μιχαήλ, Άγγέλου, τον άντρα αυτόν, που δεν θα είνε πιά ό νεαρός και όλογεός λογάνδε, άλλ' ένας ήλικιωμένος κύριος, υ' που θα διατηρή και απ' το βλέμμα του, το υαυόνηλό του.

Η Φραντζέσκα δεν υποόει πιά να φορέσθ το μωβ όόρεμα και το καπέλλο με τα λουλούδια... Η Φραντζέσκα λέει στο Τζιοβάννι πώς είν' άόνα... είν' άόνα πιά...

Φραντζέσκα»

★

Κυριακή. Όσα τοές τ' άπόνεμα. Πλατεία Μιχαήλ, Άγγέλου. Ό άντρας, που έφτασε έκεί κυττάει νύω άνάσως. Περιμένει την ήλικιωμένη κυρία, τη Φραντζέσκα. Η καρδιά του γυπαίει δυνατά. Νά τη δθ να την άκούσθ υιολή, να της φιλήσθ το νεό. Νιώθει ήλιπ και ναό υαλί.

Νά, κάποιος έννοται απ' το βάθος: υιά κυρία. Έκείνη είνε. Τί σημασία ένει αν δεν φορθ το μωβ όόρεμα και το καπέλλο με τα λουλούδια; Πλάσμα πιστό φέονει στο ραντεβού, άόικη την άγνή καρδιά της που δεν λησούνησε. Έκείνος ποροαρεί να τη συναντήσθ. Όςω τώρα κλάψουν υαλί υιατί δεν υπόόσαν να έννοθουν.

★

Στέκονται και οι δυο κατάπληκτοι, ό ένας άπέναντί ή τον άλλο. Είνε και οι δυο τους νέοι. Είνε είκοσι υονών. Κυττάονται κατά υατία με δυο στίσις, υυεόνοντας έκείνος τη Φραντζέσκα, έκείνη τον Τζιοβάννι.

Έπειτα έκείνη λέει: «Η υπτέρα υού πέθανε!»

Κι' έκείνος άπάνταει: «Κι' ό πατέρα υού πέθανε!».

Τώρα καταλαβαίνουν και οι δυο την άμυθαία άπάτη: Δεν ήταν ή περίεργεια που τους έσποόσε να δούν τους πορωαγωνιστάς ένός έρωτικού ρομάντου άλλου καιού, που τόσο τους είχε συγκινήσει και τους δυο άλλ' ή έπιθυμία να ζωντανεύουν για μία ώρα το φλογόνο λογανό και τη γλυκεία Φραντζέσκα.

Ο ήλιος λάμπει, Πλατεία Μιχαήλ, Άγγέλου. Όσα τοές. Φραντζέσκα Κονσάλβι. Τζιοβάννι Ντέ Μπενεντέττι: Παρόντες! Κι' έωτευμένοι κεραυνόβολα!...

NEPINA MAZORINO

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Σ' ένα έργο του Ίψεν, διάβασε ή Λαρισιανή άναγνώστρια, μία φράση που της έκανε έντύπωσι και μάς την άντιγράφει:

«... Αδιαφορώ έντελώς για το σώμα μου. Άς άνήκθ σε δυό, σε τρεις και σε τέσσερις άκόμα... Τί μ' αυτό; Το σώμα δεν είνε παρά φόρεμα, που δε μένει άπάνω στον άνθρωπο αιώνα. Μέσα μου όμως υπάρχει ένα πλάσμα άμόλυτο, άσπιλο έντελώς, που είνε αιώνιο. Τίποτα δεν μπορεί να το λερώσθ. Είνε όλοκαίθερο. Και τέτοιο που είνε θα μένθ ως το τέλος...».

Ρατά τώρα ή κυρία, πώς μπορεί ή ψυχή της Ίψενικής αυτής ηρώιδας να είνε άσπιλή και άμόλυτη, άφού ή ίδια έχει πέσει στο βούρκο; Τί είνε έκείνο που την κάνει να πιστέψθ, ότι είνε άγνή ή ψυχή της;

Μιά έρώτησι που συχνά θ' άντιμετωπίζετε με διαφορετικές μορφές. Ό σύγχρονος άνθρωπος, και ίσως όλων των καιρών οι άνθρωποι, συνήθισαν να μη ξεχωρίζουν την καθαρότητα του σώματος από την καθαρότητα της ψυχής. Συνήθισαν κάτι χειρότερο: δίνουν έξαιρητική σημασία στις εκδηλώσεις του σώματος και κρίνουν απ' αυτές και την ποιότητα της ψυχής. Πιστεύουν στον κανόνα: Ψυχή καθαρή σε σώμα καθαρό.

Τους είνε δύσκολο να καταλάβουν πώς μπορεί ποτέ μέσα σ' ένα σώμα, που άπρόσεκτο κι' επιπόλαιο καθώς είνε, λασπώνεται κάτω την πορεία του, να κρύβεται μία ψυχή άγνή. Η έκτροπή του σώματος από την ευθεία, συνδυάσθηκε με την έκτροπή της ψυχής και θεωρείται αναπόδραστο, άμολαγή ψυχή να στεγάζεται σε άμαρτωλό σώμα.

Κρίνουμε το έσωτερικό από το έξωτερικό. Άντι να βαδίσουμε από μέσα προς τα έξω, βαδίζουμε από έξω προς τα μέσα, και, βλέποντας τη γυναικεία προθήκη, συμπεραίνουμε απ' αυτήν και για τον έσωτερικό κόσμο της.

Λαμβασμένα κριτήρια. Θα συναντήσετε στη ζωή σας γυναίκες που, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, άπομακρύνθηκαν από το δρόμο της σωματικής άρετης και όμως διατηρούν μία πάνανγη ψυχή, που δεν θα μπορούσαν ν' άτενίσουν χωρίς να θαρμωθούν, πολλές από έκείνες που διατηρούν άμόλυτο το σώμα τους.

Το σώμα είνε μία ύπόθεσι, ή ψυχή είνε άλλη. Δεν άποκλείεται — κάθε άλλο — να συνυπάρχουν άκαθάρσια σώματος και άκαθάρσια ψυχής. Η λάσπη στο έσωτερικό και στο έξωτερικό της οικοδομής. Όπου και ν' άγγίξετε, θα λερωθήτε. Βρώμικο σώμα και βρώμικη ψυχή, άποτελούν έναίο σύνολο. Η πλήρης διαφθορά.

Είνε όμως συχνότατο και το φαινόμενο της δυσαρμονίας και της άντίθεσως ψυχής και σώματος. Η άντίθεση στις δυο πλευρές της. Η έξωτερική άμαρτία με την έσωτερική άρετή, αλλά και ή έσωτερική άμαρτία, με την άρετή της έπιφανείας.

Πόσες φορές ή βρωμική ψυχή, μέσα σε πεντακάθαρο σώμα! Ό Σατανάς με τη λευκή στολή του άγγέλου. Άσπιλο και άμόλυτο το σώμα.

Άκαμπτη, άσπληρη, άπρόσιτη. Σκαντζόχοιρος, έτοιμος να σάς κεντρίσθ με τις βελόνες του, μόλις έπιβουλεύθε την έξωτερική ύποληψί της. Ένα άντρα γνώρισε σ' όλη της τη ζωή: τον άντρα της.

Και δεν πρόκειται να τον άπατήσθ.

Άλλά τί ψυχή είνε έκείνη μέσα στο άνέγγιχτο κορμί. Ρωτήστε τους δικούς της να σας πούν. Μαρτύρησαν οι γονείς της όσο την είχαν στα χέρια τους. Μαρτυρεί ό άντρας της σήμερα. Προσάποποίησι της κακίας, ήδονίζεται όταν κάνει κακό, όταν άκούσθ το κακό των άλλων. Κι' όσο περισσότερο γνωστός της έκείνος που δεινοπαθεί, τόσο βαθύτερη ή ίκανοποίησί της.

Η εύτυχία του πλησίον την ένοχλεί. Μην άπορήσετε, αν τη δθτε να ρίχνθ ζιζάνια στα ζεύγη. Ναι, αλλά καμιά πτυχή της άμαρτίας στο σώμα. Τίποτα έξω από το νόμο και την κοινωνική ήθική.

Λυπηθήτε την άλλη. Την έν πολλαίς άμαρτίαις περιπεσούσαν... Η σφραγίδα των έκτροπών στο σώμα. Έτσι που είνε πλάσμένη, τα πάντα την ώθούν προς την άκολασία. Ηφαιστειώδης ίδιουσγκρασία, μειωμένη δύναμι άντιστάσεως και μία φιλόνηρωπη διάθεση... Πρόχειρη στο ναί, δύσκολη στο όχι. Υποχωρεί στην πρώτη κρούσι.

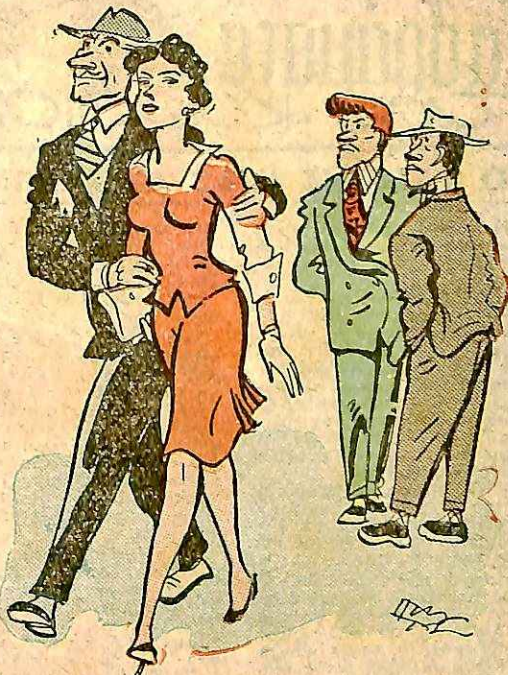
Πόσοι άπελπισμένοι από την έρωτική ζωή, βρήκαν κοντά της παρηγοριά και άνακούφισι! Άπόβλητοι από τους κήπους της Άφροδίτης, άνθρωποι που δεν κινούν το έρωτικό ένδιόφερον, άκυροδόλησαν στην άγκαλιά της.

Όχι, γιατί έρωτεύθηκε αυτή έκείνους, που καμιά άλλη δεν μόρεσε ν' άγαπήσθ. Ούτε αυτή τους άγάπησε. Τους λυπηθήκε. Πικραμένους, καθώς τους είδε, δεν βάστηξε να τους άποκρούσθ. Η βουδή θυσία, που δίνει στους άλλους τη χαρά και στιγμήνίζει την ίδια.

Όλόλευκη ψυχή σε άκάθαρο σώμα.

Άς μην άμφιβάλλθ ή κυρία από τη Λαρίσα. Τίποτε δεν άποκλείει ή καθαρή ψυχή να φωλιάσθ σε άκάθαρο σώμα. Που δεν σημαίνει βέβαια, ότι κάθε άμαρτωλό σώμα, είνε, σώνει και καλά, φωλιά άμάλυτης ψυχής. Σημαίνει άπλως, ότι ή άγνότητα του σώματος δεν είνε το άσφαλέστερο μέτρο για να κρίνετε την ψυχή μίας ανθρώπινης ύπαρξως.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Πρέπει ναχουμε όπομονή Ντιντή υον. Είμαστε, βλέπει, στη δεύτερη κατανουή των θαυμάτων της!...

(Τού Π. Παυλίδη)

Λυοικό γρονού.

Νά μου τηλεφωνήs

Νά μου τηλεφωνήs καμιά φορά, ν' άκούω την φωνούλα σου στο αύτί "ου ν' άκούω τόσα λόγια τρυφερά. Που να με άνακουφίζουν, λατρευτή υού. Νά μου τηλεφωνήs, όταν μπορήs και λέγε υού έστω και μιά «καλημέρα» μην το ξεχνάς, καλή υού, να χαρήs ν' άκούω την φωνούλα σου από πέρα.

Την ώρα που ένα βάσανο με πνίγει, μιά έννοια, μιά σκοτούρα της δουλείας. Παράδεισο, άγάπη υού, μού άνοίγει: το άκουσμα της άπδοιολαλιάs που έρχεται γλυκά, στο άκουστικό υού και φέρνει στην καρδιά υού άτατοινίλα κι' έγγίζει κάποιον πόθο υυστικό υού σπαρμένο μέσα τα τόσα της τα φύλλα...

Νά μου τηλεφωνήs πίο τακτικά, δεν ξέρεις πόσο βάλασμο υού δίνουν δυο λόγια της φωνής σου έρωτικά. Την ώρα που έρχονται έτσι σαν να υβύουν σαν λόγια μακρυνά κι' άγγελικά σαν θύμηση φωνής άγαπημένηs. Νά μου τηλεφωνήs πίο τακτικά, σαν θέλεις τις στιγμές υού να γλυκαίνεις.

Και μη σκεφθής πώς με στενοχωρείs, σαν παίνομ κάθε τηλεφώνημά σου ή πώς με διακόπτειs μη θαρρείs... Με κάνεις κι' είμαι λίγο πίο σιμά σου. Έπάνω στηs δουλείας υού τον βραχνά και πίστωέ με, άφού στο λέω τώρα, να μου τηλεφωνήs πολύ συχνά, δυο τρεις φορές τη μέρα ή κάθε ώρα.

Νά μου τηλεφωνήs! Το νούμερό υού να το 'χες μέσ' τη μνήμη σου υωρό υού κι' ούτε στιγμή να μην το λησμονήs. Μά ναί, λοιπόν... να μου τηλεφωνήs... Όέλω ν' άκούω, άγάπη υού, φαντάσου, μιά όμορφη φωνή κι' άναπημένη κι' αν είμαστε μακριά θάμην κοντά σου, έστω και μ' ένα σύγνια έκνεύνοι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΥΤΑΠΑΤΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πρόσκλησις

— Σὲ! Εὐτυχία! ἐκραβόν· με προκά-
(λεῖ ἡ Μίς!...
'Εφ' ὧ καὶ σπεύσας αὐταυτοῦ μετὰ
(σφοδρὰς δριμύ-
ἀνέκραξον γονυπετιῆς: — 'Οπόσον ὕ-
(ποφέρω!...
"Οτε ἠκούσθη, ξαφνικῶς: — Τί κά-
(νεις κεῖ, ρέ γέρο;
Συγχρόνως δὲ μανδράχαλος — ὁ φί-
(λος της βεβαίως·
με ἤρπασεν τὸν δύστηνον ἀγρίως καὶ
(βιαίως
κ'· ἀντὶ ἐρώτους φλογεροῦς κ'· ἀγά-
(πας λυσσαλέας,
ἐδέχθη καταιγιστικῶς τριάντα... καρ-
(παζέας!
Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Μὰ δὲν ὑπόρρεσα ν' ἀνθέξω.

Μὰ ἡ Βαρβάρα δὲν τὸν ἄκουγε. Κυττάλε ξέω, ἀπορημένη. Τὸ πάκο φαίνονταν ἀκόμα πιὸ ἀπέραντο ἴεσα στὸ πωρινὸ φῶς. Στεκόταν ἐκεῖ, κοντὰ στὸ παρᾶθυρο, γερασμένη γιὰ πάντα μὲ μιὰ καινούργια ἀπογοήτευσι στὴν ψυχὴ καὶ μὲ μιὰ καινούργια πίκρα στὴν καρδιά.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκηνία

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Ευστρατιάσπουλα έβαλε πέρα τα
μαλλιά της πυρραγμένα, στο σταθμό δέ-
της Άγκυρας, πριν από λίγους μήνες,
οι Ταυροί την πέρασαν για την Ρίτα
Χαίνογουρβ και της ζήτουσαν αὐτο-
γράφα!

— Την Κυριακή το πρωί, θά έορτα-
σθῃ στο «ΡΕΞ», μὲ μία μεγάλη πανθεα-
τρική παράσταση, ἡ 15ετηρίε του Κώστα
Κοφινιώτη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

9. Αναδυσκρότησις.

Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ὁ πιο γκοιναρὴς καὶ ὁ πιο
δὲν θυμῶναι δὲν φουντῶναι, μα τὸν παίρνουνε τὰ
βλέποντας πούχει ξεσπᾶσει δοχασμός... μοδιστρικός
καὶ θαυμάζοντας τὰ σπύτια πούχουν πῆξει στὰ κουρ

Εμποροπαιδιά 0. Εμποροπαιδ 1.
(Μη. Ταβάνια

.....

A black and white illustration of two women in 1930s fashion. The woman on the left is shown from the side, wearing a light-colored dress with a large bow at the back and a dark belt. She is adjusting the collar of the dress worn by the woman on the right. The woman on the right is shown from the back, wearing a dark skirt and a light-colored top. They are standing outdoors near a fence and foliage.

A stylized illustration of a woman in a black and white striped dress, high heels, and a floral headpiece, standing on a patterned surface. The illustration is in a graphic, almost woodcut style, with bold lines and a limited color palette. The woman is shown from the waist down, with her legs and feet prominently featured. She is wearing a dress with thick vertical stripes and high-heeled shoes. Her headpiece is adorned with flowers. The background consists of a repeating pattern of stylized, angular shapes, possibly representing a floor or a wall. The overall aesthetic is mid-20th-century modernist.

ΤΖΟΝΝΥ ΣΤΟΥΑΡΝΤ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίκτυα της αγάπης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο πατέρας της Λιάνας, ειδοποιημένος από το διοικητή χωροφυλακής, φτάνει στη Βουλιαγμένη, για να παραλάβει την κόρη του. Μπαίνουν κι οι τρεις στο αυτοκίνητο — ο Μαργέτης, η Λιάνα κι ο άχωριστος της ο Αποστόλης — και φτάνουν στην Αθήνα, στο μέγαρο του βιομηχάνου, όπου τους υποδέχεται ο ένοικος, αλλά και ο εκπληξιστής για την παρουσία του άγνωστου αυτού νέου, η μητέρα της Λιάνας. Ο Αποστόλης τοποθετείται από τη Λιάνα σ' ένα ωραίο δωμάτιο, του σερβίρουν να φάει εκεί, του πάνε καινούργια ρούχα, κι ύστερα η ωραία και ιδιότροπη νέα του λέει να ετοιμαστή, για να πάνε στο Ώδειον.

Το είχε ξεχάσει δόλοτα με τις καινούργιες εντυπώσεις του... Αφίσε τη Λιάνα να τον πάρει από το χέρι και να τον πάει στο μπάνιο.

Νά, αυτή είναι η κολώνια, αυτή η μπριγιαντίνη...

Μπριγιαντίνη... απόρριψε εκείνος.

Ναί, για να στέκουν τα μαλλιά σου... Άσε, καλύτερα, να σε χτενίσω εγώ...

Τούδεσε τα σγουρά μαλλιά του με κολώνια και προσπαθούσε να του τα στρώσει με λίγη μπριγιαντίνη.

Θες και ξύρισμα... του είπε. Δεν πειράζει, θα ξυριστής στο δρόμο, σε κανένα κουρείο, την ώρα που θα βγούμε... Άντε, τώρα, πήγαινε στο δωμάτιό σου, θα σου σερβίρουν το πρωινό σου, ντύνομαι κι εγώ, και βγαίνουμε...

Ξαναγύρισε στο δωμάτιό του ο Αποστόλης. Μπήκε σε λίγο πάλι η καμαριέρα και του φέρε το γάλα του, φρυγανιές, βούτυρο, μαρμελάδα. Λιγάκι πιο συνηθισμένος τώρα, εκείνος έφαγε. Τραγάνιζε την τρίτη φρυγανιά του, όταν μπήκε η Λιάνα, έτοιμη, ντυμένη.

Άντε, πάμε... του είπε.

Βγήκανε μαζί. Στην είσοδο τους περίμενε η λιμουζίνα. Μπήκανε μέσα, κι η Λιάνα πρόσταξε το σωφέρ:

Φώτη, πήγαινε μας σε κανένα κουρείο πρώτα...

Αφού ευρίστηκε ο Αποστόλης, η Λιάνα τον καμαρώσε:

Μπράβο!... του είπε. Τώρα είσαι πολύ όμορφος... και κομψός... Σωστός πρωτεύουσας!

Καθώς το αυτοκίνητο γλιστρούσε μαλακά στην ασφάλτο, ο Αποστόλης έσκυψε στο μέρος της:

Εξ αίτιας σου... της ψιθύρισε.

Τί θα πει εξ αίτιας μου;...

Εσύ δε μου πήρες τα ρούχα, τα παπούτσια;...

Ε, κι ύστερα;...

Ε, κι ύστερα;...

Το βρίσκες σωστό αυτό, Λιάνα;...

Γιατί όχι;

Μπορεί για σένα να νάνε σωστό το να μου δίνης; για μένα όμως δεν είναι καθόλου σωστό το να παίνομ...

Κουταμάρες! Δεν είπαμε ότι θα σε βοηθήσω ν' ανέβης;... Εγώ σε ξεμάλισα νάρθη στην Αθήνα... Υποχρέωσή μου να μη σ' αφήσω...

Το αυτοκίνητο φρενάρισε. Η Λιάνα πήδηξε κάτω πρώτη.

Φτάσαμε στο Ώδειον... του είπε.

Μαζί του ανέβηκε τις εξωτερικές σκάλες. Κύτταξε μην τ' χάσει! του είπε. Νά με βγάλης άσπροπρόσωπη...

Εννοία σου... Εννοία σου...

Πραγματικά όμως, ο Αποστόλης είχε τράκ. Δε θα τραγουδούσε τώρα μοναχός του μέσ' στη βάρκα του, μέσ' στα σκοτάδια, κάτω από τ' άστρα... Θα τραγουδούσε μπροστά σε ανθρώπους με μουσική πείρα, με γούστο, που θα κρίνανε αν η φωνή του αξίζει πραγματικά...

Όταν βρέθηκε μπροστά στον καθηγητή που έπαιζε τις πρώτες συγχροδίες στο ανοιχτό πιάνο, ο λαϊκός του σφίχτηκε δυνατά. Στην αρχή δεν κατάφερε να βγάλη καμιά φωνή...

Υπομονητικός, ο καθηγητής είπε:

Ας ξαναρχίσουμε...

Με την τρίτη προσπάθεια ο Αποστόλης μπόρεσε μόνο να τραγουδήσει. Αφαιρέθηκε, ξεχάστηκε, κι η φωνή του βγήκε ολοκάθαρη και δυνατή. Τρίζανε τα τζάμια της σάλας, και, ξαφνικά, η φωνή μίκρυνε, μίκρυνε, έγινε γλυκεία, μελωδική σ' ασιγανό χόδι, κι έσβυσε μέσα σ' ένα απαλότατο πασιόσιμο...

Ο καθηγητής πετάχθηκε άπάνω γεμάτος ενθουσιασμό:

Μά, είναι καταπληκτικός! φώναξε.

Σας άρεσε, κύριε καθηγητά;... τον ρώτησε η Λιάνα ενώ αχτινοβολούσε ολόκληρη από χαρά.

Μ' άρεσε!... Καί, δε μου λένε, νέε μου, που έχετε σπουδάσει ως τώρα;...

Πουθενά... ωμολόγησε ο Αποστόλης.

Πουθενά;... Πώς είναι δυνατό;...

Είπε, κύριε καθηγητά... είπε κι η Λιάνα. Ο νέος ήτανε ψαράς σ' ένα νησάκι...

Τόν άκουσα, και τόν έπεισα ν' αφήσει τη δουλειά του και τ' νησάκι του και νάρθη να σπουδάσει... Έκανα καλά;...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά σε μια φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!... Και τί μουσική!... Τί τέχνη! Μπορεί να φανταστή κανείς τι θα γίνει, όταν η φωνή αυτή καλλιερηθεί συστηματικά, με την εξάσκηση, με τη μελέτη...

Καλά μόνο;... Τί λένε δεσποινίς;...

— Άκου, Αποστόλη;... Έκανε η Λιάνα γυρίζοντας με καμάρι στον προσατευμένο της. Είχα άδικο όταν σου λέγα νάρθη στην Αθήνα;

Ο Αποστόλης άκουγε κατάπληκτος. Σά να μην τ' πίστευε αυτά που άκουγε, σά να μην ήτανε δυνατό να τ' πιστέψει!

— Καί, λοιπόν, κύριε καθηγητά, πότε θα μπόρεση να έγγραφη ο μαθητής σας;

— Μά, διέσω, δεσποινίς... απάντησε ο καθηγητής. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να χάνη τὰ μαθήματά του...

Βγήκανε από τη σάλα τών άκροάσεων, και περάσανε στην γραμματεία. Σε λίγο ο Αποστόλης ήτανε μαθητής του Ώδειου, στην προκαταρκτική του άσματος.

Όταν σε λίγο η Λιάνα κι' ο προσατευόμενος της βρεθήκανε ξανά μέσ' στο αυτοκίνητο, εκείνη άφισε τόν ενθουσιασμό της να ξεσπάσει ακράτητος: Άρπαξε το κεφάλι του Αποστόλη και φίλησε δυνατά, δυο-τρεις φορές, τα χείλια του!

— Μπράβο σου! του φώναξε. Τραγούδησες υπέροχα!

— Αλήθεια;... τη ρώτησε εκείνος.

— Όχι, ψεύματα;... Δεν άκουσες; Μια τέτοια φωνή σάν τη δική σου την άκουσε κάθε εκατό χρόνια!

— Υπερβολές!...

— Γιατί; Τι ανάγκη είχε να σε κολακέψω κατ'αμ καθηγητής; Πού σ' ήξερε;

— Δε λέω... Άλλα;...

— Έλα, άσε τις ψεύτικες μετριοφροσύνες, καί κύτταξε να μαζεύης το κεφάλι σου, να διαβάης, για να προδεύσης γρήγορα.

Το αυτοκίνητο προχωρούσε τώρα σ' έναν έξοχικό δρόμο με ελαττωμένη ταχύτητα.

— Φώτη, τράβα στο Φάληρο!... πρόσταξε το σωφέρ της η Λιάνα.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Πάμε να γιορτάσουμε την επιτυχία σου! είπε η Λιάνα, γυρίζοντας στον Αποστόλη.

Εκείνος δεν της απάντησε. Την εύχαριστη για την επιτυχία του τη δηλητηρίαζε η ιδέα ότι ζούσε εις βάρος του όμορφου αυτού κοριτσιού! Πραγματικά, η Λιάνα δεν του είχε αγοράσει ρούχα, δεν τόν είχε γράψει στο Ώδειον; Εκείνη δε θα πλήρωνε τώρα και στο Φάληρο;

— Γιατί δε μιλάς;... τόν ερώτησε, ενώ έγερνε τρυφερά άπάνω του.

— Τί να πώ;...

— Δεν είς; εύχαριστήμένος;

— Πώς δεν είμαι;... Είναι δυνατό να μην είμαι;

— Λοιπόν;

— Νά, θές να στο πώ Λιάνα; Νοιώθω κάτι σάν ταπεινός!... Είναι σωστό να ζω εις βάρος σου, να σπουδάσω εις βάρος σου;

— Κουταμάρες!... Ξανά, κουταμάρες! Τί θα πει «ζής εις βάρος μου»; Μήπως δε ζούσες ωραία και καλά στο νησί σου; Ήρθα εγώ και σε ξεμάλισα, άναστά, τώσα τη ζωή σου, σε πήρα στην Αθήνα... Δεν είναι φυσικό να σε βοηθήσω στα πρώτα σου βήματα;

— Φυσικό, δεν ξέρω μπορεί νάναι... Σωστό όμως δεν είναι για μένα...

— Καί σωστό είναι!... Επί τέλους, πέρς ότι σου δανείζω ένα ποσόν για να σπουδάσης... Θα μου τ' γυρίσης πίσω με τόκο όταν γίνης διάσημος!

Ο Αποστόλης κούνησε το κεφάλι του χωρίς ν' απαντήσει. Το αυτοκίνητο φρενάρισε σ' ένα παραθαλάσσιο κέντρο του Παλιού Φάληρου. Η Λιάνα πήδησε ελαφριά. Πίσω της κατέβηκε κι' εκείνος.

Κάτσανε σ' ένα άπόμερο τραπέζακι, με τη θάλασσα μπροστά στα μάτια τους. Τά κύματα σκάζανε στα πόδια τους. Μακρυνά, ένα βαπόρι άρμεινιζε για τόν Πειραιά.

— Η ίδια αυτή θάλασσα φτάνει ως τόν νησί μου... ψιθύρισε πολύ σιγά ο Αποστόλης.

Η Λιάνα τόν κύτταξε στα μάτια:

— Νοστάλγησες τόν νησί σου;... τόν ερώτησε.

— Όχι... Πώς σουρθε;

— Ξέρω κι' εγώ!... Φυσικό θάναί, άλλωστε...

Δεν απάντησε ο Αποστόλης.

Το γκαρσόνι κουβάλησε ένα σωρό φα-

γιά, μπύρες. Η Λιάνα γέμισε εύθυμα τὰ δυο ποτήρια τους:

— Στην υγεία σου! φώναξε. Και στην επιτυχία σου!

— Στην υγεία σου, Λιάνα... απάντησε κι' ο Αποστόλης με συγκίνηση. Δε θα ξεχάσω ποτέ τί σου χρωστάω... Τί έκανες για μένα... Τί εξακολουθείς να κάνης...

— Δεν έκανα τίποτα...

— Αν γίνω κάτι, μόνο εξ αίτιας σου θα γίνω...

— Δεν καταλαβαίνεις τί μεγάλη ίκανοποίηση θάναί αυτή για μένα; του μουρμούρισε η Λιάνα γέρνοντας τρυφερά πρὸς τὸ μέρος του. Διπλή ικανοποίηση: Πρώτα γιατί θα χάρισω ένα μεγάλο τραγουδι στην όσον κι' ύστερα, γιατί σ' αγαπάω.

— Μ' αγαπάς, Λιάνα; Αλήθεια;... τη ρώτησε.

— Κάθε μέρα σ' αγαπώ και πιό πολύ! του απάντησε.

Τὰ μάτια τους κύτταζαν άδελφωμένα ερωτικά την ταραγμένη θάλασσα. Τά χέρια τους ενώθηκαν κάτω από τὸ τραπέζι. Οι νεανικές καρδιές τους ξεχείλιζαν από έρωτα...

ΙΕ'

Θάτανε δύο, όταν η Λιάνα μπήκε στο σπίτι της σά σίφουνας, τραβώντας από τὸ χέρι τόν Αποστόλη. Ο Μαργέτης κι' η γυναίκα του την περιμέναμε με κάποια άνοπομονησία στο χάλ.

— Μπαμπά, μαμά! φώναξε μ' ένθουσιασμό τὸ τρελλοκόριτο. Ο Αποστόλης έχει μια φωνή που την άκουσε μόνο κάθε εκατό χρόνια!

— Μπα; Ποιός τὸ εἶπε αυτό;... ρώτησε ο βιομήχανος.

— Ο καθηγητής στο Ώδειο...

— Μπράβο...

Η Μαργέταινα δὲ μιλούσε.

— Δε θα φας;... ρώτησε τη Λιάνα ο πατέρας της.

— Όχι... τσιμπήσαμε στο Φάληρο, για να γιορτάσουμε την επιτυχία του Αποστόλη...

— Α, τσιμπήσατε;... έκανε με παραξενιά η Μαργέταινα.

— Ναί, μαμά... Ήτανε κακό;

— Η Λιάνα γύρισε στον Αποστόλη:

— Άντε, πήγαινε να ξεπλύνεις λίγο, του εἶπε, γιατί θάσαι κουρασμένος από τις πρωινές συγκινήσεις...

Παραχαλισμένος ο φτωχὸς ψαράς, με τὰ μάτια τών δυο γέρον καρφωμένα άπάνω του κάθε άλλο παρά φιλικά, έσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ανέβηκε στο δωμάτιό του.

Εμεινε η Λιάνα ανάμεσα στους δυο γέροντες. Τους κύτταξε και τους δυο, πρώτα τη μητέρα της, ύστερα τόν πατέρα της, κι έκανε να τραβήξει για τὸ δωμάτιό της. Η μητέρα της όμως την κράτησε από τὸ χέρι.

— Στάσου μια στιγμή... της εἶπε ξερά.

— Με θέλετε, μαμά;

— Ναί... Κάτσε εδῶ.

Την έβαλε να κάτση σε μιὰ πολυθρόνα, ή γρηά, έκάτσε κι' εκείνη δεξιά της κι' εἶπε στον άντρα της, δείχνοντάς του μιάν άλλη πολυθρόνα άριστερά της:

— Κάτσε και σύ, Σταύρο...

Πειθηνιος, έκάτσε κι' ο Μαργέτης. Η Λιάνα σιγοτραγουδούσε εύθυμα ένα ρεφραίν, κυττάζοντας άδιάφορα τὸ ταβάνι, και κουνώντας ρυθμικά τὸ πόδι της που τὸ είχε άπάνω σ' άλλο...

— Άκουσε, Λιάνα... εἶπε σοβαρά η Μαργέταινα. Ελπίζω να μη χρειάζεται να σου θυμίσω ότι δεν είσαι πιά παιδί.

— Γιατί να μου τὸ θυμίσετε;... Τὸ ξέρω.

— Τὸ ξέρεις, ναί, αλλά, τὸ ξεχνάς τίς τιὸ πολλές φορές...

— Μπα;...

— Ναί, τὸ ξεχνάς και παιδιάρεις...

— Αλήθεια;

Η Μαργέταινα χτύπησε με θυμὸ τη γροθιά της άπάνω στο χέρι της πολυθρόνας:

— Άσε τὸ ὕφος σου αυτό!... φώναξε. Με την αθάνατα δεν έχεις να κερδίσεις τίποτα!

Η Λιάνα έπαψε να κουνάει ρυθμικά τὸ πόδι της και να κυττάζει τὸ ταβάνι.

— Σας άκούω... έκανε με ὕφος παθητικής ύποταξης.

— Δε μου λές, σε παρακαλώ, ποιός εἶν'

αὐτός που μὰς κουβάλησε μέσ' στο σπίτι μας;... ρώτησε αὐστηρά η γρηά.

— Ποιός;... Δεν άκούσατε; Μιά φωνή που την άκουσε κάθε εκατό χρόνια! άπάντησε η Λιάνα.

Η Μαργέταινα χτύπησε τὸ πόδι της στο πάτωμα:

— Δε με νοιάζει αν είναι ο Καρούζο ο προσατευόμενός σου! Έμένα με νοιάζει να μη μὲν εδῶ μέσά!

— Σας πειράζει;...

— Μόνο με πειράζει! Άκου αναιδεία. Μήπως σὰς πιάνει τὸν τόπο;... Σας πήρε τὸ κρεβάτι σας, και σὰς άνάγκασε να κοιμηθῆτε στο πάτωμα;

— Αὐθαδέστατο παλιοκόριτο!... στρίγκλισε η γρηά. Θά σου άξίζει...

Σήκωσε τὸ χέρι της για να δώση ένα χαστούκι στην κόρη της: τότε, όμως, ο Μαργέτης έπιασε στον άέρα τὸ χέρι της γυναίκας του.

— Σιγά, Ίουλίτσα... εἶπε, Σιγά... Όχι ακρότητες.

Η Μαργέταινα βρήκε άφορμή να ρίξει ὅλο τὸ θυμὸ της στον άντρα της:

— Εσύ φταίς!... τὸ φώναξε. Εσύ την έκανες έτσι!... Τώρα καμαρώσε την!

— Σιγά... Χωρίς φωνές. Άσε με να συζητήσω εγώ...

— Ορίστε, συζητήσε...

Γύρισε ο βιομήχανος στην κόρη του:

— Λιάνα, παιδάκι μου, τί εἶν' αυτή η καινούργια ιδιοτροπία σου;

— Για ποιὰ ιδιοτροπία μιλάτε, μπαμπά;

— Νά, αὐτός ο νέος... Ποιός είναι;

— Ένας ψαράς...

— Καλά, δεν εἶπα ότι είναι άρεοπαγίτης;... Πού βρέθηκε όμως εδῶ;

— Τὸν έφερα εγώ...

— Για ποιὸ λόγο;

— Για να σπουδάση στο Ώδειον...

Οι τόσο άπλες, σταράτες κι' άνετες απαντήσεις της κόρης του άφανεσε τὸ Μαργέτη άναπολόγητο. Σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά, και γύρισε με βουβή άπόγνωση στη γυναίκα του, σά να της έλεγε ότι δε μπορούσε να εξακολουθήσει την άνακρισί...

Αφρισμένη, μπήκε πάλι στη μέση η Μαργέταινα:

— Καί τί τὸν έχουμε εμείς για να τὸν σπουδάσουμε στο Ώδειο τὸν κουρελή;...

Η Λιάνα πετάχτηκε ὀρθή, σά να την είχε δαγκώσει κανένα φίδι:</

έσσημο παλιανθρωπακο, πούχε σηκώσει τὰ μάτια του τόσο ψηλά, μπλέκοντας ἐπιτήδεια τὴν κόρη της στὰ δάχτυλα τῆς ἀγάπης, γιὰ νὰ ρυμουλκηθῇ ἔτσι αὐτὸς στὰ ἀπίθανα ὕψη τοῦ πλοῦτου, ποὺ δὲ θὰ μπορούσε ἀλλοῶς οὔτε νὰ τὰ οὐνευτῇ...

Χαμονέλασε μὲ πίκρα ὁ Ἀποστόλης. Ὅπως τὰχε προβλέψει. Αὐτὲς οἱ σκέψεις εἶχανε δηλητηριάσει καὶ στὸ νησί τὴν εὐτυχία του. Τὴ φοβόταν τὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ εὐδοῦσε πρὶν ἀπ' ὅλα τοὺς γονεῖς τῆς Λιάνας. Ἐκεῖνη, ὅμως, μὲ τὴν ὀλοζώντανη αἰσιοδοξία της, εἶχε καταφέρει νὰ τὸν πασαύρη. Εἶχε παραμερίσει τοὺς φόβους του, εἶχε δώσει τοὺς διαταγμούς του, κι' ἔτσι, ἀθελά της τὸν εἶχε ρίξει στὸ σημερινὸ ἀδιέξοδο... Γιατί, βέβαια, οὔτε στιγμή δὲ μπορούσε πιά νὰ μείνῃ σ' αὐτὸ τὸ σπῆτ' ὁ φτωχὸς ψωράς... Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτ', ποὺ τὸνοιωθε γύρω του σὰ φυλακή. Μπορεῖ νάτανε φτωχός, μὰ ἡ περηφάνεια του δὲν τὸν ἄφινε μὲ κανέναν τρόπο νὰ υποφέρει αὐτὴ τὴν προσβολή... Ὑστερὰ ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει, κι' ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶχε μαντέψει, θάφυγε ἀδίστακτα!... Καὶ ποῦ θὰ πῆγαινε; Οὔτε αὐτὸς ἤξερε... Μὲς σ' τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ Ἀθήνα, ποὺ τὴν ἐνοιωθε σὰν ἓνα ὑπερφυσικὸ θηρίο, ἔτοιμο ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ τὸν καταπιῇ!... Θάφυγε... Χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του... Δὲν τὸν ἐνοιάζε τίποτα... Πληγωμένος βαθεῖα, ὅπως ἐνοιωθε ὅτι ἦτανε, δὲν εἶχε οὔτε τὴ διάθεσι νὰ συλλογιστῇ αὐτὸ τὸ ὁμορφὸ κορίτσι ποὺ τοῦλεγε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε. Καὶ μάλιστα, μέσα του διατηροῦσε κάτι σὰν κάποιον γιὰ τὴ Λιάναν: Ἐξ αἰτίας της εἶχε τόσο τραγικὰ ταπεινωθῇ, κι' ἐξ αἰτίας της θάπεφτε τώρα στὴ φοβερὴ περιπέτεια τοῦ ἀγνώστου μὲ τὸ κεφάλι!...

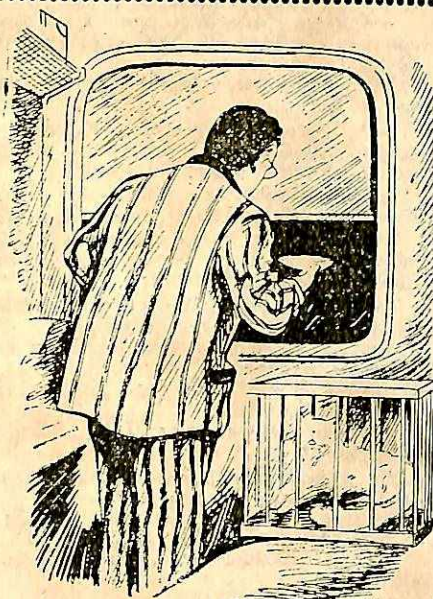
Ἀφίσε καὶ πέρασαν οἱ ὥρες. Μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὸ τζάμι, ὁ Ἀποστόλης παρακολούθησε σιγὰ σιγὰ τὴ μέρα νὰ χάνεται καὶ τὶς πρώτες σκιὲς τοῦ βραδύου νὰ πέφτουν ἀπαλὰ πάνω ἀπὸ τὶς στέγες, πάνω ἀπὸ τὰ παράκα... Ἡ νύχτα ἔφτασε. Προστατευτικὴ κι' ἀπειλητικὴ μαζί. Προστατευτικὴ γιὰ τὴ φυγὴ του, ἀπειλητικὴ γι' αὐτὸν τὸν ἴδιον... Πού θὰ πῆγαινε; Χωρὶς λεπτά, χωρὶς γνωστούς; Ὁ πνυθόποτε. Μακρυνὰ μόνο ἀπὸ τὸ σπῆτ' αὐτὸ, πούχε κομματιάσει τόσο ἀλύπητα τὰ ὄνειρά του μέσα στὴν πιὸ βάνουση πραγματικότητα...

Πῆγε στὴ ντουλάπα καὶ τὴν ἀνοίξε. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά της, τυλιγμένη σὲ μιὰ παλὰ ἐφημερίδα, βρισκόντουσαν τὰ ρούχα του· τὰ δικά του τὰ ρούχα, τὰ φτωχὰ, τὰ μπαλανεμένα, τὰ ρούχα ποὺ τοῦ ἀνῆκαν, ποὺ μ' αὐτὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ νησί του... Τὰ φόρεσε. Ὑστερὰ, τοποθέτησε τ' ἄλλα τὰ ρούχα, τὰ καινούργια, αὐτὰ τοῦ δὲν ἦτανε δικά του, ὅσο μπορούσε πιὸ ταχτικά σὲ μιὰ κρεμάστρα. Ἐβριζε μιὰ τελευταία ματιά στὴν πλούσια αὐτὴ γαλάζια κάμαρα ποὺ πιά δὲν τὸν χωροῦσε, καί, σιγὰ, μὲ προφύλαξι, γύρισε τὸ πόμολο τῆς πόρτας. Ἀπ' ἐξῆς δὲν εἶδε κανέναν. Προχώρησε στὰ νύχια τοῦ μισοσκότεινο δαδρόμο, καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες. Πάλι δὲν εἶδε κανέναν. Ὅλο τὸ πλουσιόσπιτο φαίνονταν βαθεῖα κοιμισμένο. Μ' ἓνα δυνατό χτυποκάρδι, ἀνοίξε τὴν ἐξώπορτα. Γλίστρησε μέσα ἀπὸ ἓνα μικρὸ τῆς ἀνοίγματος στὸ μισοσκότεινο δρόμο, κι' ὕστερα ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα μαλακά...

Ἐαφνικά, βρέθηκε μὲς σ' τὴν ἀθηναϊκὴ νύχτα. Περπάτησε γρήγορα, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του. Νόμιζε πὺς τὸν κυνηγοῦσαν, πὺς ἀκούγε βήματα βιαστικά πίσω του. Ἀρχισε νὰ τρέχῃ, σὰν κλέφτης, σὰν κακοποιός. Σταμάτησε ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεφτὰ λαχανιασμένος, ἀφοῦ βρέθηκε μὲς σ' τὸν κόσμο, μὲς σ' τὴν κίνησι, μὲς σ' τὰ τράμ καὶ σ' τὰ αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσανε δίπλα του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὰχαζε. Ἐνας φαρδὺς δρόμος ἀνοίγεται κάθετος σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀκολουθοῦσε. Πού νὰ πῆγαινε; Δεξιά; Ἀριστερά; Στὴν τύχη τράβηξε ἀριστερά. Ὑστερὰ, πάλι δεξιά. Ἐνας ἄλλος μεγάλος δρόμος ἀνοίγεται ἴσια μπροστά του. Τί δύσκολα, Θεέ μου, τί δύσκολα... Πού θὰ τραβούσε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐκανα ὅτι μπορούσα γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω καί, ἐλλείψει μπαρμπαουνιού, τῆς προσέφερα γάλα μὲ μπισκότα...

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ μιάς κατακτήσεως...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἄς μὲ συγχωρήσουν οἱ... γάτες ὅλου τοῦ κόσμου, ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν τρέφω μεγάλη συμπάθεια πρὸς τὰ ἐκ τῶν αἰλουροειδῶν κατοικίδια. Ἡ ἀσυνδοσία ποὺ ἔχουν νὰ νιαουρίζουν ὅποιον ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας ἀισθανοῦν τὴν σαδιστικὴν διάθεσι νὰ βασανίσουν τοὺς ἀνθρώπους, μοῦ χτυπάει στὰ νεύρα τόσο, ὥστε δὲν βλέπω κατὰ ποῖο τρόπο θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ συμφιλῶμαι ποτέ μαζί τους.

Δὲν χωνεύω, ὕστερα, ἐκεῖνα τὰ πλήθη τῶν τετραπόδων ἐκθῆτων ποὺ τὰ ἐγκαταλείπουν οἱ γεννήτορες ὅπου λάχη καὶ ποὺ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κλαυμυρίζουν 24 ὥρες τὸ ἡμερονύκτιο. Ἐνα τέτοιο ἐκθῆτο, δὲν μ' ἀφῆκε νὰ κλείσω μὰτι μιὰ ὀλόκληρη νύχτα στὸ Λουτράκι, πρὶν λίγες ἑβδομάδες καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔδεψε νὰ πάρω ἀσπρίνες γιὰ νὰ ἐξουδετερώσω κάπως τὸν πονοκέφαλό μου.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορὰ τὰ σημερινὰ αἰσθηματὰ μου πρὸς τὰ κατοικίδια αἰλουροειδῆ. Ὁφείλω ὅμως νὰ δηλώσω, γιὰ τὴν τάξι, ὅτι, παλαιότερα, ἔτρεφα κάποιον αἰσθηματὰ φίλιαν ἀπέναντί τους. Κάποτε μάλιστα, κόντευε νὰ μὲ κατακτήσῃ μιὰ γάτα. Καὶ ὄχι χωρὶς λόγο...

Τὴν εἶχα... πρωτοσυναντήσῃ στὴν Ἀγκυρὰ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1930, τὶς ἡμέρες τῆς ἱστορικῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἑλευθερίου Βενιζέλου. Ἐνα ἀπόγευμα, μὲ κάλεσε στὸ σπῆτ' του γιὰ τσάι ἓνας βουλευτὴς καὶ δημοσιογράφος, παλαιὸς γνωστός μου. Ἐκεῖ ἔκανα τὴ γνωριμία της. Ἦταν κάτασπρη, μπουλουκοειδῆς, ναζιάρα, ὄχι πολὺ πρόσχαρη καὶ ἐλαφρῶς ἀλοῖθωρη. Ὁ φίλος μου μὲ βεβαίωσε, ὅτι κατ' ἔργο — ἡ γάτα — ἀπὸ μεγάλη καὶ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια καὶ ὅτι ἡ μητέρα της ἦταν πρόφιμος τοῦ περιπτέρου Μάρμαρα Κιόσκ τοῦ τότε Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Ἀτατούρκ.

Ἦταν πολὺ εὐκόλο νὰ πεισθῇ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ φίλου μου, χωρὶς νὰ παραστή ἀνάγκη νὰ ζητήσω ἐπιστημονικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸ «Ἄλμπρο ντ' ὄρο» τῶν γάτων. Ἡ ἴδια ἡ τετραπόδια χονεῖνα, ἔδειχνε πόσο ἀριστοκρατικὴς προελεύσεως ἦταν. Τὰ σκέρτσας της, ἡ σοβαρότης της, τὸ βλέμμα της, ἡ

ἀκαταδεξία της, ἡ περιφρόνησις της πρὸς τὴν ταπεινὴν μου προσωπικότητα, τὸ ἐδειχναν.

Μ' ὅλα ταῦτα, ἔτσι ὅπως τὴν κύτταξα, ἀρχισα νὰ τὴν... ἐρωτεύωμαι. Τὴ φαντάστηκα ἐγκατεστημένη στὴν Ἀθήνα, στὸ φτωχικὸ μου... σερρά, ἀναστατώνουσαν ὅλους τοὺς λεβενταράδες γάτους τῆς γειτονίας καὶ προκαλοῦσαν τὰ σχόλια τῶν περιοίκων. Μιὰ τέτοια γάτα — σκεφτόμουν — ἀξίζει τὸν κόπο, ἔστω κι' ἂν ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τὴν τρέφω μὲ τὰ καλύτερα μπαρμπαουνόκεφαλα καὶ τὰ ἐλεκτικότερα πλεόμνια. Φυσικά, θὰ ἦταν ἀπρεπεία νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ φίλο μου νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν τετραπόδη γόσση, φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐμεσολάβησε ἓνα εἶδος μεταδιβάσεως σκέψεως. Γιατὶ δὲν πέρασαν λίγα λεπτά καὶ ὁ φίλος μου μὲ ρώτησε... Δεῖλὰ ἂν θά... ἐδεχόμουν νὰ μοῦ προσφέρῃ ὡς χαρακτηριστικὸ ἀναμνηστικὸ τῆς Ἀγκυρᾶς, τὴ γάτα του.

— Ἐγώ, μοῦ εἶπε, θὰ προμηθευθῶ ἄλλῃ. Εἶνε εὐκολώτατο!...

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ταξιδεύω, ἡ αἰμαλωτὸς μου κι' ἐγώ, μὲ τὸν βαγκὼν-λὶ γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ γόσση ἦταν ἐγκατεστημένη μέσα σ' ἓνα ξύλινο κλουβὶ κι' ἔκανα ὅτι μπορούσα νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Τῆς προσέφερα — ἐλλείψει μπαρμπαουνιού — γάλα μὲ μπισκότα. Τὴν παρουσίασα στοὺς συνεπιβάτες συναδέλφους καὶ πολιτικούς καὶ ἡ φήμη της ἔφθασε μέχρι τοῦ ἀειμνήστου Μιχαλακοπούλου, ὁ ὁποῖος μοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸ... γενεαλογικὸ της δένδρο.

Ζήτημα εἶνε ἂν κοιμήθηκα δυὸ ὥρες ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Ἡ αἰμαλωτὸς μου ἦταν φαίνεται ἐκνευρισμένη καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν εἶδεινε διαθέσεις νὰ συμφιλῶμαι μαζί μου. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειροῦσα νὰ τὴ χαϊδέσω, μὲ τάρραζε μὲ τὰ νύχια της. Δὲν ἀνησυχούσα ὅμως. Θὰ τῆς περνοῦσε... Νιαουρίζει ὅλη τὴ νύχτα σχεδόν. Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ δημιουργηθῇ ζήτημα δημοσίας τάξεως.

Πρῶτ-πρωτὶ πῆγα στὸ βαγκὼν-ρεστορὰν νὰ πάρω τὸ πρωῒνο μου, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ἐτοιμάσω καὶ τὸ δίκό της. Ὁ σερβιτόρος προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ. Ἐτοίμασε μιὰ γαβάθα γάλα καὶ μπισκότα καὶ θέλησε νὰ τὰ σερβίρῃ ὁ ἴδιος. Προτορεύθηκα γιὰ νὰ τοῦ δείξω τὸ διαμέρισμά μου. Λογάριαζα, τὸ μεσημέρι, ποῦ θὰ εἴχαμε φθάσει στὴν Κωνσταντινούπολη, νὰ τῆς προσφέρω ἓνα γενναῖο γεῦμα μὲ ἐκλεκτὰ ψαροκόκκαλα.

Ἀνοῖξα μὲ κάποια διακριτικότητα τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος κι' ἐβριζα ἀμέσως τὸ βλέμμα μου στὸ κλουβί. Ἦταν ἄδειο, παραδιασμένο! Κάποιος εἶχεν ἀπαγάγει τὴν ὥρα τῶν ὥραιων. Περίμενε, ὁ ἄθλιος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ πῆγαινα στὸ βαγκὼν-ρεστορὰν, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του. Ἀνεστάντωσα ὀλόκληρη τὴν ἀμαξοστοιχία, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ ἀπαγωγέας, γειτόνας μου προφανῶς, θὰ τὴν ἐγκατέλειπε σὲ κάποιο σταθμὸ, ἐκδικούμενος γιὰ ὅσα τράβηξε τὴ νύχτα.

Ἦμουν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ ἀπροσδόκητο πάθημα. Ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ μοῦ περάσῃ. Πάντως, τὴ λυπήθηκα τὴ δυστυχισμένη. Ποῖος ἔρεει σὲ τὸ δρόμο ἐκλύσεως καὶ διαφθορᾶς θὰ τὴν ὡδήγησε ἡ νέα μοῖρα της...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ζητοῦνται υπάλληλοι

Τὰ κορίτσια ποὺ ἀποφοιτοῦν ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ κολλέγια, ἔχουν τώρα λαμπρὰς πιθανότητες ἐξευρέσεως ἐργασίας. Εἶναι περιζήτητα σὲ διάφορες δουλειές, σὲ τράπεζες, σὲ ἐργοστάσια κλπ., μὲ ἀρχικοὺς μισθοὺς πολὺ ἱκανοποιητικοὺς καὶ μὲ γρήγορη προαγωγή. Ἀνοίχθηκαν ἐξ ἄλλου στὶς γυναῖκες πολλὰ ἐπαγγέλματα ποὺ ἐθεωροῦντο ὡς τώρα ἀποκλειστικὰ προνόμιο τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ καὶ ὁ Ρίζος Νερουλός

Ὁ πείσμα τοῦ ἐπισκόπου ὁρσθεν καὶ ἡ τραοσάρα

Ἐνῶ «ἐβραζε μέσα εἰς τὴν χύτρα της», κατὰ τὴν λαϊκὴν ἐκφρασί, ἡ συνωμοσία γιὰ τὴν ἐπανάστασι τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1843, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ὁρσκειμάτων Ρίζος Νερουλός, κάθονταν καὶ μάλωνε μὲ τὸν ἐπίσημο ἀγωνιστὴ τοῦ 1821 καὶ ἐπίσκοπο Βρεσθῆνης Θεοδῶρητο, γιὰ τιποτένια πράγματα.

Ποῖα δηλαδὴ; Νά, ὅτι μόλις ὁ Θεοδῶρητος εἶχε προβιβασθῇ σὲ Σελλασία, ἔλαβε κατὰ ἀσχημὰντα μέτρα γιὰ τὸν Κλήρο, δίχως προηγουμένως νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τοῦ Ἀποστολικοῦ Κλήρου, τῆς Μεγάλης Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, πράγμα ποὺ ὁ Θεοδῶρητος, δεχόμενος νὰ γίνῃ ἐκ τῶν ὑστέρων, ἔχοντας τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ τοῦ τὰ ἐγκρίνανε. Ἀν παῖ τοῦ τ' ἀπέρριπταν, θὰ ὑπόβαλε τὴν παραίτησί του ἀμέσως.

Τίποτα ὅμως ὁ ὑπουργός, ποὺ ἦταν καὶ ἀγύριστο Φαναριώτικο κεφάλι:

— Ἐθίξε — ἔλεγε τοῦ Ἐπισκόπου — τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας!...

Κι' ἓνα πρωῒνο, κοινοποιεῖ τοῦ Θεοδῶρητου τὴν παῦσιν του ἀπὸ τὴν ἔδρα τοῦ Ἐπισκόπου Σελλασίας.

Ἀλλὰ ἡ Κοινὴ Γνώμη ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Δεσπότη καὶ φώναζε κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Ἀνακτοβουλῶν. Κι' αὐτὴ ἡ κατακραυγὴ βοήθουσε πολὺ στὴν παρασκευὴ — τὰ «ζυμώματα», ὅπως τὰ ἔλεγε τότε ὁ λαός, καὶ ποὺ ἔκτοτε καθιερώθηκε σὲ μᾶς ἐκφράσεις «ζυμώσεις πολιτικαὶ ἢ διπλωματικαὶ κλπ.» — τοῦ κινήματος τῆς 3ης Σεπτεμβρίου.

Ο Ρίζος, παρ' ὅλ' αὐτὰ, δὲν ἐννοοῦσε νὰ μαλακώσῃ.

Κάποιος, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του αὐτὴ τὴν θρησκευτικὴ φιλονεικία, ρώτησε τὸ φλογερὸ πατριώτη ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι καὶ ἀκόμη διδάσκαλο τοῦ Γένους, Γ. Γεννάδιο, πὺς ἔβλεπε τὴν κατάστασι.

Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ὑπουργοῦ μας τῶν Ὁρσκειμάτων, Ρίζου, ἡ κατάστασι προχωρεῖ σὰν τὴ μύτη τοῦ Χρηστίδου καὶ σὰν τοῦ Σούτσου τὰ ποδάρια! εἶχε ἀπαντήσει ὁ Γεννάδιος.

Ὁ Δ. Χρηστίδης, ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τότε, εἶχε γρηπὶ καὶ στραβὴ μύτη καὶ ὁ Π. Σούτσος γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τῆς Ἰδίας ἐκείνης ἐποχῆς, ἦταν στραβοκάνης.

Ἡ φιλονεικία, λοιπόν, Ρίζου καὶ Θεοδῶρητου, ἐξακολουθοῦσε. Ἐπέσε στὴ μέση ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης — τὸ ἡρωϊκὸ παιδί τοῦ δοξασμένου ἀρχιστρατήγου τῶν δυναμῶν Πελοποννήσου κατὰ τὴν Ἐπανάστασι, Θεοδ. Κολοκοτρώνη — νὰ συμβιβασθῇ τὰ πράγματα, μὰ τίποτα δὲν κατόρθωσε κι' αὐτός.

Μιὰ μέρα, ὁ Ρίζος συναντήθηκε τυχαῖα μὲ τὸν Θεοδῶρητο στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ Γ. Ράλλη.

Καθὼς εἶδε τὸν Θεοδῶρητο ἐκεῖ, ὁ Ρίζος γυρίε καὶ τοῦ λέει:

— Δεσπότη μου, φοβάμαι πολὺ πὺς θὰ σοῦ κατῇ καὶ ἡ τρακοσάρα (δηλαδὴ οἱ τρακοσὲς δραχμές).

Μ' αὐτὸ, ὁ Ρίζος ἐννοοῦσε τὴ σύνταξι τῶν 300 δραχμ. ποὺ ἔπαρνε ὁ παυμένος ἀπὸ τὴν ἔδρα τοῦ Δεσπότης.

— Δὲ μὲ νοιάζει, μωρε Φαναριώτη, φῶ το σὲ βῆσθ... τοῦ ἀπαντᾷ τότε ὁ Δεσπότης. Θαρρεῖς πὺς θὰ πεθάνω τῆς πείνας, ἂν μοῦ ἀφαιρέσεις, ὅπως τὴν λές, τὴν τρακοσάρα; Εἶσαι κουτός καὶ τὴν κοιλιά σου νὰ φοβερίζῃς, μωρε Φαναριώτη, ὅταν αὐριο δὲν θὰ εἶσαι οὔτε κλητήρας Ὑπουργεῖου! Ἐνῶ ἐγὼ καὶ παυμένος καὶ δίχως καμμιὰ σύνταξι Δεσπότης, μιὰ γύρα νὰ φέρνω κάθε πρωτῆμενιά μὲ τὴν ἀγιαστοῦρά μου, σ' ἑκατὸ σπῆτ' ἐκατὸ τάλλαρα θὰ βγάνω!... Ὅχι λιγώτερα! Κάθε νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ, δὲν θὰ μοῦ ρίχνῃ μὲς τὸ νεράκι τοῦ ἀγιάσμου λιγώτερο ἀπὸ τάλλαρο!

— Σκέψου καλά, Δεσπότη μου καὶ συμβιβαστοῦ, εἶπε ὁ ὑπουργὸς Γ. Ράλλης, ποὺ ἦταν παρών. Πολλὰ κακὰ μπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἡ ἐπιμονή σου, καὶ εἶσαι ὁ δοξασιμένος Ἐπίσκοπος Βρεσθῆνης τοῦ Εἰκοσιένα. Δὲν κάνει, λοιπόν...

— Ἰσα-ἰσα, τὸν δέκαφε τότε ὁ Θεοδῶρητος, γιὰτὶ εἶμαι ὁ Βρεσθῆνης, δὲν βάζω κανένα σας παραπάνω ἀπὸ μένα!...

Ὁ Θεοδῶρητος εἶχε ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821 μάθει καὶ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ συμπεριφέρεται γενναῖα καὶ ἐλευθερά.

Καὶ νά, σχετικὰ μὲ τὴ δράσι του ἓνα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρώνη πρὸς τὸν Θεοδῶρητο, κατὰ τὴν Ἐπανάστασι:

«Καπετὰν Δεσπότη Βρεσθῆνης,

»Μ' ὅσους εἴσατε αὐτοῦ εἰς τὰ Βέρβαινα — ἂν εἶσαι Καρυτινὸς καὶ Καπετὰν Δεσπότης — νὰ φυλάξετε αὐτοῦ τὴν πολιορκία καλά, γιὰτὶ σὰς προφθάνω (ἐρχομαι ἐπικουρία) μὲ δύναμι, χωρὶς ἄλλο.

Θ. Κολοκοτρώνης».

Πέρασαν, λοιπόν, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς διαφωνίας τοῦ ὑπουργοῦ Ρίζου Νερουλὸ καὶ τὸν Δεσπότη Βρεσθῆνης, μερικὰ χρόνια.

Εἴμαστε στὸν Ἀπρίλι τοῦ 1848.

Ὁ Βρεσθῆνης Θεοδῶρητος, ὁ παλὸς ἐπίσημος ἀγωνιστής, ἦταν στὰ τελευταῖα του.

Ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν πατέρα, πῆγε κοντὰ του νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τῆς τελευταῖες βελήσεις του καὶ νὰ παρηκαὶ τὴν εὐχή του.

— Ἐχεις καμμιὰ παραγγελία, Σεβασμιώτατε; Γιὰ τὴν κατάστασί σου (περιορία σου) τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; τὸν ρώτησε ὁ Κολοκοτρώνης.

— Κατάστασι; εἶπε ὁ ἐτοιμοθάνατος. Νά, ὁ κανάπης μὲ τὴν παλιοψαθὰ καὶ οἱ πέντε καρέκλες! Αὐτὰ εἶνε ὅλ' ἡ κατάστασί μου...

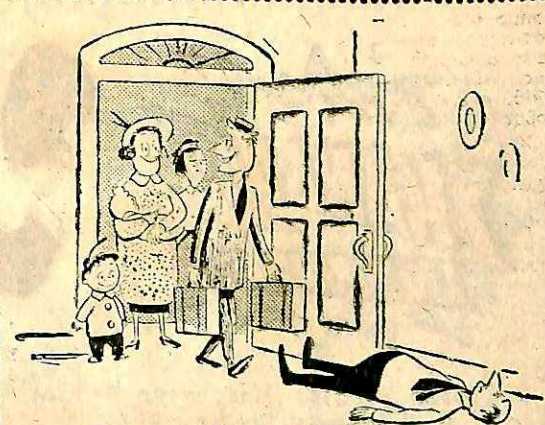
Τί νὰ σοῦ πῶ νὰ μοιράσῃς ἀπὸ τούτα στοὺς δικούς μου καὶ σὲ κάποιους ἄλλους ποὺ ἔπρεπε καὶ ἡθελα καὶ ν' ἀφήσω; Ἀν θέλῃ καὶ μορῇ τὸ ἔθνος, ὅς λάβῃ φροντίδα γιὰ ὅλους. Ἐγὼ ἀφήνω σὲ ὅλους τὴν εὐχή μου καὶ τὴν Πατρίδα ἐλευθερὴ, κληρονομία τους...

Κι' ὁ μεγάλος αὐτὸς παπᾶς-παλληκαράς, ὁ γενναῖος, ὁ ἀτρόμητος, ὁ ἀνιδιοτελής, ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ ἐβούχισε. Τόσα πρόλαβε νὰ πῇ τοῦ Γενναῖου.

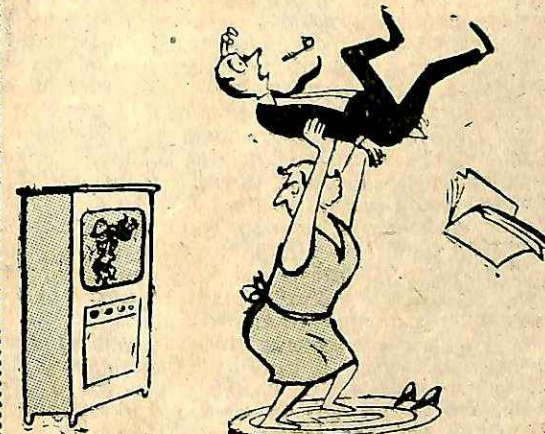
Στὸν ἐπιτάφιο λόγῳ τοῦ Δεσπότη, 24 Ἀπριλίου 1848, ποὺ ἐβγαλε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ὁ Κ. Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονομῶν, εἶχε πῇ καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐνδεκα πεντάδραχμα μόναν εὐρέθησαν καὶ πέντε ἀργυρὰ κοχλῆα τῆς τραπεζῆς, ὅλα τὰ κατ' οἶκον πολῦτιμα σκευὴ καὶ κειμήλιά του».

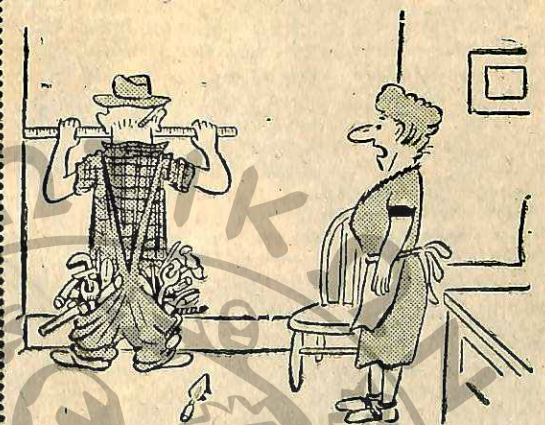
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Σκέψου τί χαρὰ θὰ κάνῃ ὁ ἀδελφός σου, ὅταν θὰ μᾶς δῇ!

Πρωῒνη γυμναστική μὲ τὴν τηλεόρασι...

— Καὶ σοῦ χρειάζονται, μάστορη, ὅλα αὐτὰ τὰ εργαλεία;

ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΣ

— Ἐξακολουθεῖτε τώρα νὰ πιστεύετε πὺς δὲν εἶμαι κατάλληλη γιὰ δυναμικοὺς ρόλους;

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ

Ψωρή οτάρλετ Μπάρμπαρα Πάιντον
ο υ οδερμς του Φράνσοτ Τόν

Υστερα από νοσηλεία 8 ημερών σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο του Χόλλυγουντ. Βγήκε πρὸς ἡμερῶν ἀπ' αὐτὸ ὁ γνωστὸς ἡθοποιὸς τῆς ὀθύνης Φράνσοτ Τόν, ἡλικίας 46 ἐτῶν, καὶ ἀμέσως μετὰ, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα, ἐτέλεσε τοὺς γάμους του — τοὺς τριτοὺς κατὰ σειράν — μετὰ τὴν ὡμορφὴ οτάρλετ Μπάρμπαρα Πάιντον. Στὸ νοσοκομεῖο εἶχε μεταφερθῇ ἐπειγόντως τὴ νύχτα τῆς 8ης Σεπτεμβρίου μετὰ σοβαρὸ σπᾶσιμο τῆς μύτης καὶ γενικὴ ἐξάντλησι τοῦ ὁργανισμοῦ του, ὕστερα ἀπὸ φοβερὰ γρονθοκοπήματα ποὺ εἶχεν ἀνταλλάξει μετὰ τὸν ἡθοποιὸ Τὸμ Νήλ. Ἡ μύτη τοῦ Φράνσοτ εἶναι τώρα «ἐν τάξει» καὶ ἡ γενικὴ κατάστασί του ἐξαιρετὴ. Ἀλλὰ γιατί μάλλωσαν οἱ δύο οτάρ κι' ἔσπασαν τὰ μοῦτρα τους;

Καὶ στὴ περίπτωσι αὐτὴ ἰσχύει τὸ «ζητήσατε τὴ γυναῖκα», ὅπως θὰ μάθατε βέβαια ἀπὸ τὶς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Φράνσοτ Τόν καὶ ὁ Τὸμ Νήλ ἤρθαν στὰ χέρια γιὰ τὴ καρδιά τῆς καινούργιας καὶ ὡμορφῆς οτάρλετ Μπάρμπαρα Πάιντον.

Ἀς δοῦμε λοιπὸν τὶς ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες τοῦ αἰσθηματικοῦ αὐτοῦ ἐυλοδοσμοῦ, ποὺ ἦρθε ξαφνικὰ νὰ διασκεδάσῃ πάρα πολλοὺς κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τοὺς ἀναγνώστες τῶν ἐφημερίδων.

Ποῖν λίγους μῆνες ὁ Φράνσοτ εἶχε τερματίσει ἕναν δικαστικὸ ἀγῶνα μετὰ τὴ δεύτερη κατὰ σειράν σύζυγό του, τὴ ξανθὴ Τζέιν Γουάλλας, γιὰ τὴν κηδεμονία τῶν δύο παιδιῶν τους. Τὸ δικαστήριον ἔδωσε τὰ παιδιά στὸν πατέρα κι' αὐτός, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, νόμισε ὅτι ἦταν καιρὸς πιά νὰ φροντίσῃ γιὰ τρίτο γάμο, μιά καὶ ἦταν νέος ἀκόμη. Ἡ ἐκλογὴ του ἔπεσε στὴν ὡμορφὴ Μπάρμπαρα Πάιντον.

Γνωρίσθηκε καλύτερα μαζί της καὶ λίγο ἀργότερα ἀπεφάσισαν νὰ παντρευθοῦν. Ἀλλὰ ἡ ὡμορφὴ Μπάρμπαρα δὲν ἦταν ἀπόλυτα εἰλικρινὴς μετὰ τὸν Φράνσοτ Τόν. Ζητοῦσε νὰ συνδυάσῃ τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου τὰ νεῖατα μετὰ τὸν πλοῦτο...

Ὁ Φράνσοτ ἦταν βέβαια πλούσιος ἀλλὰ δὲν ἦταν πιά πολὺ νέος. Ἐνῶ ὁ ἐπίσης ἡθοποιὸς Τὸμ Νήλ τὰ συνεδύαζε καὶ τὰ δύο: ἦταν καὶ πλούσιος καὶ νέος, 36 χρονῶν. Ἐτσι ἡ πονηρὴ Μπάρμπαρα ἀνέλασε νὰ παίξῃ διπλὸ παιχνίδι εἰς βάρος καὶ τῶν δύο! Ἀστατη γυναικεῖα καρδιά! Δὲν ἤξερε οὔτε καὶ ἡ ἴδια ποῖον προτιμοῦσε ἀπ' τοὺς δύο!

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ βγαίνῃ τὰ βράδια ἔξω ποτε μετὰ τὸν ἕνα καὶ ποτε μετὰ τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν φυσικὰ οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ὡσπου ἕνα βράδυ... Ἀλλὰ ἂς ἀφήσουμε καλύτερα τὸν Τὸμ Νήλ νὰ μᾶς διηγηθῇ τὸ ἐπεισόδιον καὶ τὸν ἐυλοδοσμὸν τους:

«Κάτι εἶχα ἀρχίσει νὰ υποψιάζωμαι ἀπ' τὸ διπλὸ παιχνίδι τῆς Μπάρμπαρα, λέει μετὰ τὴν ἐκείνη καὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἐξακριβώσω ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πῆγα λοιπὸν ἕνα βράδυ στὸ σπίτι της καὶ δὲν τὴν βρῆκα ἐκεῖ. Ἦμουν μέλλον σύζυγος καὶ ἔπρεπε νὰ ξέρω ποῦ βρισκόταν ἡ μέλλουσα σύζυγός μου. Ρωτῶ τὴ καμαρι-

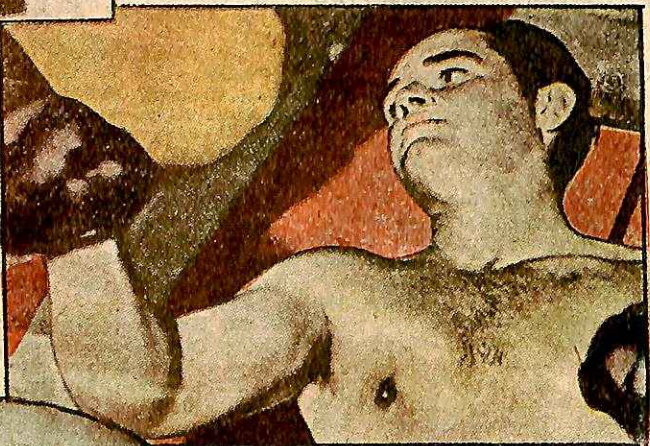
έρα καὶ μετὰ πληροφορεῖ ὅτι καὶ τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ κυρία της εἶχε βγῇ ἔξω μαζί μετὰ τὸν Φράνσοτ Τόν. Κεραυνὸς ἂν ἐπέφτε στὰ πόδια μου δὲν θὰ μοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωσι! Ἐγὼ εἶχα ἔξω φρενῶν! Κάθησα στὸ σαλόνι καὶ περιμένα τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ζεύγους γιὰ νὰ ῥωτῶ μιὰ καλὴ καὶ τελειωτικὴ ἐξήγησι μαζί τους. Ἰδίως μετὰ τὴν Μπάρμπαρα. Εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένω πέντε ὁλόκληρες ὥρες. Κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἄκουσα ἕνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ σὲ λίγο εἶδα τὸ ζεῦγος νὰ μπαίνει στὸ σαλόνι. Ἦσαν καὶ οἱ δύο σὲ κατὰστάσι... εὐθυμίας. Μόλις με εἶδε ἡ Μπάρμπαρα ἔμεινε ἀναυδὴ ἐνῶ ὁ Φράνσοτ ἔγινε ὡρὸς ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.

«Κύριε Νήλ, μοῦ εἶπε ἀπότομα, δὲν ἔχετε πιά καμμιὰ θέσι ἐδῶ καὶ μπορεῖτε νὰ μᾶς... ἀδειάστε τὴ γωνιά!

«Εἶμαι νεώτερός σας καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐνοχλοῦμαι στὰ χερίδια μαζί σας, τοῦ ἀπάντησα μετὰ ψυχραιμία.

«Ὁ Φράνσοτ μοῦ ἐπετέθη τότε ξαφνικὰ καὶ μετὰ ἀρχισε στίς γοοθιές κάτω ἀπ' τὰ ἐκπληκτὰ μάτια τῆς Μπάρμπαρα ἡ ὁποία εἶχε τραβηχθῇ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καὶ παρακολουθοῦσε τὸ... σκληρὸ μάτς πυγμαχίας! Τότε θυμώσα κι' ἐγὼ κι' ἀρχισα νὰ ἀντιδρῶ στίς ἐπιθέσεις τοῦ ἀντιπάλου μου.

Ὁ κομφὸς καὶ πάντα νοητευτικὸς Φράνσοτ Τόν.

Ὁ Τὸμ Νήλ εἶνε καὶ ἐρασιτέχνης... πυγμαχός!

Μετὰ μερικὲς καλοζυγισμένες γροθιές στὸ πρόσωπο τὸν ἔστειλα νὰ ξαπλώσῃ στὸ πάτωμα ἀναίσθητος ἐνῶ ἄφθονο αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη του.

Στίς φωνές τῆς Μπάρμπαρα, ποὺ καλοῦσε ἀπεγνωσμένα σὲ βοήθεια, ἔτρεξαν μερικοὶ γείτονες καὶ δύο ἀστυφύλακες ποὺ φρόντισαν γιὰ τὰ περαιτέρω...

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἐυλοδοσμοῦ μας μετὰ τὸν Φράνσοτ. Ἀς ὁμῇται ἡ ἀκαρδὴ Μπάρμπαρα! Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ πρόθεσι νὰ τὸν χτυπήσω, ἀφοῦ εἴμαστε καὶ συνάδελφοι. Ἀλλὰ ἡ περίεργη στάσις τῆς ὡμορφῆς αὐτῆς κοπέλλας δημιούργησε ὅλα αὐτὰ τὰ δυσάρεστα. Λυπούμαι

πάρα πολὺ γιὰ ὅτι συνέβη καὶ δὲν κρατῶ κακία στὸν Φράνσοτ ποὺ μοῦ ἐπετέθη πρῶτος σὲ στιγμὴ μέθης προφανῶς... Πάντως, τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ μοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια σχετικὰ μετὰ τὴν μίς Πάιντον. Τώρα οὔτε λόγος μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ γάμο μετὰξὺ μας. Μιά ποῦ ὁ Φράνσοτ ἔγινε καλὰ καὶ βγήκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο εὐχαρίστως τοῦ παραχωρῶ τὸ προβάδισμα στὴν ἀστατη καρδιά της...»

X. ΝΟΞ

Ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου: Ἡ ὡραία Μπάρμπαρα Πάιντον.

Indis-
Cious

281 GFM · 629

— Μια στιγμή. Είμαι Ε-
τοιμη!
— Μα το ίδιο μου είπες και
πριν μία ώρα.
— Σε πέντε λεπτά το πολύ
φεύγουμε...
Κάπνισα ένα τσιγάρο. Κι' α-
κούσα την ευχарιστήμένη φωνή
της Μαίρης:
— Για πές μου, σ' άρεσω;
Ευχαριστήθηκα πολύ που ή-
ταν όμορφη κι' ακόμα περισσό-
τερο που ήταν έτοιμη. Φορούσε
ένα μαύρο φόρεμα, χαριτωμένο
στην απλότητά του.
— Άειντε, πάμε τώρα, είπα.
Ενώ έρχινα μια τελευταία
ματιά, άκουστηκε το τηλεφώνο.
Ήταν η φίλενάς της η Λέλα,
που ήρθαν να μ' έβλεψαν στο σπί-
τι, όπου είχαμε προσκληθεί. Αύ-
τες τις τηλεφωνικές συνδιαλέ-
ξεις, πάντα τις έτρεμα, γιατί
πάντα είχαν κακές συνέπειες.
Δεν γελάστηκα.
— Μπιά; Έκανε η Μαίρη στε-
νοχωρημένη. Αϊ, βέβαια. 'Αφού
είν' έτσι. 'Ωρνούαρ!
— Έκλεισε το ακουστικό κακό-
κεφ.
— Τι συμβαίνει; ρώτησα.
— Πρέπει ν' αλλάξω!
— Γιατί;
— Είχαμε πη με τη Λέλα να
ντυθούμε «σεμπλ». Αλλά τα
πράγματα άλλαξαν. Πρέπει να
ντυθούμε «άμπιγιέ»!
— Για ποιά λόγο;
— Γιατί πληροφορήθηκε, ότι
και οι άλλες κυρίες που θα πά-
νε, θα βάλουν τουαλέτες!
— Αϊ, κι' έπειτα; Αυτές άς
πάνε! 'Εσεις να κρατήσεις τη
συμφωνία σας, είπα χωρίς έλ-
πίδα ότι θα εισακουσθώ. Το
«σεμπλ» ποτέ δεν χάνει τη χα-
ρι του.
— Μα τί λές, τώρα, καυμέ-
νε; Θα είναι όλες οι άλλες «άν
γκράντ τουαλέτ» κι' έμεις θα
πάμε με τα φορεματάκια μας;
Θα είμαστε άνορθογραφές! 'Ο-
χι θα είμαστε. Θα είμαι! Γιατί
η Λέλα όπωσδήποτε θα ντυθή
«άμπιγιέ». Και δεν μπορώ να
είμαι η μοναδική εξαιρεσι! Θα
με σχολιάσουν. 'Ας που θα αϊ-
σθάνωμαι πολύ άσχημα.
— 'Ωστε... φτου κι' άπ' την
άρχη;
— Τί να γίνω; Και πόσο βα-
ρύνεται να γδύνωμαι και να ντύ-
νομαι! Αλλά δεν θ' άργήσω.
Σ' ένα τέταρτο το πολύ, θα εί-
μαι έτοιμη!
Ξέροντας, ότι το τέταρτο,
για μία γυναίκα που ντύνεται,
πάρνει τις διαστάσεις αιώνια-
τητας και ότι η μόρια μου ή-
ταν να περιμένα πάλι, άποσύρ-
θηκα σ' έν άλλο δωμάτιο κι' ά-
φισα τα πράγματα να τραβή-
ξουν το δρόμο τους. 'Εβραξα
από θυμό και άγανάκτηση. 'Αλ-
λά άποφάσισα να κάνω ύπομνη.
Δεν μου έμνε τίποτ' άλλο. 'Εξ
άλλου, ήμουν συνθησικόνος, δεν
ήταν το πρώτο περιστατικό άλ-
λαγής κατευθύνσεως.
'Αναψα πάλι ένα τσιγάρο και
καταποντίσθηκα στην πολυθρό-
να. «Σεμπλ» λέει και «άμπι-
γιέ!». Κάτι όνόματα πούχουν
βρή κι' αυτοί οι Γάλλοι... Ναι,
αυτές τις δυό λέξεις τις είχα
μάθει. Και ήξερα και κάμποσες
άλλες ακόμα, από το σχολείο
κι' από κάτι ιδιαίτερα μαθήμα-
τα γαλλικής που είχα πάρει μια
φορά κι' έναν καιρό. 'Αλλά, για
να μιλήσω, να γράψω μια φρά-
σι, τίποτα.
Λοιπόν, δεν ήταν να ντρέπεί-
ται ένας άνθρωπος, που θέλει
να περνά για μορφωμένος, να
μην ξέρη μια ξένη γλώσσα και
πρό παντός τα γαλλικά; Ναι,
βέβαια, έτσι είνε. 'Αλλά πώς να
τά μάθω; Περισεύει καιρό από
τις δουλειές, να τις διαθέσης
για μαθήματα ξένων γλωσσών;
Καθώς έκανα αυτές τις σκέ-
ψεις, το μάτι μου έπεσε στη
βιβλιοθήκη. Κάποτε είχα μια μέ-
θοδο — τη Γαλλική άνευ διδα-
σκαίου. Νάτη! Την τραβήξα και
τη βρόντηξα να φύγη η σκόνη.

Δεν περισεύει καιρός, λέ-
ει! 'Αμ' αυτές οι ώρες που
περιμένα να ντυθή η Μαίρη, τί
είνε; Γιατί να σπαταλόνται στο
βρόντο; 'Ορίστε μια πρώτης τά-
ξεως ευκαιρία!...
'Ανοίξα το βιβλίο, και στρώ-
θηκα στο τραπέζι. 'Επειτα από
μια ώρα, ήμουν σε θέση να ρω-
τήσω:
— 'Ετ' βοϋ πρέτ, σερί; ('Ε-
τοιμάσθηκα, άγάπη μου;).
— Πά-ζ-άνκορ! μου απάντη-
σε από μέσα η Μαίρη.
Τρέ μπιέν. 'Ας συνεχίσω. 'Ο-
ταν τελειώσε το ντυσίμο, είχα
τελειώσει κι' εγώ το «μάθημα
τρίτον». Και ήμουν πολύ ευχα-
ριστημένος. Στο ταξί, ξανάφε-
ρα στο νου μου κι' επανελάμ-
θαν πολλές φορές τις λέξεις
που είχα μάθει, για να τις έν-
τυπώσω στο νου μου. Μάλιστα
τις έλεγα και στη Μαίρη, που
σκαμπάζει τα γαλλικά, αλλάζα-
με μερικές φραντσέζικες κουβέν-
τες κι' ευχαριστήθηκε πολύ κι'
έκεινη.
— Βλέπω, ότι τα παίρνετε
εύκολα τα γαλλικά, μου είπε.
'Αν δεν θαρεθής και τ' άφήσης,
σ' ένα χρόνο, θα μπορείς να μι-
λάς αρκετά καλά.
Μάλιστα! Σ' ένα χρόνο το
θαύμα έγινε! 'Αλλοι μαθαίνουν
τις ξένες γλώσσες πολύ πιο άρ-
γά! 'Αλλά κάνουν μάθημα δυό
φορές τη βδομάδα από μια ώρα.
Τα δικά μου μαθήματα όμως,
κρατούσαν από δυό έως τρεις
ώρες το καθένα. Προσθέτε και τη
δυνατή μου μνήμη και θα έ-
ξηγησέτε τη μεγάλη μου έπιτυ-
χία.
Τώρα μπορούσα να διαβάζω
γαλλικά χωρίς λεξικό και να μι-
λώ κιόλας. 'Η εξέσκηση στην
«κονδερασσιόν», γινόταν πάλι
στις ώρες που ντυνόταν η Μαί-
ρη. 'Από το ένα δωμάτιο στο
άλλο. 'Ετσι χρησιμοποίησα τον
καιρό της άναμνησης, προς όφε-
λος της μορφώσεώς μου, αλλά
και των νευρών μου. Και βρήκα
και η Μαίρη την ήσυχία της,
που μπορούσε να ντύνεται με
όλο της το πάθος.
*
'Οραία! Τα γαλλικά τα μάθα-
με. Τώρα τι κάνουμε; Τώρα πρέ-
πει να βρούμε άλλο κλάδο πνευ-
ματικής καλλιέργειας. 'Η ιστο-
ρία! Νά ένα θέμα που πρέπει
να το κατέχω για να μη με λένε
άνιστόρητο. 'Από το σχολείο ά-
κόμα, είχα μια κλίση προς την
ιστορία, που με γοήτευε όπως
ένα περιπετειώδες μυθιστόρημα.
Μετά το σχολείο όμως, έσδυ-
σε το ενδιαφέρον μου και μισο-
έξεχασα ό,τι είχα μάθει.
Ευκαιρία να ξαναπιάσω τον
παλιό μου έρωτα. 'Αχισα από
τα θεμέλια: 'Από την Παγκό-
σμια 'Ιστορία, που γράφει, σε
γενικές γραμμές, τί έχει πάθει
ο κόσμος μέχρι τα τωρινά χρό-
νια. Καθώς έχω γρήγορη αντίλη-
ψη, το μάτι μου έτρωγε άρδεις
και κεφάλαια και οι σελίδες έ-
φευγαν τρεχάτες.
'Επειτα, η ιστορία του 'Ελ-
ληνικού 'Εθνους, του Παπαρρη-
γοπούλου. Κι' ακολουθώσαν άλ-
λες. 'Η ιστορία της ελληνικής έ-
παναστάσεως. 'Ιστορίες άλλων
εθνών. Μεγαλέξαντρο, Μεγανα-
πολέωντες, Μεγαλοήττεροι, Τα-
μερλάνοι και Τζέγκις Χάν, 'Ερ-
ρικοί και Λουδοβίκοι, Κάρλοι
τρίτοι και Κάρλοι πέμπτοι και
δωδέκατοι, αυτοκράτορες και
καρδινάλιοι, Βοργίες και Μαζα-
ρίνιοι, μάχες και ναυμαχίες, πό-
λεμοι κι' επαναστάσεις, Κολοκο-
τρωνάιοι και Κανάρηδες, περ-
νούσαν με ταξί, με ρυθμό και
χρονολογίες, μέσα στο μυαλό
μου κι' έπαιρναν τη θέση τους,
καταρτίζοντας την ιστορική μου
μόρφωση.
Με τραβούσε πολύ η νέα μου
ροπή και με γοήτευε. Σε κάθε
άναμνη ντυσίματος, περνούσα
έκατον πενήντα με διακόσιες σε-
λίδες. 'Ως ν' άποφασίσω η Μαί-
ρη άν θα βάλω το μαύρο ή το
μπλε, εγώ είχα κιόλας συνάψει

μια μεγάλη ιστορική μάχη και,
ως να κατασταλάξη ποιά μπου-
τονιέρα θα φορέση, είχα άποκε-
φαλίσει δυό Λουδοβίκους. Τόσο
με είχε μαγέψει η ιστορία, ώ-
στε οι όροι αντίστράφηκαν έν-
τελώς. Τώρα, έφταναν φορές που
δεν περιμένα εγώ τη Μαίρη, αλ-
λά άδημονούσε εκείνη:
— Άειντε, καυμένε Κωστά-
κη! 'Εγώ είμαι έτοιμη.
— Λίγο ακόμα να τελειώσω
το βιβλίο!
— Μα δεν μπορώ να περι-
μένα!
— Πέντε λεπτά, χρυσή μου.
Δεν μπορώ ν' αφήσω τον 'Αννί-
δα στα πρόθυρα της Ρώμης!
Πρέπει να ίσω τί άπογίνει!
'Αλλο ένα χρόνο κρατήσε η
φοίτησή μου στο μάθημα της Ι-
στορίας. Και πήγε τόσο καλά,
ώστε σήμερα μπορώ να πώ με
υπερηφάνεια πως είμαι ένας άπο
τους πιο καταρτισμένους ιστο-
ρικά άνθρωπος.
*
'Η Μαίρη μπορούσε τώρα ν'
άσχοληται με το ντυσίμο της,
με όλη της την ήσυχία. Και,
πολύ φυσικό, ήταν κατενθουσια-
σμένη, γιατί έλειψε πιά η γκρι-
νια εκ μέρους μου.
— Είσαι άπο τους εξαιρετι-
κούς συζήγους, μου είπε ένα βρά-
δυ. 'Ολοι οι συναδελφοί σου κα-
νουν σαν λιοντάρια στο κλουβί,
όταν περιμένα την γυναίκα τους
να ντυθή. 'Εσύ όμως πηρες το
ζήτημα φιλοσοφικά.
'Η λέξις «φιλοσοφικά» ήρθε ά-
πάνω στην ώρα που μ' άπασχο-
λούσε το πρόβλημα να βρω ένα
καινούργιο θέμα μελετών. Φιλο-
σοφικά! Ναι, στη φιλοσοφία ή-
μουν έντελώς άκαταπότιστος και
δεν μπορεί ένας άνθρωπος να πα-
ζήρη για μορφωμένος, όταν είνε
έντελώς άφιλοσόφητος. Αυτό το
κεφάλαιο της ανθρωπίνης γνώ-
σεως, άνοίγει καινούργιους δρό-
μους στο ανθρώπινο μυαλό και
αυξάνει τους θησαυρούς της
μορφώσεως.
Κανόνισα, λοιπόν, για το και-
νούργιο σχολικό έτος, τη φιλο-
σοφία ως διδακτέα ύλη. Και κα-
ταπιάστηκα με κέφι. 'Αρχισα
άπο τη βάση, δηλαδή, άπο τους
αρχαίους 'Ελληνες φιλοσόφους.
Μέσα σ' ένα χρόνο, πέρασα το
Σωκράτη, τον Πλάτωνα, τον 'Ε-
πίκουρο, τους κυνικούς, τους
νεοπλατωνικούς κι' έφτασα
στους κατοπινούς.
'Ηρθα σε πνευματική έπαφή
με τον Κάντιο, το Σπινόζα, τον
'Εγελο, τον Νίτσε, τον Σοπεν-
χάουερ, τον Κάρτεσιο και τους
άλλους συναδέλφους του, που,
βάζω στοιχήμα το σοφό μου κε-
φάλι, ότι έγιναν κι' εκείνοι φι-
λοσοφοί τις ώρες που περιμέ-
ναν να ντυθή η γυναίκα τους.
'Αλλοίως, θάκαναν κάτι καλύτε-
ρο.
*
'Ολόκληρο τον Σοπενχάουερ
τον πέρασα ένα βράδυ, που
χρειάστηκε η Μαίρη να ντυθή
και να ξεντυθή τρεις φορές. Σας
αναφέρω αυτή τη λεπτομέρεια,
για να καταλάβετε γιατί προά-
γισα τόσο γρήγορα, μέσα σ' ένα
σύνητο χρονικό διάστημα και
εξοκρίσισα τους σπουδαιότερους
φιλοσοφικούς παράγοντες του
κόσμου, για να καταλήξω, έπει-
τα άπο τόσες μελέτες, να πα-
ραδεχθώ άπόλυτα τη φιλοσοφική
θεωρία του 'Επικούρου, που συν-
αφίσταται σ' αυτό το διδακτικό
συμπέρασμα:
«Νά είχαμε να τρώγαμε
και ρούχα να φορούμε,
δουλειά να μην έκαναμε
και όλο να γλεντούμε!»
Αυτή τη θεωρία την είπα και
στη Μαίρη και προσχώρησε άμέ-
σως. Μόνο που έβαλε ένα δικό
της συμπλήρωμα:
«Και όλο να ντυθούμε!».
Πήγαινε θαυμάσια...
*
Πολλές φορές τύχαινε να εφ-
μαι τόσο συνεπαρμένος άπο τις
μελέτες μου, ώστε να μην είχα

δρεξί να τις παρατήσω στη μέ-
ση. Τότε, έκανα μια μικρή δια-
κοπή, έμπαινα στην κρεβατοκά-
μαρα, έβριχνα μια ματιά, τάχα
μ' ένδιαφέρον, στη Μαίρη που
τελειώνει την ιεροτελεστία του
ντυσίματος και της έλεγα, φυ-
σικά επίτηδες:
— Νομίζω πως έκανες κακή
έκλογη στο φόρεμα. Το μαύρο
θα σου πηγαινε καλύτερα!
Οι γυναίκες, έπηρεάζονται ά-
μέσως άπο κάτι τέτοιες παρα-
τηρήσεις. 'Ετσι, λοιπόν, η Μαί-
ρη ξανάρχισε άπο την αρχή. Κι'
εγώ εύρισκα μια ώρα ακόμα για
τις δικές μου άσχολίες.
Μελέτησα ακόμα αρχαιολογία,
βοτανολογία, λογοτεχνία και μα-
θηματικά. 'Ετσι, είμαι σε θέση
να βρισκώμαι πάντα ένήμερος
σε κάθε ζήτημα που συζητείται,
σε όποιοδήποτε κύκλο, και να
καταπλήσω το άκροατήριό μου
με το θησαυρό των γνώσεων που
έχω άποκτήσει. Οι γνωστοί
μου, μου κόλλησαν κι' έναν τί-
τλο που τον δέχθηκα με πολλή
ικανοποίηση:
— Κωστάκης ο Σοφός!
Τόρριζα και στη συγγραφή.
'Ετοιμάσα μια διαλέξει με θέμα
«Τα στρατηγικά λάθη του Μεγά-
λου Ναπολέοντος στη ρωσική
έκστρατεία». 'Η Μαίρη ένθου-
σιάστηκε με τη σημαντική αυτή
προσδο μου και για τη ρεκλάμα
που μου γινόταν. 'Η διαλέξει εί-
χε όριση για μια Παρασκευή,
ώρα 7 μ. μ. 'Η Μαίρη ήταν άνη-
πόμονη να μ' άκούσει, αλλά και
να κάνει μια καλή εμφάνισι. Εί-
χε ράψει ειδικό φόρεμα.
— Για νάσαι στην ώρα σου,
της είπα, ν' άρχίσεις να ντύ-
ναι άπο το πρωί. Μόλις ξυπνή-
σης, μάλιστα...
— 'Ελα, καυμένε, μην είσαι
υπερβολικός, άπάντησε πειρα-
γμένη.
Δεν μ' άκουσε. Στις έφτά
παρα δέκα, βρισκόταν ακόμα στη
μέση της τελετής.
— Δεν μάς παίρνει η ώρα,
της είπα νευρικά. 'Εγώ φεύγω
κι' έσύ έλα μόνη σου. 'Αλλά,
κύτταξε, μην άργήσεις...
— Καλά. 'Εφτασα κι' εγώ!
'Ανυπόμονη!
Μίλησα και χειροκροτήθηκα.
Στο τέλος της διαλέξεως, πολ-
λοι άκροαταί πέρασαν να μου
σφίξουν το χέρι. Σιγά-σιγά η
σαλλά άδείωσε. Τη στιγμή που
έφευγε κι' ο τελευταίος, φάνηκε
η Μαίρη:
— Κανείς δεν ήρθε ακόμα; ρά-
τση άνήσυχ.
— 'Οχι, άγάπη μου. 'Ηρθαν,
άκουσαν κι' έφυγαν. 'Η διαλέξει
τελειώσε.
— Μπιά; Και δεν μπορούσαν
να περιμένα λιγάκι, να ντυ-
θώ; είπε με συνταρακτική ά-
φέλεια.
*
Και συνεχίζω τις μελέτες
μου. Τώρα μελετώ τις δυνα-
στείες των Φαραώ. 'Επειτα έχω
σκοπό να πείσω στη θεωρία της
σχετικότητας του 'Αϊνστάιν. 'Ας
ντύνεται με το πάθος της
Μαίρη. 'Ας βάζη κι' άς βγάξη
φορέματα, άς μνήν διατακτική
μπροστά σε τρία καπέλλα, άς
δέχεται τηλεφωνήματα άπο τις
φίλες της για αλλαγές κατευ-
θύνσεως, άς κάνει δέκα πρόβες
για να βρη την κατάλληλη θέση
για να τοποθετήση το κλιπς ή
τη μπουτονιέρα, άς δοκιμάζη
πέντε κολλιέ με ψεύτικα μαργα-
ριτάρια 'Εγώ, άλλο που δεν θέ-
λω! Κάθε τέτοια χρονοτριβή,
για μένα, είνε κι' ένα καινούρ-
γιο κεφάλαιο στη μορφωσί μου.
Δεν είχατε πολλά χρόνια
παντρεμένοι. Κι' έχουμε πολλά
άκόμα μπροστά μας — άν εύ-
δοκιμήση ο 'Υψιστος και μάς
χαρίση μέρες. Με όλο μου το
δίκιο, λοιπόν, έλπίζω ότι σε δέ-
κα χρόνια το πολύ, θα είμαι
Πρόεδρος της 'Ακαδημίας!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Πρέπει να το πάρεις άπόφασι. Μ' αυτόν τον
καιρό δεν είναι πιά για ύπαιθρο!...

ΚΑΘΕ ΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ

— Τί να σου κάνω Καίτη μου,
χειμώναδε πιά. 'Εσένα θά σε δώ το κα-
λοκαίρι!...

— Και έτερα δυό κονιάν μετά κουβέρτας!...

— Δεν είναι τίποτα κυρία. 'Απλώς με παρεκάλεσε να
τον άφήσω να ζεσταθώ λίγο στην κουζίνα!...

Ο 'Ερως. — 'Αντε, παιδιά, τοθ χρόνου πιά!...

«Έκεινος»... «Εκείνη»

(Η σκηνή πίσω από μια πραγματική αλυσίδα του θεάτρου. Ο «φροντιστής» έχει τοποθετήσει τα μικρά συμπληρώματα του «τεκνός» — τηλέφωνο, βάζο με χάρτινα λουλούδια, ένα δίσκο με στιλπνά ποτήρια και μια μπότηλη με κρύο τσάι πού, «παριστάνει» κι αυτό τη σκηνή το ούτσκι).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ντυμένος άψογα, κομψά, με ζακέτα μπρεγιόνια ριγέ πανταλόνι, αστραφερό λουστρίνι, σκούρο μαροκαριτάρι στη γκριζωτή γραβάτα — φυσικά ψεύτικο αν και δεν στοιχίζει πολύ το αλθινό — και με λίγη πραγματική πούδρα στους κροτάφους. Δεν αμυροφύσε ποτέ να περιμένει το Χρόνο να του φέρει τη μόνιμη πούδρα του, για να παίξει στη σκηνή το ρόλο του «μπόν-βιέρ». Είναι τόσο νέος... Μόλις 25 χρονών. Ψηλός, μελαγχρινός, με παιδική γλυκεία φυσιονομία.

ΕΚΕΙΝΗ : Φορεί την «έξω» βραδυνη τουαλέττα, που απαιτεί ο ρόλος. Είναι ζανθεία, με σφιχτή νεαρή σάρκα, μεταξωτά μαλλιά και βαθειά γκριζα, γατίσια μάτια. Σαρκαδην χειλάκια κρυπτοφιλήδονα. Χέρι κρινέ-νιο, πόδι πλαστικό, συναρπαστικό απ' αυτά που κινούν το γυναικείο φθόνο και το ανδρικό ενδιαφέρον).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει την κουβέντα) : Μην με ταράξε, σε παρακαλώ, απάνω στη σκηνή. «Αφσέ με να παίζω. ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικά) : Για σένα «σκηνή» είναι ολόκληρη η ζωή! Και... παριστάνεις περίφημα! «Έχεις μάθει πολύ καλά... την «επικριτική τέχνη»!... ΕΚΕΙΝΗ (βαρεστημένη έκτονα) : «Άσε με, σε παρακαλώ, Παύλο. Δεν έχω καμιά δρεξί για γκρίνιες... Σε λίγο θ' ανοίξει η αλυσίδα. Μην με συγχίζεις αυτή την ώρα... ΕΚΕΙΝΟΣ (πνιχτά) : Μουρχειται να τη σκίσω την αλυσίδα και να βγώ στο προσκήνιο να πω τι βρώμια και τι χυδασιότητα κρύβει μέσα της η «μεγάλη καλλιτέχνης» που χειροκροτούν!... ΕΚΕΙΝΗ (ήρεμα) : Σιγά, Παύλο. Φωνάζεις. Άκου, γόμαστε στην «πλάτεια».

ΕΚΕΙΝΟΣ (δυνατά) : Αυτό θέλω κι' εγώ! Ν' ακουστούμε!

ΕΚΕΙΝΗ (με εσφινικό τρέμο) : Θέλεις να γίνη σκάνδαλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλο ύφος) : Γιατί όχι; Δεν μου πτες πώς μ' αγαπάς; Δεν μ' ορκίστηκες; Δεν έκλανεσ στην αγκαλιά μου;... Πώς τολιάς σήμερα και πέφτει στην αγκαλιά ενός άλλου; Πώς έχεις το θράσος να μου τ' ομολογήσεις και να μου λες κατάμουτρα πως με βαρέθηκες;... (παύσι). «Αν είχα τουλάχιστο λεφτά... ΕΚΕΙΝΗ : «Αν είχε λεφτά θαταν ανήθικο! Τώρα είναι καπρίτσιο!... Όπως ήσουν κι' εσύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά και πληγωμένα) : «Ψυχωγία» ε;... «παιγνίδια για διασκέδαση» είμαστε κι' εγώ κι' αυτός;

ΕΚΕΙΝΗ : Μην φωνάζεις... Ναί! Αυτό ακριβώς που είπες. Χτες μ' άρεσες εσύ, σήμερα μ' αρέσει αυτός, αύριο θα μ' αρέσει ένας άλλος! Είναι δικαίωμά μου!... Υπο-

Με λίγα λόγια

Τα υποδύχια τηλεγραφικά καλώδια που συνδέουν τις ηπειρούς μεταξύ των, έχουν συνολικό μήκος 600.000 χιλιομέτρων. Τα μέσα απ' αυτά, ανήκουν στην Αγγλία. Η αξία τους, κατά ναυτικό μίλι, υπολογίζεται σε 200 χρυσές λίρες, πράγμα που σημαίνει, ότι υπέρ τα 60 εκατομμύρια χρυσών λιρών βρίσκονται στα βάθη των ωκεανών...

* Οι Ιθαγενείς της Αφρικής μιλούν 700 γλώσσες, χωρίς να υπολογίσουμε σ' αυτές και τις διαλέκτους.

* Το λεμόνι περιέχει περισσότερο σάκχαρο από το ροδάκινο και τις φράουλες!...

* Τα κραιμολάνα κι' οι πατάτες θεωρούνται προϊόντα μεγάλης πολυτελείας στην Παραγουάη, γιατί το έδαφος της δεν παράγει ούτε το ένα ούτε το άλλο.

* Οι σύζυγοι της φυλής Σαμπέου, στη Μανιπούρ των Ινδίων, είναι υποχρεωμένοι να... νοικιάζουν κάθε χρόνο τις γυναίκες τους. Το ένοικο για το έπομένο έτος καταβάλλεται στο τέλος του προηγούμενου. Η γυναίκα που δεν θα εισπράξη εγκαίρως το συμφωνημένο ένοίκιο, έχει δικαίωμα να βρή άλλον... ένοικιαστή.

θέτω πως δεν χρωστάω σε κανέναν τίποτε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (δυνατά) : Χρωστάς!... Για κάθε σου εφημερη αγάπη, για κάθε ικανοποίησή του καπρίτσιου σου, πληρώνεσαι πανάκριβα!

ΕΚΕΙΝΗ (έκπληκτο χαμόγελο) : «Εγώ; ΕΚΕΙΝΟΣ : «Εσύ, ναί! Πληρώνεσαι με τη ζωή μας! Με την καρδιά μας! Με την καριέρα μας!... Με τα δάκρυα κάποιων ξεχασμένων κοπέλλας, που την εγκαταλείψαμε σκληρά ή μιας γρη-ας μάννας που την αφήνουμε νηστική για να πάρουμε το φτωχό μεροκάματο και να σου στείλουμε έντονα λουλούδια και μπουμπόνια. «Ετσι πληρώνεσαι! Είσ' ένα κομψό κτήνος με περίβλημα κούκλας. Έχουν αυτόκτονήσει για σένα τρεις άνθρωποι! ΕΚΕΙΝΗ (κάνει «αέρα» βιαστικά με το μικρό παρ-φουμαριζμένο μαντιλάκι της λες και θέλει να διώξη μ' αυτό τις τύψεις) : Δεν τους σκότωσα εγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : «Εσύ τους σκότωσες! ΕΚΕΙΝΗ (Σιωπή!... Τρίτο κουδούνι!... (Κάθεται με θεατρική δύναμη στην πολυθρόνα). Θυμάσαι την πρώτη φορά;... «Σ' αγαπώ, Ρέα. Είσ' ένα πλάσμα ιδανικό, γοητευτικό...» ΕΚΕΙΝΟΣ (Ξερά) : Ναί, τη θυμάμαι καλά.

(Ανοίγει η αλυσίδα του θεάτρου. Οι τελευταίοι ψιθυροί της πολιτείας, σπαί-νουν απότομα. Άκούγονται δυο-τρία «σασσες»... (Παύσι).

ΕΚΕΙΝΗ (του γνέφει μ' αγωνία. Μέσα στα δόντια της ψιθυρίζει) : Λέγε!... (Ακούγεται απ' το υποδύχιο ή φωνή με τη βραχνή σουρντί-να : «Σ' αγαπώ, Ρέα. Είσ' ένα πλάσμα ιδανικό, γοητευτικό...»). Λέγε, λοιπόν! Τι έπαθες;... ΕΚΕΙΝΟΣ (Εσφινικά) : Είσαι μια βρώμικη ψυχή! Μια τιποτένια γυναίκα!

ΕΚΕΙΝΗ (σκηκνέται, Σιγανά) : Παύλο! Τρελλάθηκες; ΕΚΕΙΝΟΣ : «Ένα κομψό κτήνος με περίβλημα κούκλας!... Σ' αρέσει να νάχης «θύματα» και να ματώνωνται τα μεταξωτά πασουμά-κια σου απ' τις μαχαιρωμέ-νες καρδιές. (Φωνάζει έξαλ-λα). Αυτόκτονήσαν τρεις ως τώρα για το καπρίτσιο σου, σιχαμένη Γόησσα!... Θέλεις τώρα ν' αυξήσης το νούμερο στο εγωϊστικό μακάβριο «καρνέ» σου!... Πρόστιχο πλάσμα!... Χυδαία ψυχή!... ΕΚΕΙΝΗ (με νευρική έκ-ρηξη) : Τρελλάθηκε!... Τρελλάθηκε!... (Δυνατά). Κλεί-στε την αλυσίδα!... Κλείστε.

(Ο μηχανικός τραβάει γρήγορα το σκοινί ενώ 'Ε-κείνος βυθίζει μ' αστραπι-αία κίνηση ένα μικρό κοφε-ρό μαχαίρι στο στήθος του. Το κοινόν, άφελές και ανύ-ποπτο, μ' όλη την έκπληξη για τη «συντομία» του πα-ράξενου προλόγου, χειρο-κροτεί με θέρμη το «φυσικό παίξιμο». Αλλά—φυσικά—δεν ξανανοίγει πιά η :

Αλυσίδα)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΣΑΣ ΕΙΝΕ Ένας επαγγελματίας

Μην το ξεχνάτε αν θέλετε να ευτυχήσετε

Ενας Γάλλος συγγραφέας είπε κάποτε: «Η γυναίκα δεν παντρεύεται έναν άντρα, αλλά ένα επάγγελ-μα». Κι' αυτό είναι σωστό. Το έ-παγγελμα, πρώτα απ' όλα, επιδρά στον χαρακτήρα του ανθρώπου και τον διαμορφώνει ανάλογα. Κι' έ-ξ' άλλου, το ότι ένας άνθρωπος ακο-λουθήσει αυτό ή εκείνο το επάγελ-μα, δεν είναι τυχαίο. Σε πλείστες περιπτώσεις, το διάλεξε ο ίδιος και μπορεί να πη κανείς ότι, μέχρις έ-νός σημείου, είναι εκείνο που του ταιριάζει.

Το επάγγελμα δεν επιδρά, ό-μως, μόνο στον χαρακτήρα και την ψυχροσύνη του ατόμου. Η έξά-σκησης του του δημιουργεί επίσης ώριμες συνθήκες ζωής, ειδικές επαγγελματικές συνθήκες κλπ.

Αυτή, λοιπόν, την ειδική «επαγ-γελματική» προσωπικότητα του άν-θρώπου που πήρατε ή που πρόκει-ται να πάρετε, την σκεφθήκατε πο-τέ σας; Προσέξτε, γιατί το πρά-γμα αυτό είναι σοβαρό. Σε πολλές περιπτώσεις, η ευτυχία της ζωής σας εξαρτάται από το αν μπορείτε ή όχι να προσαρμοσθήτε στην έ-παγγελματική ζωή του συζύγου σας και στις συναφείς απαιτήσεις της.

Αλλά, ως αφήσουμε τώρα τις ά-φορημένες γενικότητες, που δεν έ-χουν συνήθως καμιά σχέση με την πραγματικότητα, κι' ως προσπαθή-σουμε να δούμε τη γυναίκα όχι ά-πλως σαν σύζυγο ενός ανθρώπου, αλ-λά σαν σύζυγο ενός ανθρώπου που άσκει ένα ώρισμένο επάγγελμα.

Η σύζυγος του συγγραφέα:

Μην βιάζεστε να πητε το «ναί» σ' ένα συγγραφέα, ένα δημοσιογράφο, έναν άνθρωπο γενικά που άσχολεί-ται με τα γράμματα, αν δεν πει-σθήτε προηγουμένως, ότι έχετε την ικανότητα να ξεφύγετε από την πε-ρή μονοτονία της ζωής, για να ζή-σετε μέσα σ' έναν κόσμο, που ά-ποτελείται μόνον από ιδέες (αδιά-φορο αν είναι πάντα καλές).

Ο άνθρωπος των γραμμάτων ζή μ' αυτές κι' απ' αυτές. Αν θα γί-νουν διάσημοι, σ' αυτές θα το χρω-στάη, Μ' αυτές επίσης θα φτάση στην επιτυχία και τον πλούτο.

Μπορείτε, λοιπόν, να ζήσετε μέ-σα σ' έναν τέτοιο κόσμο, όπου τα πάντα, ως κι' αυτά τα πιο άση-μαντα πράγματα της ζωής, γίνον-ται ιδέες και μόνο ιδέες; Θα έχετε την υπομονή ν' ακούτε τον άνδρα σας να σας εκθέτη τα σχέδιά του; Και την ικανότητα να τον κάμε-τε να σας βλέπει πάντα σαν Μούσα του και σαν πηγή των εμπνεύσεών του;

Προσέξτε! Μπορείτε να είσαστε ή ώραιότερη γυναίκα του κόσμου, ανυπερόβλητη νοικοκυρά και ιδέας σύζυγος (με την συνήθη έννοια που δίνουμε σ' αυτά τα πράγματα). «Αν δεν μπορείτε να βρήτε τη θέ-σι σας μέσα στο «κλίμα» του, δεν θ' αξίζετε τίποτε στα μάτια του!

Και κάτι άλλο: Ξεχάστε την τα-κτική ζωή. Ο άντρας σας είναι ικα-νός να μεταβάλλη τη νύχτα σε ή-μέρα και να παίρνει το πρωινό του στις έπτά το βράδυ!...

Η σύζυγος του πολιτικού:

Πρέπει, προ πάντως, να έχετε γε-ρό στομάχι, κυριολεκτικά και με-

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗ-ΧΑΝΗ

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΒΙΒΛΟΣ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΣΑΣ ΕΙΝΕ Ένας επαγγελματίας

Μην το ξεχνάτε αν θέλετε να ευτυχήσετε

Ενας Γάλλος συγγραφέας είπε κάποτε: «Η γυναίκα δεν παντρεύεται έναν άντρα, αλλά ένα επάγγελ-μα». Κι' αυτό είναι σωστό. Το έ-παγγελμα, πρώτα απ' όλα, επιδρά στον χαρακτήρα του ανθρώπου και τον διαμορφώνει ανάλογα. Κι' έ-ξ' άλλου, το ότι ένας άνθρωπος ακο-λουθήσει αυτό ή εκείνο το επάγελ-μα, δεν είναι τυχαίο. Σε πλείστες περιπτώσεις, το διάλεξε ο ίδιος και μπορεί να πη κανείς ότι, μέχρις έ-νός σημείου, είναι εκείνο που του ταιριάζει.

Το επάγγελμα δεν επιδρά, ό-μως, μόνο στον χαρακτήρα και την ψυχροσύνη του ατόμου. Η έξά-σκησης του του δημιουργεί επίσης ώριμες συνθήκες ζωής, ειδικές επαγγελματικές συνθήκες κλπ.

Αυτή, λοιπόν, την ειδική «επαγ-γελματική» προσωπικότητα του άν-θρώπου που πήρατε ή που πρόκει-ται να πάρετε, την σκεφθήκατε πο-τέ σας; Προσέξτε, γιατί το πρά-γμα αυτό είναι σοβαρό. Σε πολλές περιπτώσεις, η ευτυχία της ζωής σας εξαρτάται από το αν μπορείτε ή όχι να προσαρμοσθήτε στην έ-παγγελματική ζωή του συζύγου σας και στις συναφείς απαιτήσεις της.

Αλλά, ως αφήσουμε τώρα τις ά-φορημένες γενικότητες, που δεν έ-χουν συνήθως καμιά σχέση με την πραγματικότητα, κι' ως προσπαθή-σουμε να δούμε τη γυναίκα όχι ά-πλως σαν σύζυγο ενός ανθρώπου, αλ-λά σαν σύζυγο ενός ανθρώπου που άσκει ένα ώρισμένο επάγγελμα.

Η σύζυγος του συγγραφέα:

Μην βιάζεστε να πητε το «ναί» σ' ένα συγγραφέα, ένα δημοσιογράφο, έναν άνθρωπο γενικά που άσχολεί-ται με τα γράμματα, αν δεν πει-σθήτε προηγουμένως, ότι έχετε την ικανότητα να ξεφύγετε από την πε-ρή μονοτονία της ζωής, για να ζή-σετε μέσα σ' έναν κόσμο, που ά-ποτελείται μόνον από ιδέες (αδιά-φορο αν είναι πάντα καλές).

Ο άνθρωπος των γραμμάτων ζή μ' αυτές κι' απ' αυτές. Αν θα γί-νουν διάσημοι, σ' αυτές θα το χρω-στάη, Μ' αυτές επίσης θα φτάση στην επιτυχία και τον πλούτο.

Μπορείτε, λοιπόν, να ζήσετε μέ-σα σ' έναν τέτοιο κόσμο, όπου τα πάντα, ως κι' αυτά τα πιο άση-μαντα πράγματα της ζωής, γίνον-ται ιδέες και μόνο ιδέες; Θα έχετε την υπομονή ν' ακούτε τον άνδρα σας να σας εκθέτη τα σχέδιά του; Και την ικανότητα να τον κάμε-τε να σας βλέπει πάντα σαν Μούσα του και σαν πηγή των εμπνεύσεών του;

Προσέξτε! Μπορείτε να είσαστε ή ώραιότερη γυναίκα του κόσμου, ανυπερόβλητη νοικοκυρά και ιδέας σύζυγος (με την συνήθη έννοια που δίνουμε σ' αυτά τα πράγματα). «Αν δεν μπορείτε να βρήτε τη θέ-σι σας μέσα στο «κλίμα» του, δεν θ' αξίζετε τίποτε στα μάτια του!

Και κάτι άλλο: Ξεχάστε την τα-κτική ζωή. Ο άντρας σας είναι ικα-νός να μεταβάλλη τη νύχτα σε ή-μέρα και να παίρνει το πρωινό του στις έπτά το βράδυ!...

Η σύζυγος του πολιτικού:

Πρέπει, προ πάντως, να έχετε γε-ρό στομάχι, κυριολεκτικά και με-

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗ-ΧΑΝΗ

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΒΙΒΛΟΣ

ταφορικά, για να μπορείτε να τον συνοδεύετε στις έκλογικές περιοδεί-ες του και να χωνεύετε με την ίδια ευκολία τις κολακείες των φίλων και τις βρισιές των αντιπάλων του.

Δεν πρέπει να είσαστε ούτε έ-ξαιρετικά κομψή, ούτε να έχετε πολ-λύ λεπτά γούστα, σε ό,τι άφορά τη μικροπολιτική, που δεν είναι τί-ποτε άλλο από μια συνεχή κι' ά-διάκοπη ψηφοθηρία.

Αλλά, υπάρχει και μια άλλη, ή μεγάλη, που διεξάγεται στα έπίση-μα γεύματα, τις δεξιώσεις κλπ. Κι' εκεί θα χρειασθή να είσαστε το ά-ντίθετο, δηλαδή: κομψή, μορφωμένη, γοητευτική. Μ' άλλα λόγια, θα χρειασθή να κομμάτιασετε τον έ-αυτό σας και ν' αποκτήσετε δυο προσωπικότητες, που θα είναι τελεί-ως διαφορετικές ή μια από την άλλη.

Αλλά δεν άρκει αυτό. Πρέπει έ-πίσης να έχετε άσταλμένα νεύρα και ανεξάντλητη αίσιοδοξία. Θα πρέπει τέλος να χωνεύατε στους έχθρους του συζύγου σας και να χαριεντί-ζεσθε μ' εκείνους που ύποσκάπτουν τη θέση του.

Η σύζυγος του γιατρού:

Αν θέλετε να επιτύχη ο άνδρας σας, δεν πρέπει να ξεχνάτε, ότι προϋπόθεσις της επιτυχίας του έ-ίναι η άδικοπη, η συνεχής και ή σε-βαρή, εργασία. Πρέπει να συνηθί-σετε, λοιπόν, στη σκέψη, ότι θα τον έχετε πολύ λίγο κοντά σας.

Ο άντρας σας δεν θ' ανήκη πρα-γματικά σε σας, αλλά στους άσθε-νείς του. Μην του ζητάτε, λοιπόν, να σας δώση κατηγορηματικές ύ-ποσέσεις για τουτό ή εκείνο το πράγμα, π.χ. ότι θα σας βγάλη έξω την τάδε ήμέρα, ή ότι θα σας πάη σε μια έκτακτη καλλιτεχνική παρά-σταση. Ο δυστυχισμένος, δεν μπο-ρεί να το ξέρη προκαταβολικά. Κι' είναι πολύ πιθανόν ν' άσθετήση την ύποσχεσι που θα σας δώση.

Η γυναίκα του ήθοποιου:

Κατ' άρχήν, μην παντρεύεστε έ-ναν ήθοποιο, αν δεν ανήκετε και σείς στον κόσμο της τέχνης. «Αν, όμως, το άποφασίσετε... έ, τότε κυττάξτε να ξεμπλέξετε όσο μπο-ρείτε καλύτερα.

Η γυναίκα του άεροπόρου:

Δεν άρκει να παριστάνετε τη θαρραλέα, πρέπει και να είσαστε πραγματικά. Παίρνοντας έναν άερο-πόρο, δεν άποχτάτε το δικαίωμα να περιορίσετε τη ζωρότητα του ή χαρακτήρα του. Το αντίθετο θα ή-χαταν σωστό. Κατά τα άλλα, έμπι-στευθήτε στην καλή μοίρα του συ-ζύγου σας και στη δική σας. Και προσπαθήστε να χαλιδώσετε την καρδιά και τα νεύρα σας. Είναι το μόνο που μπορείτε να κάμετε.

Η γυναίκα του υπαλλήλου:

Αν έχετε μεγάλες απαιτήσεις από τη ζωή, μην παντρεύητε έναν υπάλληλο. Έκτός, βέβαια, αν ή φύσις σας έπλασε μετρίοφρονα, τα-πεινή και μετρημένη. Οπότε ό ύ-πάλληλος είναι ο ιδέωδης σύζυγος για σας.

Η γυναίκα του έμπορου:

Όλη σας ή προσπάθεια πρέπει να τείνη στο να του κάμετε εύχα-ριστή τη ζωή του. Καλό φαί, νοικο-κυριό, πρακτικό πνεύμα. «Αν έχετε όνειροπόλο και ρωμαντικό χαρα-κτήρα, είναι πολύ αμείβολο αν θα βρήτε σ' αυτόν, τον άνθρωπο που θα σας καταλάβη. Από τ' άλλο θα σας καταλάβη, πρέπει να είσαστε ψυχικά προετοιμασμένη για όλα. Το έπιτό-ριο έχει κάποτε και τα άπρόσπα-τα. Λοιπόν σκεφθήτε και άποφασί-στε!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Αθηναϊκά Έθικαιρα

Παραμονές

Μη βιαζόσαστε καθόλου! Θα έμάθατε ήδη ότι, αναθεωρείται τώρα κι' ή κατανομή ή πρώτη! Και συμβαίνει αυτό, διότι, είς το μέτρημα των ψήφων, που είν' άκόμη έκκρεμές, κάναν τα πρωτοδικεία μερικές «παραδρομές!»

Φτού! λοιπόν, κι' απ' την άρχή! Νέο μέτρημα των ψήφων και με σύστημα ταχύ. Νέο μέτρημα, το όποιο, όπως θα γινή με τάξι, τ' άποτέλεσμα και πάλι ήμπορει να το άλλαξη!

Αριθμούς, σταυρούς και ψήφους διαρκώς θα τους (μετράνε. Και τα πράγματα του Κράτους, όπως τώρα θα (τραβάνε.

Σοφοκλής, πρωθυπουργίαν μακροτάτην ήδη βλέπει. Και ο Νίκος θ' άπομένη με την «έντολη» στην... (τσέπη!

Αγγλία και Έλλάς

Είς την Αγγλία, έκλογικός άρχίζει άγών δεινός. Στις είκοσπέντε άκριβώς, έτούτου του μηνός, γίνονται πάλι έκλογές.

Και όλοι οι Αγγλοι θα κληθούν να πούνε «νόου» ή «γιέις!»

Στις είκοσπέντε άκριβώς! Κι' εύθως την έπομένη, όλα τ' άποτελέσματα θα ξέρη ή είκομήνη. Άποτελέσματα σαφή! Κι' όσο γιά τα δικά μας, —το λέω μετά θάψως και κρίμα στα μυαλά μας— έμείς δεν θα τα έχουμε άκόμα μετρημένα.

Κι' όλο θα περιμένουμε τα... καθυστερημένα!

Συγχαρητήριο!

Είς δημόσιος ταμίας κάποιος νήσου του Αιγαίου, δείγμα υπαλλήλου έξοχου και προθύμου και σπου- (δαίου, κατεχράσθη, λείει, εισπράξεις ως τονίζεται με πόνον, εκατόν τριάντα πέντε εκατομμυρίων μόνον!

Το άστείον είναι ότι ο λαμπρός αυτός ταμίας, λόγω της έπιδειχθείσης στας εισπράξεις προθυμίας, διά τρόπων επιμόνων και όλίγων τι άγρίων, απ' το Κράτος μας έδέχθη πλήθος συγχαρητηρίων (πριν το «έλλειμμα» προβάλλη τσών εκατομμυρίων).

Μα του άξίζαν, νομίζω, τα πολλά τα συχαρήκια. Που τα εισέπραττε κι' εκείνα, μ' όλα του, θαρρώ, (τά δίκια, «κατ' όικον!»

Εργαζότανε άκόπως κι' άυστηρός είς το καθήκον, ήταν μάννα στις εισπράξεις κι' ως τις έπαιρνε... (κατ' όικον!

Αντιστροφή όρων

Πολλά είναι τα κρούσματα το όμοια που είδα. Οι σύγχρονοι οι μαθηταί, του Έβνου ή έλπίδα, έχουν τη συνηθεία, γράμματα σαν δεν ζέρουν, τους άυστηρούς καθηγητάς άγρίως να τους ζέρουν!

Τα πράγματα άλλαξαν. Έχουμε νέα έργα. Άλλοτε οι δάσκαλοι έδερναν τους μαθητάς με (έργα.

Μα οι όροι άντεστράφησαν. Η έποχή είν' άλλη, κι' απ' τους καλούς των μαθητάς, τις τρώνε οι (δάσκαλοι!

Γιατί οι νέοι μαθηταί, με τη σοφή κεφαλή, αντί βιβλίων προτιμούν να μελετούν τη... μπάλα! Και τώρα παίρνουν τελικώς του ένδεικτικού το (φύλλο, άφου θα φάν οι δάσκαλοι της... γνώσεως το έύλο!

Κορεατικά

Ήσυχα και ώραιά, πάλι στην Κορέα. «Αμερικάνοι» άρχίζουν και πάλι στην Κινέζοι, Αμερικάνοι εκπρόσωποι κι' άνάλογοι Κινέζοι και πάλι ξανακάθονται στο κουβεντοπαράδει.

Την τραγική κατάστασι για να έξομαλύνη. ή νέα αυτή διάσκεψις έντώνως θα εργάζεταί. Ξανά γλυκά χαμόγελα και λόγια για ήρήνη. Συμπεράσμα: Επείσεις καινούργια έτοιμάζεται!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΜΕΣΑ στην πιδ σκοτεινή εποχή του πολέμου, η "Ελλάδα μπορούσε να καυχήθει ότι ήταν η μόνη χώρα στην Ευρώπη που πολεμούσε στήθος με στήθος με τρείς σκληρούς και αδυσώπητους κατακτητές: τους Γερμανούς, τους "Ιταλούς και τους Βουλγάρους. Οί άγώνες και οι θυσίες της, στάθηκαν ανάξιες του μικρού, αλλά ηρωικού λαού της. "Οστόσο και τέσσερα μόνο κατορθώματα που έγιναν την εποχή εκείνη από τους "Ελληνες πατριώτες, ήταν αρκετά για ν' ανεβάσουν την "Ελλάδα στην πιο υψηλή κορυφή της εθνικής αντίστασής. Πρώτο ήταν, το κατέσκαψμα της γερμανικής σημαίας από τον ιερό βράχο της "Α-κροπόλεως. Δεύτερο, η ανάγνωση του κτηρίου της προδοτικής οργάνωσης ΕΣΠΟ, στην οδό Πατησίων. Τρίτο, το μεγάλο συμπόταξ της γέφυρας του Γοργοποτάμου, και τέταρτο, η σύλληψη και η απαγωγή του Γερμανού στρατηγού Φόν Κράϊτε, στην Κρήτη.

Πρωταγωνιστάι του τελευταίου περιστατικού, ήταν βέβαια δύο "Αγγλοι: ο ταγματάρχης Μίχελ Πάτρικ Λή Φέρμορ και ο λοχαγός Στάνλεϋ Μός. "Αλλά χωρίς τους "Ελληνες πατριώτες, χωρίς τον αθάνατο Κρητικό λαό που δόθηκε όλοψυχα στην αποστολή του, η αιχμαλωσία του Κράϊτε θα ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία.

"Ός το βράδυ της 26 "Απριλίου 1944, οί Γερμανοί ήταν αδύνατο να φανταστούν ότι ένας στρατηγός τους θα μπορούσε να κινδυνεύει μέσα στην ίδια την έδρα της μεραρχίας του και πως θα ήταν δυνατόν ν' απαχθί από μια ομάδα θαρραλέων παλληκαριών για να μεταφερθί στη Μ. "Ανατολή.

Σάν αποδείξει όλων αυτών που αναφέρουμε, παραθέτουμε εδώ ένα μέρος από την αφήγησι του Γερμανού ύπολοχαγού "Αλμ-

Ελληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένας Γερμανός αφηγείται...

» "Από το 1942 ως την ημέρα της αποχώρησής μας από την Κρήτη, το νησί ήταν βουτηγμένο στο αίμα. "Εκατοντάδες οί "Ελληνες πατριώτες στήνονταν μπροστά στα εκτελεστικά μας αποσπάσματα. "Ηταν μία φοικη που λίγες χώρες τη δοκίμασαν!

» "Οστόσο, το μίσος μεγάλωνε καθημερινά, αύξανε από στιγμή σε στιγμή και οί Κρητικοί μάς χτυπούσαν απ' όλες τις μεριές. Δέν μάς άφηναν να ξεμυτίσουμε. Αυτούς δε που κυνηγούσαν περισσότερο, ήταν οί προδότες, οί "Ελληνες δηλαδή που συνεργάζονταν με τη Γκεστάπο και μ' άλλες μυστικές υπηρεσίες.

» "Ετσι, μία νύχτα, οί Κρητικοί σκότωσαν τον πρόεδρο της κοινοτήτος Πλώρας, Μανώλη Μαρκογιαννάκη, γιατί είχε καταδώσει δύο "Αγγλους. Λίγες μέρες αργότερα, πήγε ένας λόχος του ύπολοχαγού Μπάλτσερ στην Πλώρα, έπιασε όλους τους άντρες, διάλεξε πέντε απ' αυτούς και τους τουφέκισε. Είχα σημειώσει

ρακλείου έπιασε κάποιο Μανώλη Λαμπράκη, με την κατηγορία ότι είχε λάβει μέρος στη φοικη μάχη της Βιάννου. "Ησαν αλήθεια φοδερά τα μαρτύρια, που δοκίμασε ο άνθρωπος αυτός, κάπου ένα μήνα. Συγκινήθηκα τυχαία μαζί του, μέσα σε κάποιο γραφείο, λίγες ώρες προτού τον εκτελέσουν. Στεκόταν με το μέτωπο ψηλά και κούτσουσε όλους μας κατάματα, σαν να μάς προκαλούσε. Κι' όμως ήξερε ότι σε λίγο δέν θα ζούσε, όπως κι' έγινε. Τον εξέτελεσαν στην "Αγία κατά τα χαράματα της ίδιας μέρας.

Οί Γερμανοί, κοντά στο χωριό Μονή, έπιασαν δυό Κρητικούς, τον Θεόδωρο Κοντολέοντα και το γιού του Βάρδα...

τότε τα ονόματά τους, γιατί πάντα σκεφτόμουν να γράψω ένα μεγάλο βιβλίο για την Κρήτη και τους ανθρώπους της. Νά ποιοί ήταν: Γ. Μελαμπιανάκης, Μανώλης Μπερκάκης, Α. Χατζηδάκης, Γ. Πετρογεωργάκης και "Αρ. Μετοχιανάκης. "Ο τελευταίος, ήταν νομίζω ένας καλός δικηγόρος του νησιού. Λίγο προτού αποχωρήσει ο γερμανικός λόχος από την Πλώρα, ο Μπάλτσερ κάλεσε όλο τον πληθυσμό του χωριού στην πλατεία κι' άρχισε να τον άπειλη:

» — Στή θέσι του προέδρου που σκοτώσατε, βάζουμε τώρα το Φίλιππα Χατζηδάκη, είπε. "Αν επιχειρήσετε να τον σκοτώσετε κι' αυτόν, τότε θα κάψουμε το χωριό σας και δέν θ' αφήσουμε κανέναν ζωντανό...

» "Ο Χατζηδάκης αυτός ήταν συνεργάτης της Γκεστάπο κι' αυτός είχε οδηγήσει το λόγο του Μπάλτσερ, για να συλλάβη τους πέντε Κρητικούς, που τουφεκίστηκαν. Λίγο, όμως, αργότερα, Κρητικοί χωροφύλακες ξεπάρτευσαν μέσα στον άστυνομικό σταθμό, έναν άλλο προδότη, το Στυλιανό Βεονετάνη. "Ε-γιναν κι' εδώ αντίποινα, μα σε μικρότερη κλίμακα, γιατί ο ά-παίσιος αυτός προδότης δέν ήταν διόλου συμπαθής ούτε και σ' αυτή ακόμη τη Γκεστάπο.

» Τότε ακριβώς μαθεύτηκε ότι στην Κρήτη και συγκεκριμένα στην περιφέρεια "Ηρακλείου, ύπήρχε ένα συμμαχικό δίκτυο, με

πολλούς "Αγγλους και Νεοζηλανδούς, που όλοι είχαν μείνει στο νησί κατά την υποχώρησι κι' άλλοι είχαν πέσει με αλεξιπτωτα στον Ψηλορείτη και σ' άλλες περιοχές για να ενισχύσουν την αντίστασι. "Ελεγαν μάλιστα ότι το δίκτυο αυτό, προετοίμασε το έδαφος για συμμαχικές αποβάσεις και ότι επρόκειτο ν' άρχισι τρομοκρατικές επιθέσεις εναντίον μας. Στην αρχή, η Γκεστάπο δέν έδωσε μεγάλη πίστι στις διαδόσεις αυτές. "Ηξερε, βέβαια, ότι σε πολλά σημεία της Κρήτης ύπήρχαν κρυμμένοι "Αγγλοι, αλλά τίποτα περισσότερο.

» Ξαφνικά όμως, ήθε μήνυμα από την "Αθήνα, ότι συμμαχική υπηρεσία αποτελούμενη από έφτα Βρετανούς και πέντε "Ε-λληνες, είχε βγί μυστικά στις ακτές της Κρήτης, έφοδιάσμενη με άσυρμάτους, όπλα και έκρηκτικές ύλες, για να κάνη σμποτάξ σε μεγάλη κλίμακα.

» "Αμέσως η Γκεστάπο έλαβε τα μέτρα της κι' άρχισε τις έρευνες, σπιθαμή προς σπιθαμή, στο νησί. "Επί κεφαλής των έρευνών αυτών ήταν "Ιταλοί αξιωματικοί και όπλιτες, που μετά την κατάρρευσι της πατρίδας τους, είχαν προσκολληθί στις δικές μας υπηρεσίες. Δέν κατόρθωσαν όμως ν' ανακαλύψουν απολύτως τίποτε. Συνέλαβαν ωστόσο έναν Κύπριο στρατιώτη, "Οθωμανό, τον Γιουσούφ Μπεταλή, που άνηκε στο πρώτο έκστρατευτικό σώμα των "Αγγλων στην Κρήτη. "Ο Μπεταλής ύπεβλήθη σε ά-σώμα μαρτύρια, μα δέν έδωλε ούτε λέξι από το στόμα του.

» — "Υπηρετώ στο βρετανικό στρατό, είπε μόνο. Είμαι τουρκικής καταγωγής κι' είναι αρκετό αυτό για να με άφίσετε ήσυχο. Ούτε ο "Αλλάχ θέλει την προδοσία, ούτε το λεοντάρι της "Αγγλίας που πάνω σ' αυτό δοκίστηκα να το υπηρετήσω πιστά...

» "Η Γκεστάπο όμως, με οδηγούς πάντα τους "Ιταλούς, εξακολουθούσε τις έρευνές της για την ανακάλυψι του μικρού αποδοτικού σάματος.

Στις 24 "Ιανουαρίου 1944, ήρθαν από την "Αθήνα τρείς εί-δικοί πράκτορες της μονάδας «3000». Ένας Γερμανός και δύο "Ελληνες, ο Γιάκομπ Βέρνερ, ο "Αντώνης Κρασσιπινιώτης και ο Πάτροκλος Φιλιάτης. "Ησαν τρείς δαιμόνιοι άνθρωποι και πολύ γρήγορα κατόρθωσαν να τεθούν στα ίχνη των "Αγγλων της Κρήτης. Καί στα μέσα του Φλεβάρη, κοντά στο χωριό Κουστογιό-ρακο, ανακαλύφθηκε ένα από τα πολλά κρυψώνετα τους.

» Δέν πρέπει να γίνη άμέσως η σύλληψι τους, είπε ο Γιά-κομπ Βέρνερ, γιατί τότε οί άλλοι θ' άρχίσουν να κρύβονται πε-ρισσότερο. Πρέπει να τους παρακολουθήσουμε συστηματικά για να μάθουμε όλα τα κρυψώνετα τους. Κι' όταν το κατορθώσου-με αυτό, κάνουμε τότε την τελική μας έξορμησι...

» Μα ο ύποδιοικητής της Γκεστάπο, είχε αντίθετη γνώμη. — Νομίζω ότι πρέπει να τους συλλάβουμε άμέσως έπέμενε. "Όσοις πετύχουμε τώρα, Αύριο δέν ξέρει κανείς τί γίνεται. Κρη-τικοί και "Αγγλοι, μοιάζουν μεταξύ τους. Είνε όλοι τους πεισμα-τάρηδες, άφοβοι και παμπόνηροι...

» "Ο Γιάκομπ Βέρνερ όμως, είχε το σχέδιό του και ο ύπο-διοικητής άναγκάστηκε να υποχωρήσει. Σ' αυτό το διάστημα, οί "Ιταλοί οδηγού έκαναν διάφορες έξορμήσεις στα τριγύρω χωριά. "Ιταλοί ήσαν και οι δύο άντρες που ήσαν κοντά στο χωριό Μονή, κοντά στο Πανοχώρι, όπου σ' ένα από τα προπαιντάς της Μονής, οί δύο άντρες ήσαν κρυμμένοι. Δύο δούλευε μυστικά άσύρματος. Ένα μικρό ραδιοφωνόμετρο, που είχαμε στη διάθεσι μας, τον είχε έντοπισει.

» Στις 10 Μαρτίου, ο Βέρνερ πήρε τους άντρες του και τρά-βηξε από διάφορα μονοπάτια, που του είχαν ύποδείξει οί "Ι-ταλοί όδηγοί, προς τα δύο χωριά. Καί ο Φιλιάτης και ο Κρα-σσιπινιώτης ήσαν μαζί τους, φορώντας γερμανικές στολές.

» "Αλλ' όπως φαίνεται, Κρητικοί και "Αγγλοι, είχαν πληρο-φορηθί για την προετοιμαζόμενη επίθεσι του Βέρνερ και κα-τά τα κατάλληλα μέτρα. "Όπως ήταν έόμενο, τους έστησαν καρ-τέρι σε διάφορα μέρη και τους περίμεναν να περάσουν. "Ετσι, τέρσι σε διάφορα μέρη και τους περίμεναν να περάσουν, ή μια μόλις ο λόχος χωρίστηκε σε δύο ομάδες για να τραβήξη, ή μια προς την τοποθεσία Καστέλλι και ή άλλη προς την Παναγία. Άρχισε το τουφεκίδι από πολλά σημεία μαζί.

» Οί δικοί μας σάστισαν, άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητοι. Μα συνήλθαν γρήγορα και πήραν θέσι για μάχη. "Ηταν όμως άρνη. Τέσσερις "Ιταλοί, τρείς Γερμανοί και οί δύο "Ελληνες προδότες έμειναν στον τόπο. "Ο Γιάκομπ Βέρνερ, τραυματί-στηκε στον ώμο. "Όπως μαθεύτηκε αργότερα, από τους αντί-παλους, μόνο δύο "Αγγλοι σκοτώθηκαν στη θεία Παναγία και τρείς "Ελληνες τραυματίστηκαν. Για το τελευταίο, δέν είμαι

απολύτως βέβαιος, γιατί οί συμπληρωματικές πληροφορίες, που πήραμε την επομένη, έλεγαν ότι μόνο δυό "Αγγλοι είχαν σκο-τωθί...

» "Η άποτυχία αυτή, έκανε το Βέρνερ να σκυλιάσει. Καθώς επέστρεφε στη βάση του, μαζί με τους άντρες που του από-μειναν, κοντά στο χωριό Μονή, έπιασε δύο χωριάτες, τον Θε-όδωρο Κοντολέοντα και το γιού του Βάρδα. Καί σ' όλο το δρό-μο τους βασάνιζε με τον πιο άπάνθρωπο τρόπο, για να τουί άναγκάσει να μαρτυρήσουν τα καινούργια κρυψώνετα των "Αγ-γλων.

» Δέν ξέρουμε τίποτε, άπαντούσαν εκείνοι με θάρρος, άλ-λά κι' αν άκούη ξέραμε δέν θα μιλούσαμε ποτέ...

» Θά σας τουφεκίσουμε, τους άπειλούσε ο Βέρνερ.

» Τό ίδιο μάς κάνει, είμαστε "Ελληνες και θα πεθάνουμε σαν "Ελληνες.

» Πραγματικά, έπειτα από μερικές μέρες, τους εξέτελεσαν και τους δυό στις φυλακές "Αγίας. "Οστόσο, ο Γιάκομπ Βέρνερ, για να μη φανερώση την ήττα του στους κατοίκους του νησιού, έ-δωσε διαταγή να πανηγυρίσουν τη νίκη του! Τύπωσαν τότε άρκετές προκηρύξεις, που έγραφαν διάφορες φανταστικές ειδή-σεις και άνάμεσα σ' άλλα έλεγαν ότι κατά την συμπλοκή της 10 Μαρτίου, συνελήφθησαν πολλοί "Αγγλοι και "Ελληνες κομάν-τος, καθώς και άρκετοί Κρητικοί των ομάδων ύπαίθρου. Τις προκηρύξεις αυτές, επρόκειτο να τις ρίξουν από αεροπλά-νους από την Κρήτη. Μα την τελευταία στιγμή τους πρόλαβε ο ύποδιοικητής της Γκεστάπο και άναίρεσε τη διαταγή του Βέρνερ.

» Δέν μπορείς να ξεγελάσεις τους Κρητικούς με τέτοιες ψευτοβουλάρδες, του είπε άυστηρά. Κανείς δέν θα πιστέψη τίπο-τε, γιατί όλοι ξέρουν το αποτέλεσμα της συμπλοκής. Δέν είνε άνάγκη, λοιπόν, να γελάσουν εις βάρος μας. "Αλλά κι' αν άκό-μη τα πιστέψουν, αυτό θα τους κάνη να μάς μισήσουν άκόμη περισσότερο!

» "Οστόσο οί προκηρύξεις δέν πήγαν χαμένες. "Όπως έμαθα αργότερα, ο Γιάκομπ Βέρνερ, τίς πήρε μαζί του στην "Αθήνα και τίς μοίρασε εκεί.

» Μα τα μαρτύρια των Κρητικών εξακολουθούσαν. "Απ' άκρη σ' άκρη το νησί φλεγόταν. Τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά άποσπάσματα μας, δούλευαν συνεχώς. Δέν περνούσε μέρα που να μη γίνη κάποια έκτελεσις. "Ηταν φοβερό! Φοβερό για ό-λους έμάς, που βλέπαμε ότι η Γερμανία γκρεμίζόταν σιγά-σι-γά στο χάος, κανόταν μέσα στον όλεθρο που η ίδια είχε δημι-ουργήσει. Τίποτε πιά δέν μπορούσε να τη σώσει. Κι' όμως έ-ξακολουθούσε να συνεχίξη τα εγκλήματά της, με τον ίδιο παν-τα ρυθμό. Τό Μάρτιο του 1944, μέσα στο Ρέθυμνο, η Γκε-στάπο συνέλαβε το Γρηγόρη "Ηγουμενίδη και το Στυλιανό Φραγγελάκη, που ήσαν και οί δυό έπιστήμονες και από τους πρώτους κατοίκους της περιφέρειας.

» "Η κατηγορία που τους βάριανε ήταν ότι άνήκαν σε μυστι-κή άγγλική οργάνωσι και ότι επρόκειτο να δραπετεύσουν για τη Μ. "Ανατολή. "Ο προδότης, που τους κατέδωσε, δέν είχε κα-νένα συγκεκριμένο στοιχείο. Μα το στρατοδικείο δέν το έλαβε αυτό ύπ' όψη. Καί τους καταδίκασε σε θάνατο. "Εξετελέστησαν τα έπαινώματα της 15ης τόν ίδιο εκείνο μήνα, στην "Αγία.

» "Η κατάσταση έτσι άρχισε να γίνεται άνυπόφορη. "Απο-φασίσαμε τότε μερικοί άνώτεροι αξιωματικοί να ένεργήσουμε σύμφωνα με τη συνείδησι μας. Σε μυστική συνεδρίασι, άποφα-σίστηκε να φύγη κάποιος από μας για την "Αθήνα και ν' άνα-φέρει τα καθέκαστα στο στρατηγό Φέλλμυ που, όπως είχε μα-θεύθι, άρχισε «να κάνη νερό» στην άυστηρή διοίκησι του. "Ο κληρός λοιπόν έπρεσε στον ταγματάρχη Ρόλαντ Μπέργκ, που ά-νέλαβε να φύγη σε δυό μέρες για την "Αθήνα, μ' ένα ύπόμνημά μας στην τσέπη. Δυστυχώς η άποστολή, άγνωστο από ποιόν, προδόθηκε. Καί την ίδια εκείνη νύχτα, συλλαμβάνονταν ο ταγ-ματάρχης Μπέργκ, ο λοχαγός Κράς και τρείς ύπολοχαγοί. "Ε-μεινα εγώ και πέντε άλλοι αξιωματικοί.

» "Επειδή ωστόσο ο κίνδυνος να συλληφθούμε και μες ήταν μεγάλος αποφασίσαμε να δραπετεύσουμε ή μάλλον να λιπο-τακτήσουμε. Στην Κρήτη θα μπορούσαμε να κρυθούμε κάπου προσωρινά ώπου να βρούμε την εύκαιρία να περάσουμε σε κανένα άλλο νησί και να κατεβούμε κατόπιν στην "Αθήνα. Το σχέδιό μας όμως, ήταν παρτολυό, γι' αυτό σκεφθήκαμε ότι το καλύτερο, που είχαμε να κάνουμε, ήταν να παραδοθούμε στις ό-μάδες ύπαίθρου, που δρούσαν την εποχή εκείνη παντού.

» Προσπαθήσαμε τότε να ροθούμε σ' έπαφή με καμιά οργάνω-σι της περιφέρειας, μα δέν τα καταφέραμε. Κάποιος Γιάννης Βροντάκης που σ' αυτόν άπευθυνθήκαμε στην αρχή, ύποσχέθηκε να μάς βοηθήση να περάσουμε στις διάδες του Πετρακιονίωρη ή των αδελφών Παντουβά. Μα ο άνθρωπος αυτός έξηφανίσθη από τότε και δέν τον ξαναδώσαμε.

» Στό μεταξύ, το στρατοδικείο που παραπέμφθηκαν οί συ-νωμότες συνάδελφοί μας, τους καταδίκασε σε θάνατο, έκτός από έναν ύπολοχαγό, που δικάστηκε σ' όβια. "Ο ταγματά-ρης Ρόλαντ Μπέργκ, ο λοχαγός Κράς και οί τ' άλλοι αξιω-ματικοί, τουφεκίστηκαν με πολιτική π... "Ηκ' ή θεία τός τους, έξασφάλιζε κάποια τη δική μας ζωή. "Αφού δέν μάς είχαν ύποψιασθί ως την ώρα, έλπίζαμε ότι κανείς δέν θα βοι-σκόταν πια να μάς προδώση. Καί αποφασίσαμε να πασαμύνου-με στις θέσεις μας, πάντα όπως έτοιμοι, για κάθε ένδεχόμενο. Καί τα πράγματα ήσαν πάλι τον κανονικό τους δρόμο. Τίπο-τε δέν έδειχνε το μεγάλο, το άφάνταστο γεγονός που θα έπα-κολουθούσε έπειτα από λίγο, για ν' άναστατήσιν απ' άκρη σ' (Η συνέχεια όπισθεν)

(Συνέχεια εκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

» Για μένα τους Γερμανούς, που βρισκόμασταν μακριά από το σημείο της απαγωγής, η είδηση αυτή μάς φάνηκε τελείως απίθανη. Πώς ήταν δυνατόν κάτι από αυτούς που υπορούσε να συλληφθεί αιχμάλωτος ο στρατηγός Κράππε; Κι' όμως, όταν σέ λίγο διαταχθήκαμε να μείνουμε έπιφυλακή, τότε μόνο η αλήθεια έλαμψε στα μάτια μας. Πανικός τότε έπιασε όλους! Μόνον έμεξς, οι συνομότες, αισθανθήκαμε κάποια ένδονήχη χαρά. Γιατί πιστώσαμε γιά μιá στιγμή, ότι τελείωναν τα βάσανα μας. Πιστώσαμε ότι στην Κρήτη έγιναν συμμαχικές αποβάσεις και περιμέναμε ν' άρχισι, η μάχη, το κανονίδι. Τίποτε όμως... Κι' αντί γι' αυτό, δύο δυνάμεια κυκλοφορούσαν από στόμα σέ στόμα:

Στο σημείο αυτό, μπορούμε να διακρίνουμε την ένδιαφέρουσα άδηλησή του υπολοχαγού "Άλμπερτ Κίρσεν. Ή συνέχεια δεν μάς ενδιαφέρει προς το παρόν. Καί αν δημοσιεύσαμε το μεγαλύτερο μέρος της, το κάναμε επειδή ο Γερμανός αυτός είναι ένας από τους λίγους, που μιλάει, ανεπρόεστος, για τους συμπατριώτες του και συμπολεμιστάς του. "Αλλωστε ή άδηλησίς του αποδεικνύει γι' άλλη μια φορά το ψυχικό σθένος και την ανδρεία των Κοπτικικών. Συγχρόως, μέσα σε λίγες μόνο γραμμές, μάς περιγράφει με ζωηρά χρώματα τόν τοπίο που δοκίμασαν όλοι τους, με την απαγωγή του Κράϊπε από το απόρρητο φρούριο της Κρήτης. Τον τρόπο όμως, που έγινε το εκπληκτικό αυτό κατορθώμα των Βρετανών κομάντος, θα τον άδηληθηούμε στο έπομενα τεύχος...

ΓΙΑΨΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἰωάννην Ἀσκαλάκην. Ἐνταῦθα· Δέν σὰς ἀδίκῳ ὅπως βλέπετε. Ἐποπε-
δωκεν ἡ ἐξαρκοῦμετε πῶτα καὶ κατοῖνι γὰ
κάνετε τίς ἐνέοργεῖς σας. Ἡ συνομιλία εἶνε
φοβερό πᾶντα! Βασίλειον Πατρι-
στωπῶν. Ἀλλὰ τοῖσδε· Δέν ὑπάρχει
κανένα ζήτημα. Ἡ Ἑλλάδα εἶνε ἡ νόσος τῆς ἑ-
λευθερίας! Νικόλαον Γεωργίου.
Μαθητὰς Ζου Γεωργίου. Ὁ Ὑδάς
«Ἑλλήνων Κατασκόπος» καὶ «Μικρὸν σαμπο-
νι»· Δέν ἐξέρχεται πᾶς ἐκφορὰ τῶ ἀν-
τισημάτων. Εἰσάστε ἀληθινὰ Ἑλλήνους!
Να ὑοῦ στείλει τὸ «κατασκοπικόν» τὸν ὑδά-
τον σας καὶ θὰ σας πῇ τὴ νῦν ὑοῦ. Δέν
ἐξέρχεται τί σκόπο ἀποβλέπει ἡ ἴδουσις τῶν.
Πέτρον Πατριστωπῶν. Περ. Θεω-
ματῶν. Πασσακευὸς Κροῦθ. Ἰωάννην Πι-
οῦν καὶ Κωνσταντῖνον Σαυδορῶν· Εὐναρισ-
τὸν γὰρ τὸ ἐνδίασεον. Οἱ «Κατασκοποὶ» θὰ
συνεπιστοῦν καὶ θὰ κυκλοφοροῦν σὲ Βιδίολο-
τον τελειώσῃ ἡ δημοσιεύσις τους. Κῶ-
σταν Πατριστωπῶν. Νικόλαον
Κροῦθ. Ὁ Ὑδάς· Ἡλῖαν Σκρῶν. Μιχαὴλ Ἀντα-
νοῦστων. Κλέο Πεισιστῶν. Χριστόφ. Ἀντα-
στον καὶ Σωτήριον Δημῶν· Εὐναριστῶν.
Σας ἀπάντῃ ταχυδομικῶς. Στέφανο
Τσαί. Ἐνταῦθα· Ἀποῦνι μαλλόν. Ὑ-
πάρουν μερικὲς σελίδες υποπεσὲς καὶ σὸ
συνολὸ τὸ ὑπερῶς Σάβαν. Μπεκά
Χαράλαμπος Κ. Α. Παναγιώτην Ἀλικῶν καὶ
Ἰωάννην Τσατῶν· Εὐναριστῶν. Ἡ Ὁ
Παν. Πεισιστῶν· Ναι ὑοῦ ἀδείει πάρα
πολὺ καὶ σας εὐναριστῶν. Θὰ τὸ νοσησιοποι-
ήσῃ στήν πωτὴν εὐκαιρία. Οἱ «Κατασκοποὶ»
θὰ ἐκδοθῶν σὲ Βιδίολο ὑοῖς τελειώσῃ ἡ δη-
μοσιεύσις τῶν σὸ «Θεσπῶν». Ἀπορσ-
τῶν Κ. Α. Ἡ Ὑδάς· Ὁ Ὑδάς· Ὁ Ὑδάς
Λάσεν δέν ἔρπια κι' ἐπομένως ἡ διευθυ-
νὸν τὸ σπιτιοῦ τὸν στήν Δανία δέν θὰ σας
νοσησιεύσῃ σὲ τίποτε. Πάντως, ἂν θέλετε τῆς
υπεράσεως του — ἡ ὅπως ἔγνωσε ἂν θανατοῖ
Βιδίολο γὰρ τὴν νοητικὴ ζωὴ τὸν παιδιὸ τῆς—
θὰ σας τὴν στείλῃ εὐναριστῶν. Να ὑοῦ νο-
σησιεύσῃ. Ἰωάννην Σαυδορῶν. Ἡ Ὑδάς·
Ναι. Γεωργίου· Εὐναριστῶν. Εἶναι σὲ τὴν δι-
α-

Μιά ἐξαιρετικὰ καλλιτεχνική ἐκδοσις μ' ἐκλεκτὲς σελίδες, καὶ ἐπίκαιρα θέματα.

• Ἀπὸ τὸ πανηγυρικὸ αὐτὸ τεύχος
• ἀρχίζουν:

Τὸ περιπετειῶδες ἱπποτικὸ μυθιστό-
ρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγρα-
φέως

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑ·Ι·Γ

Ἦνας ἀθῶος Γάλλος εὐπατρίδης,
θῆμα σκοτεινῆς μηχανογραφίας, ἔνοχοι-
ποιεῖται ὥς δολοφόνος, καταδικάζεται
σὲ θάνατον καὶ ἀπαγχονίζεται... Το δι-
πλό αὐτοῦ ἔγκλημα γίνεται ἀφορμὴ νὰ
ξεσπάσουν θάνασιμα μίση καὶ φλογε-
ρὰ ἐρωτικά πάθη, μέσα στὴ θεαλλώδη
ἀτμόσφαιρα τῆς Γαλλίας τοῦ 17ου αἰ-
ῶνος, ποὺ παρασύρουν τὸ πρῶτο πα-
ρὰ τὴς συγκλονιστικῆς αὐτῆς ἱστορίας σ'
ἐκπληκτικὲς περιπέτειες μὲ ἥρωες κα-
νισχυροὺς εὐγενεῖς καὶ πεντάμορφες
γυναῖκες, ζοφεροὺς ραδιούργους καὶ
θαρραλέους ἐκδικητὰς, ἀπάνθρωπους
δολοφόνους καὶ περιπαθεῖς ἐρωτευμέ-
νους ποὺ ἐξαγινίζουν μὲ τὰ τρυφερά αἰ-
σθηματὰ τους τὰ αἰματηρὰ δράματα
καὶ τὰ ἐγκληματικά πάθη.

Τὸ ἀριστοτεχνικὸ αὐτὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα μὲ τοὺς περιπαθεῖς καὶ πονεμένους ἑρωτᾶς του καὶ τὶς σκληρὲς ἐκδίκησεις του, τὶς συναρπαστικὲς μονομαχίες του καὶ τὶς ἀπάνθρωπες σφαγῆς του, θὰ καταπλῆξῃ καὶ θὰ συναρπάσῃ τοὺς ἀναγνῶστες μας.

Τὸ νέο ἀστυνομικὸ μυστιόστημα τοῦ
διάσημου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως
ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ

Μια ώρα πριν Ὁ Αμερικανίδα ἀριστοκράτισσα πού ζή «στον ὅριο τοῦ θανάτου» καί τῆς ἀμαρτίας καί τῆς ἐγκληματικότητας» κι' ἕνας δυναμικός ἰδιώτικος ντέκετιβ μπλέκονται σ' ἕναν ἐξοττανικό ἀγώνα μέχρι θανάτου μέσα σ' ἕνα ἐξαιρετικά περιβάλλον ἀπό ἀπίστευτος γκάγκστερ καί μυστηριώδεις λαθρεμπόρους νωρκωτικών.

Το νέο αυτό αστυνομικό μυθιστόρημα του ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ με την αγωνιώδη πλοκή του και την κινηματογραφική διαδοχή των συνταρακτικών επεισοδίων του προκαλεί ζωνήρη αίσθηση και κρατάει άδιapaπτωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

θεῶς σας γιὰ ὅ,τι θέλετε. Πάντως γιὰ τὴν
 πρώτην γὰρ ποὺ μοὺ ἤρτατε, δυστυχῶς δὲν
 μποῶ νὰ σας ἱκανοποιῶ ποὺς τὸ παρόν.
 Μόλις διωξ. Βγάλω φωτογραφίες θὰ σας
 στείλω μία γιὰ νὰ τὴν γαρῖσετε στὴν πτερά
 σας, ποὺ τόσο με... θαυμάζει! Ὁ θ ρ ε σ ἱ
 αν. Σ π ο ρ ο π ο ὐ λ ο υ ν. Ἐνταῦθα: Ὅλα
 αὐτὰ τὰ ἀσχημάτα «παροληψιακία», ὅπως
 μοὺ γράφετε, δὲν λύνονται με ἀλληλοψυχῶς.
 Ἀφοῦ μένετε κοντὰ στὸ Ζάππειο, περάστε ἀ-
 πό τὰ γραφεῖα μὰς νὰ σας κατατοπίσω. Ἀλ-
 λωστε ἡ ὑπόθεσις σας ἐνὶ ἑξαιρητικῷ ἐνδια-
 φέρον κ' ἑλπίζω νὰ τὴν κερδίσετε. ἂν τὴν κυ-
 νηγήσετε, ὅπως πρέπει. Ἀλλὰ ποῦ Θεοῦ, μὴν
 ἀλλάξετε τὸ δικηγόρος σας! Εἶνε ὁ ὁμόνος,
 ποὺ ἔσκει ὅλες τὶς ὑποθέσεις τὶς ἀνετίκτες
 με τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ με τὴν Κατονὴ Ποσπαν-
 τος ἐννε τίμιος ὅσο ἑσὺ τουλάχιστον. Ὁ
 ἄνθρωπος Βαλαβάνης. Νέα Κοκκί-
 νια: Τὸ ορεοστάσι ποὺ μοὺ προτείνατε, θ' ἀ-
 γίσαι μάλιστ' τελειώσουν ὁ «Κατάσκοποι». Εὐ-
 γαρσιώτ' γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ν ἱ κ ὀ λ α ο υ
 Μ α ν τ α λ ᾶ. Κωσταντινὸν Τσιτσέλην, Γε-
 ωργίου Μπόλασιν. Ἰωάννη Παππάν καὶ Ἰ-
 ωάννη Περακόου: Ὁ «Κατάσκοποι» θὰ συνεπι-
 πορεύου. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀνάπη
 σας γίλια εὐγαρσιώτ'. Ἀ ο ἱ σ τ. Π α ν α-
 ν ὀ π ο υ λ ο ν Σ.Α.Τ. Ἀλέκον Σαραντίν,
 Παρασκευοῦλᾶ Ἀνδρονίκου, Γεωργίου Μουτᾶ-
 νην. Ἐλένην Μπατουλά. Γρηγόριον Μανασῆν,
 Κώσταν Ρένταν, Γιάννη Σταυατίου. Πρωτέ-
 αν. Νο 103 Γιάννη Ἀποστολόπουλον. Ἀ-
 θανάσιον Τανέαν, Μανώλη Σπακάκην. Χο-
 στόν Χελιδόν. Δημητρίον Ἰωαννίδην. Βασί-
 λειον Δεδέν. Μιῆν Ἀργοπούλου καὶ Ἀνα-
 στάσιον Χρῆν. Ἀπατὰ ταυνοδικμῶς. Γιὰ
 τὸ ἐνδιαφέρον εὐγαρσιώτ'. Μ η ν ᾶ ν Π α-
 π α δ ὀ τ ω ν ᾶ κ η ν. Ἡδρακλίου-Κοῆ-
 τῆς: Ἦσαν πᾶνταίη ἡμίθει. Ὅλες αὐτὲς
 ὁ παροεληγῆσαι καὶ τὰ παραστρατήματα θὰ
 λήψουν αὐτοαὐτῶς ἀν γοιραθὶ νὰ πολυε-
 συμε καὶ πάλι. Ἰ ὠ ἄ ν ρ η ν Β ο ρ ε τ-
 ὀ ν Τάκην Βαρκακιώτην καὶ κ. Ν. Σ. Ἐν-
 ταῦθα: Ὁ «Κατάσκοποι» θὰ συνεπιπορεύου
 ἰ ἀκετὶ δάγρατμα ἀκούει. Τὸ ἐνδιαφέρον
 με συγκεντρί. Μ ἱ ν ᾶ ἡ λ. Τ σ ὀ ρ ο π ο υ
 λ ο ν. Κατορία: Ὅα νῶμος. Ἡ ὑπόθεσις
 Μαροθῆα. ἐντ' ἐσσηκίαις τότε δόλκῃλον τὴν
 Ἑλλάδα. Χ ο ρ σ τ ῖ ν ᾶ Γ ᾶ σ π α ρ ο η.
 Χαρακόπου: Περάστε ἀπὸ τὰ νοσήφια μὰς
 νὺν γιορσιώσιμε, ἀφοῦ τόσο τὸ θέλετε. Ὁ
 ο υ λ ῖ ᾶ Δ α μ ῖ α ν ο ὐ Ν. Ἰωάνια: Ὁ
 Ἐνσταν Χάντ ἦταν Βρετανὸς ἐπιπλῆσιος καὶ
 κορυβῶν τὴν Καλλιθέα σὲ κάποιο φιλικῷ
 στίτι. Νὰ μοὺ στείτετε τὴς φωτογραφία καὶ
 θὰ σας πῶ ἂν εἶνε αὐτός. Μ ᾶ ὀ μ ο π ο
 Σ ᾶ μ. Νεοπόλι-Κοῆτης: Τί νὰ πρωτο-
 γράψω κανεὶ γιὰ τὸ ῥωμικὸ νῆσι σας! Χοει-
 ζονται τῶμαι καὶ τῶμαι. Ἀφοῦ διωξ. σας ἐν-
 διαφέρετε τόσο πολὺ, γιατί δὲν διαβάσετε
 τὸ «ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ»; ποὺ συμπετοιώτη
 σας κ. Ἰωάννη Μουσιῶλῳ: Εἶνε ἐνα ἀπὸ τὰ
 σπουδαιότερα ἑλληνικὰ βιβλία. Κ ω ν σ τ ᾶ ν-
 τῖνουδαν. Ἀ λ ῖ ᾶ ν ᾶ ν. Ἀνιον Ἀνδρεῶν-
 Κυνοουρίας: Ἦταν πιστὸς εἰς ὅς καὶ πέθανε
 σὺν ἡώας. ἔρετε ποῖος ἐν παροῦσας: Φ ἱ
 λ ῖ τ ῖ π ο ν. Κ α τ ὀ ρ ο π ο υ λ ο ν Ε.Σ.Τ. 103)
 Β.Α.Λ.: Γιὰτὶ ἐξαρωνήκατε πόσον καιροῖ;
 Πάλι καλά, ποὺ με θυμηθήκατε. Ἐνὸν δὲν
 σας ἔξενα ποτέ. Τ η λ ε ο ρ σ τ ῖ κ ὀ ν. Ἐν-
 ταῦθα: Ὅποτε θέλετε, βοσκομαι πάντοτε
 στὰ νοσήφια ἐν τῇ Τετάρτῃ. Περά-
 στε. Ἡ ὠ δ ὀ ρ ᾶ ν Δ η μ ῖ τ ὀ ρ ᾶ ν. Νι-
 κήλῳν Μελιδί. Γιάννη Καρδαῶ. Γεσσίσιον
 Καταούλην Γεωργίου Κοσιούλην. Γεωργίου Πα-
 παδόου. Κωσταντινὸν Πατισοοῦδην. Ἐλένη
 Ἀγγελίδου Φωσῶ. Καρόλη Ἐλευθερίου Α.
 Σπανῶν. Μαρία Σπύσου. Χοστόν Κατασοῦν.
 Χοσίλῳν Μιτράκην. Γεωργίου Σουσιούδη.
 Εὐγαρσιώτ' γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ ἀνάπη
 σας με συγκεντρί. Θὰ προσπαθῶ νὰ σας εὐνα-
 ριστήσω. Δ η μ ῖ τ ὀ ρ ᾶ ν. Ἀ λ ε ν ὀ ρ ο
 π ο υ λ ο ν. Περιοιά: Ἡ κ. Γ. δὲν ὑπόσκει
 ποτέ... κατάσκοπος Προκεταίη πρὶν θανάσι-
 ος ἐνὸς καλοῦ συναδέλφου. Ἐ ο η ο ἱ
 τ ῖ Ρ ὀ ὀ ο ν. Ροβόν: Σὰς εὐγαρσιώτ' γίλιες
 φοοές. Τὸ νομάμα σας μοὺ ἔδωκε μεγάλῃ
 γοῇ. Νὰ μοὺ γράφετε, πρὶ συννᾶ. Β α σ.
 Κ α λ. Μοσγῶτα: Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια, Θεο-
 αὐ συνναρηπῶνα μικρὸς μοὺ φίλε. Εὐ ᾶ ὠ
 ν ε λ ο ν. Ἰ ὠ ἄ ν. Μ α ν τ ᾶ ν. Ἀταλάν-
 τῃ: Εὐγαρσιώτ' μικρὸς μοὺ φίλε γιὰ τὸ ἐνδι-
 αφέρον σου. Κ. Ἀ ο η ν. Καβάλα: Ἐλπίξω
 νὰ πρῶτε τὴν ἀπάντησιν μοὺ. Εὐγαρσιώτ' γιὰ
 τὸ ἐνδιαφέρον. «Π ε ο ἱ θ ὠ ο ἱ ο ν». Καβά-
 λα: Καταβαλῶν τὴν τίκῃ σας. Ἀπὸ τὰ
 ἴδια ἱστορία πέρασα κ' ἐγὼ ἀλλὰ υπομονή.
 Σὰς πρῶταλῶ νὰ μοὺ στείτετε ἐκτενῶς τὴ
 δοκίμ' σας καὶ τὸν συντομόν σας με δυνά-
 ματα καὶ διευθύνσεις ἂν εἶνε δυνατόν. Δ ο
 ρ ὀ π ο υ λ ο ν. Ἀ ν τ ὀ ρ ο ν. 565 Τ.Μ. Σ.
 Τ.Γ. 916Β: Ἐντε δικίο, ἀλλὰ ἔτσι εἶνε. Τὸ
 ἕνα κεφάλαιο συμπληρώσας τὸ ἄλλο, με νεότε-
 ρες πληροφορίες. Κ. Ἀ. Θε ο δ ὠ ο ο υ.
 Σούον: Εἰσάστε ὁ ὁμόνος, ποὺ υποφέρει νὰ με
 βοηθήσετε γιὰ τὴν ὑπόθεσι. ποὺ ἀναφέρετε στὸ
 νομάμα σας Περιμένω νὰ μοὺ στείτετε ὅ,τι
 στοιχεῖα ἔχετε καὶ θὰ εἰμαι πάντοτε σπὴ διὰ-
 βῆσαι. Σ π η ν ῖ τ ῖ π ο ν. Γ κ ἱ ὠ ν η ν Β.
 Σ.Τ.Γ. 925 Α.Β.Α.: Εὐγαρσιώτ' θεοῦ γιὰ τὸ
 ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὴν ὁδο Θεοῦ κατ' ἐξῶ καὶ
 θὰ σας ἀπαντήσω με νομάμα μοὺ.

Τὰ «μπάμ» καὶ «μπούμ» ταράζουνε τὴν ὑπαιθρο τῆς (δόλια
κι' ἀδιακρίτως πέφτουνε τῶν κυνηγῶν τὰ βόλια,
γιατὶ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ χιλιάδες κυνηγοὶ
ἀράδα διασχίζουνε τὴν Ἑλληνίδα γῆ
καὶ ὅλοι, ἕνα δίκανο κραδαίνοντας στὸ χέρι,
ἀράζουν στὰ «περάσματα» καὶ στήνουνε καρτέρι

“Ολ’ είναι βέβαιοι πολύ
πώς τὸ κυνήγι ἀποτελεῖ
ἐν’ ἀπὸ τὰ χειρότερα καὶ πιὸ μεγάλα «ψώνια»
ποὺ σαματὰδες προκαλεῖ καὶ τόσα νταβατούρια,
γιατὶ συχνὰ οἱ κυνηγοὶ σκοπεύουν τὰ τρυγόνια
καὶ τελικῶς σκοτώνουν... κατσίκες καὶ γαϊδούρια!

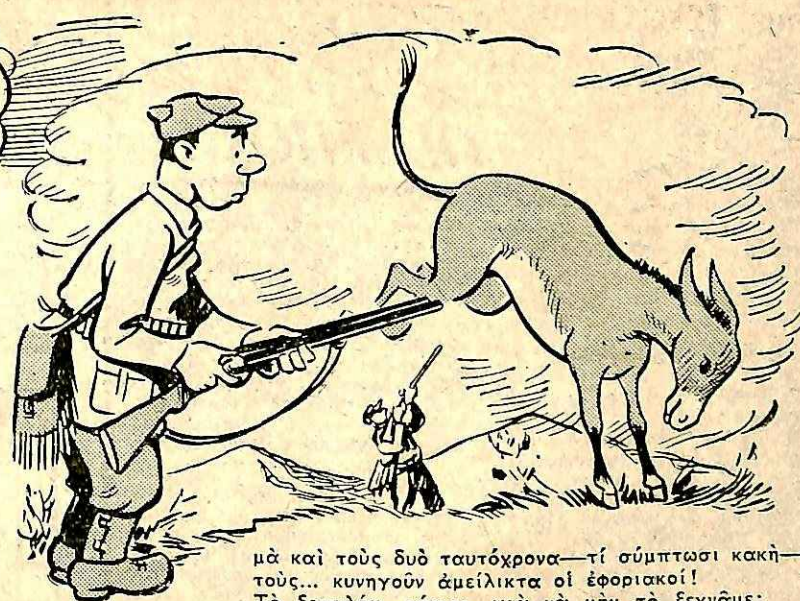
Οι κυνηγοί παρ' ὧν αὐτὰ
δὲν ἀπογοστεύονται
καί, φυσικά, πολλὰ λεφτά
κάθε «σαιζόν» ξοδεύονται
γιὰ ὄπλα, γιὰ φυσιγγία καὶ σκάγια... φθονερά
ποὺ τὸ φτωχὸ τὸ θήραμα οἰκτρά τὸ συμπαρالياίζουν,
ἀλλὰ τὸ χρήμα τὸ πολὺ τὸ τρώει ἡ... ἀγορά
ἀπ' ὅπου τὸ «κυνηγιὸν τους» συνήθως ἀγοράζουν!

Μὰ δίκαιοι ἂν θέλουμε λιγάκι νὰ φανούμε,
πρέπει ν' ἀναγνωρίζουμε καὶ νὰ τ' ὁμολογοῦμε
πὺς γονεῖα σ' ὅλους μας καὶ μάλιστα ὀχι-λίγη
ἀσκεῖ τὸ ποικιλόμορφο, παντοειδὲς κунηγι.
Καὶ μὲς ἀφορμὴ δοθῇ, μὲ πείσμη καὶ γινάτι
ὅλοι γινόμαστε Νεμρὼς καὶ κληνγῶμε κάτι.

Οἱ κυνηγοὶ τοῦ Ἑρώτος τὴ στήνουν στὰ περάσματα
ἀπ' ὅπου λεπτεπίλεπτα κομψὰ κι' ὠραία πλάσματα
καμαρωτὰ σὰν πέρδικες δινηκῶς περνᾶνε.
Τὸ «θήραμα» μὲ βλέμματα καὶ λόγια ντουφεκᾶνε,
μ' αὐτό, πανάθεμάτο,
ξαφνιάζεται, ζαλίζεται, ἀλλὰ δὲν πέφτει κάτω!
· Ἀμέως κι' ἄλλη «ντουφεκιά»
ὁ κυνηγὸς θὰ ρίξη,
ἀλλὰ γιὰ τύχη του κακιά
ἢ «πέρδικα»... θὰ προσδληθῇ, θ' ἀφρίση θὰ τσιρίξη
καὶ τέτοιας μέγας σαματᾶς θὰ γίνη μάνι-μάνι
ποὺ ὁμῶς κάποιος πόλισμαν ἐμφάνισι θὰ κἀνη
καὶ τὸν θρασὺ τὸν κυνηγὸ ποὺ θὰ τὸν πιάσουν ρίγνι
θα... στῶσθ στὸ κυνήγι.

Ἄλλος τύπος κυνηγοῦ
 εἶναι αὐτὸς ποὺ μὲ καὐμὸ καὶ μὲ ἀπελπισία
 δίκην τετράπαχου λαγοῦ
 χρόνια καὶ χρόνια κυνηγᾷ μιὰ... θέσι δημοσία.
 Στήνει τὸ καρσουλὶ του σὲ ὅλες τὶς μεοιές
 κι' ἀρχίζει γύρω ἄσκοπες νὰ ρίχνει κουμπουριές,
 σὲ φίλους του πολιτευτὰς
 καὶ σὲ γνωρίμους βουλευτὰς,
 ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ βόλια του τὰ ρίχνει μαζεμένα,
 ἀλλὰ... δὲν πιάνουνε φωτιά καὶ πᾶνε στὰ χαμένα!
 Μὰ, ὅπως εἶναι φυσικὸ,
 τὸ φρικαλέο μένος του τὸ «κυνηγετικὸ»
 δὲν σπᾷει, δὲν λυγαί
 κι' ἀπτόητος κι' ἀνυπότακτος τὴν θέσι κυνηγᾷ!

Καθεὶς καλὰ τὸ ἐννοεῖ
 πῶς ὅλοι μέσα στὴ ζωὴ
 γινόμαστε ἄελα Νευρώδ καὶ κυνηγᾶμε κάτι.
 Ὁ ἔμπορος στήνει, παιδιὰ, κυνηγὶ στὸν πελάτη
 καὶ ὁ πελάτης ἀγαπᾶται ἢ καὶ σιγὰ-σιγὰ
 ψιῶν ἐκπτώσι ἀπ' τὸν ἔμπορο κυνηγᾶ.

μὰ καὶ τοὺς δυὸ ταυτόχρονα—τί σύμπῳσι κακῇ—
τοὺς... κυνηγούν ἀμείλικτα οἱ ἐφορᾱκοί!
Τὸ ξαναἔω, κύριοι, γιὰ νὰ μὴ τὸ ἔξαναμε:
Εἴμαστε ὅλοι κυνηγοὶ καὶ κατὰ κυνηγᾶμε.
‘Ο πρῶτος τοῦτο δηλαδὴ κι’ ὁ δεῦτερος ἐκεῖνο
κι’ ὁ τρίτος ποῦνε ἄρρωστος τὸ... ἄτιμο κινῖνο,
ποῦ κι’ ἔνας... σκύλος δύσκολα πολὺ τὸ ξετρυπώνει
καὶ γιὰ νὰ τὸ ῥῆς πουθενά — τί καταπληκτικό! —
πρέπει νὰ ἔχῃς, φίλε μου, ἢ μάρμαρα στὴν Κορώνη
ἢ ἕνα τῆς...’ Ἰντέλλιτζενς πιστοποιητικό!

Τὴ γάτα ὁ ἀκύλος κυνηγᾷ κι' ἡ γάτα τὸ ποντίκι.
 Ὁ δικηγόρος, φυσικά, καμιά μεγάλη δίκη.
 Ὁ λαίμαργος τὰ παγωτά, μὰ καὶ τὸ κανταΐφι,
 ἡ δεσποινὴς ἓνα γαμπρό, κι' ἡ πεθερὰ τὴ νύφη!
 Ὁ ταρνανὰς τὶς νεαρές, οἱ ἄστεγοι... τ' ἀχούρια
 καὶ οἱ μισθοσυτήρητοι μιὰν αὐστὴν καينوύρια!
 Οἱ πάντες κατὰ κυνηγοῦν, ἔστω καὶ κουτουροῦ.
 Ὁ ὕδρολήφης, φέρ' εἰπεῖν, τίς... ὧρες τοῦ νεροῦ,
 ποὺ εἶνε τόσο ἀστατες καὶ τόσο ἔχουν πιάζει,
 ὥστε ἀδίκως καρτερεῖς
 μοურτζόφλης, ἄπλutos, βαρὺς
 νάρθη νερὸ στὴ ξη
 γιατί—στὸ λέω καὶ κάθησε στὴ βρῦση καί... ντου-
 (φέκα —
 ἔρχεται στὶς δεκάμισο καὶ κόβεται στὶς... δέκα!

Χιλιάδες κόσμου κυνηγοῦν τὴν πονηρὴ τὴν Τύχη,
μὰ εἶν' ὁ στόχος δύσκολος καὶ ποῖος θὰ τὴν πε-
(τύχη)
'Αλλὰ δὲν ἀπελπίζονται καὶ στήνουνε καρτέρι
μὲ μάτια δεκατέσσερα καὶ τ' ὄπλο τους στὸ χέρι.
'Αχ! τυχεροὶ ὅποιοι θὰ δῇ
τοῦ κυνηγοῦ τὴ γλύκα,
κάνα λαχείο δηλαδὴ
ἢ μιὰ μεγάλη προίκα!

Μά κυνηγάει γενικῶς
κι' ὁ κόσμος ὁ πολιτικός
καὶ πάντα πρὸ τῶν ἐκλογῶν
τὰ μπᾶμ! καὶ μπουμ! τῶν «κυνηγῶν»
σκίζουμε τὸν ἄερα,
μὰ δυστυχῶς πολλὰς φορὲς ἄλλο βόλια πάνε πέρα!
Ἐφ' ὅσον ὁμως δὲν μπορεῖ ταλπωτῆτικα νὰ γίνη,
ἀντέχουμε στὸ χτύπημα μιᾶς τέτοιας ἀτυχίας,
ὅπως τ' ἀντέχει κι' ὁ Μπαρ-Ζωρὲ πού λῆει μὲ γα-
(λήνη:
«—Ὦχι! ἀδερφέ! Πιστεύομεν καί... εἰς τὰς ἀστο-
χίας!»)

Μὰ λέγε-λέγε, βρε παιδιά, ἡ ὄρεσι ἀνοίγει.
Λοιπὸν ἡ ἐργασία μου ἄς μείνῃ ἡμιτελής!
γιατὶ στὸ... Λογιστήριο θὰ τρέξω γιὰ κυνῆγι
τῆς προκαταβολῆς!...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΣΚΙΖΟΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμο ενσταντώνε

Αυθεντική σκηνή σε μικροαστικό σπίτι:

Ο κύριος Χαρίλαος ετοιμάζεται να ξυριστή και πρὸς ἀποφυγὴν... δυστυχίματος τοποθετῇ τὸν μεγάλο γλόμπο τοῦ «σαλονιού» στὸ ὑπάνιο. Παραδόξως ὅμως δὲν ἀνάβει. Τὸν δοκιμάζει διαδοχικὰ στὸ ντουὶ τῆς κουζίνας, τοῦ γὰρ καὶ τῆς κρεβατοκάμαρας, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πάντα ἀπογοητευτικό. Ὁ γλόμπος παραμένει σβυστός σάν... ἐλπίς δημοφιλῆς.

μοσίου ὑπαλλήλου γιὰ σημαντική αὔξηση.

— Γυναίκα, κραυγάζει μὲ ἀπόγνωση. Χάλασε ὁ γλόμπος τοῦ σαλονιού!

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Τὸν δοκίμασα σὲ ὅλα τὰ ντουὶ καὶ δὲν ἀνάβει.

— Γιὰ δοκίμασε νὰ... πληρώσεις καὶ τὸν λογαριασμὸ τοῦ ηλεκτροῦ! Καὶ θὰ δῆς ὅτι θ' ἀνάψει μιά καστὰ!

«Ἀνθρώπος κατ'ἡμέραν στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα τῆς περιοχῆς του, ὅτι τοῦ ἔκλεψαν τὶς κότες. Ἐκεῖ τοῦ εἶπαν νὰ συντάξῃ μήνυση κατ' ἀγνώστων καὶ τὴν συνέταξε.

«Ἀπ' τὴν μέρα, ὅμως, ποὺ ὑπόβαλε τὴ μήνυση, ἀρχισε μέρα παρὰ μέρα σχεδὸν νὰ χτυπά τὴν πόρτα τοῦ ὁ ἀστυφύλακας.

— Καλημέρα σας. Ὁ κύριος Τάδε;

— Μάλιστα.

— Περνάτε, παρακαλῶ, μιά στιγμή ἀπ' τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα; Σὰς θέλουν.

Ἐπὶ τῇ ἀπάντησιν αὐτοῦ ἀστυνομικὸ τμήμα, τοῦ ἐδείχναν κανένα κλεφτοκοττά, ποὺ εἶχαν συλλάβει

ἢ τίποτε κλειδωμένες κότες καὶ τὸν ρωτοῦσαν:

— Τὶς ἀναγνωρίζετε;

— Ὁχι!...

— Καλὰ. Μὰς συγχωρεῖτε. Δὲν σας θέλουμε τίποτε ἄλλο.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ κράτησε μὴνες καὶ ὁ ἀνθρώπος ἀναγκάστηκε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ ἐπισκεφτῇ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα πάνω ἀπὸ δέκα φορές. Ὅπου στὸ τέλος ἔλασε τὴν ὑπομονή του καὶ ἐξεράγη:

— Κύριε ἀστυνόμη γιὰ ὄνομα

μα τῆς Παναγίας! Ἐπειδὴ δὲν μπορεῖτε νὰ συλλάβετε τὸν κλεφτοκοττά, θὰ συλλαμβάνετε κάθε πρῶτ... ἐμένα; Ἀπὸ δὴνα. Καὶ κατέληξε μὲ ἀπελπίσιν:

— Παρακαλῶ ἂν τὶς βρῆτε σφάχτε τις, ψῆστε τις, φάτε τις, ἀλλὰ ἀφίστε με ψυχρὸ ἐμένα. Ἐπὶ τέλους τὶς κεράσω στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα! Ὅταν τὶς βρῆτε, μοναχά, εἰδοποιήστε με νὰ σὰς στὴ λω καὶ τὸ κρασί.

Ο κύρ-Χαράλαμπος, διαπρεπὴς θεριακλῆς καφεπότης, ἔχει τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπειλούμενη ἐξαφάνισιν τοῦ καφέ καὶ κλαίει καὶ ὀλοφύρεται.

— Τί θὰ γίνῃ τὸ χάλι μας, Θελεῖνόν; Πῶ! πῶ! πῶ!

— Τί ἐπάθες πάλι, βρὲ ἀκαμάτη; φωνάζει ἡ Θελεῖνόν.

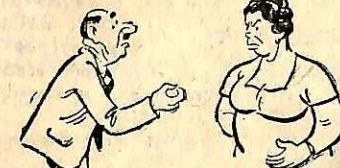
— Πάει ὁ καφές! Πῶ! πῶ! πῶ!

— Ἐ, καί; Μήπως θέλεις νὰ βάλω «κπλερέζα»; Ἡμαρτον Παναγία μου!

— Καὶ τί θὰ γίνουμε χωρὶς καφέ, βρὲ Θελεῖνόν; Ἐνα σοῦ λέω καὶ κατὰλὰς με: Ἄν λείψῃ ὁ καφές, ἐγὼ θὰ πεθάνω! Εἰρωνικώτατον μειδίαμα καὶ γλυκυτάτη παρατήρησις τῆς Χαράλαμποινας:

— Ποιανὸν τὰ πούλας αὐτὰ, βρὲ ἀκαμάτη; Τὰ ἴδια ἔλεγε καὶ στὴν Κατοχή, ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν ἔγινε τίποτα!

— Διηλαθῇ: ἐξανίσταται ὁ

κύρ-Χαράλαμπος. Θέλεις νὰ πῇς ὅτι στὴν Κατοχή δὲν ἔλειψε ὁ καφές;

— Ὁχι, βέβαια! Ὁ καφές ἔλειψε. Ἀλλὰ ἐσύ δὲν... τὰ κακάρωσες!

Στὸ τράμ. Συνωστισμός, πανουργισμός, ἀπελπίσιν. Μιά καστὰνὴν θὰ κάθεται σ' ἓνα μόνον κάθισμα. Ὁρθὸς πλάϊ τῆς ἑνῆς γόνης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ποὺ κάθε τόσο πετάει τὸ λογάκι του — «στό-βότσε» ἐνοεῖται:

— Ρίξτε καὶ μιά ματιὰ διπλά σας...

— Γιατί τόσο ἀκατάδεκτῃ;

— Μπᾶ; Τί βλέπω; Βέβαια; Ὅστε τόσο νέα καὶ εἶστε παντρεμένη; Θὰ ἤθελα νάσερα ποιοὺς τυχεροὺς σὰς χαίρεται...

— Εὐχαρίστως! Λυγρὴ τὴ σιωπὴ τῆς ἡ καστὰνὴν σφίγγα. Καὶ ἀπεθυνομένη σ' ἓνα κύριο ποὺ κάθεται τρία καθίσματα πρὸ μπροστὰ φωνάζει:

— Ρίξτε καὶ μιά ματιὰ διπλά σας...

— Γιατί τόσο ἀκατάδεκτῃ;

— Μπᾶ; Τί βλέπω; Βέβαια; Ὅστε τόσο νέα καὶ εἶστε παντρεμένη; Θὰ ἤθελα νάσερα ποιοὺς τυχεροὺς σὰς χαίρεται...

— Εὐχαρίστως! Λυγρὴ τὴ σιωπὴ τῆς ἡ καστὰνὴν σφίγγα. Καὶ ἀπεθυνομένη σ' ἓνα κύριο ποὺ κάθεται τρία καθίσματα πρὸ μπροστὰ φωνάζει:

— Ρίξτε καὶ μιά ματιὰ διπλά σας...

— Γιατί τόσο ἀκατάδεκτῃ;

— Μπᾶ; Τί βλέπω; Βέβαια; Ὅστε τόσο νέα καὶ εἶστε παντρεμένη; Θὰ ἤθελα νάσερα ποιοὺς τυχεροὺς σὰς χαίρεται...

— Εὐχαρίστως! Λυγρὴ τὴ σιωπὴ τῆς ἡ καστὰνὴν σφίγγα. Καὶ ἀπεθυνομένη σ' ἓνα κύριο ποὺ κάθεται τρία καθίσματα πρὸ μπροστὰ φωνάζει:

— Ρίξτε καὶ μιά ματιὰ διπλά σας...

— Γιατί τόσο ἀκατάδεκτῃ;

— Μπᾶ; Τί βλέπω; Βέβαια; Ὅστε τόσο νέα καὶ εἶστε παντρεμένη; Θὰ ἤθελα νάσερα ποιοὺς τυχεροὺς σὰς χαίρεται...

— Εὐχαρίστως! Λυγρὴ τὴ σιωπὴ τῆς ἡ καστὰνὴν σφίγγα. Καὶ ἀπεθυνομένη σ' ἓνα κύριο ποὺ κάθεται τρία καθίσματα πρὸ μπροστὰ φωνάζει:

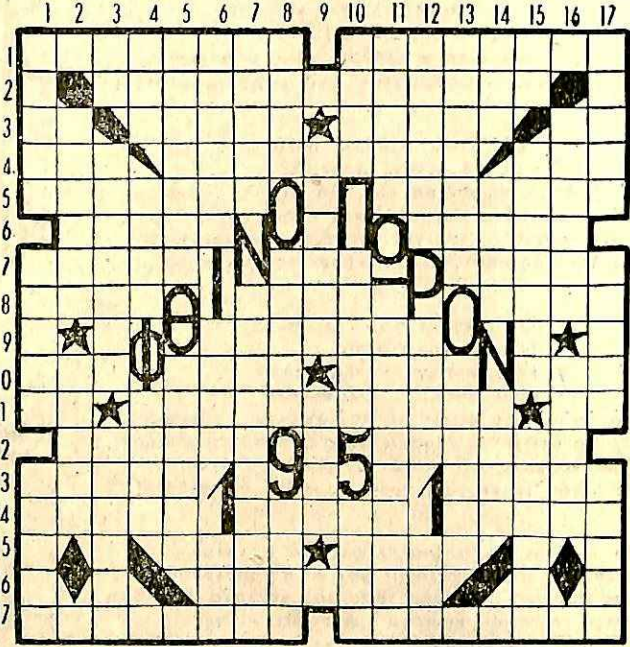
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 351

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Πρόσωπο ὀλίγως ἢ μερικῶς ἀνίκανο γιὰ ἐργασία. — Μέσα σ' αὐτὸ κανεὶς δὲν υπαίνει μόνος του.
- 2) Ὁρυκτὸν τοῦ ὁποῦ κοιτάσματα ὑπάρχουν στὸ Λαυσιον.
- 3) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Δευτερότοκος γυιὸς τοῦ Ἰούδα. — Ἀσιᾶς (καθ.). — Ἀνθωπος. — σὰ γαλλικά.

- 4) Βωδίου ἢ τοῦ προβάτου. — Χώρα τῆς Π. Δ. ὅπου ἡ σημερινὴ Σουία.
- 5) Πρόσωπο ποὺ ἀναποῖν τὶς ἡδονές. — Κοινῶς λέγεται Βαλσαμόνοστο ἢ Βωδιδὸ ἀγκάθι.
- 6) Νησάκι κοντὰ στὴ Δῆλο. — Χώρα τῆς Ἀσίας. — Ἀντιπροσωπεύουν μικροβία ποὺ δὲν ἀνακαλύφθηκαν ἀκόμη.
- 7) Φαίνονται. — Θυσία γιὰ ἔνα σκοπὸ.
- 8) Ἀπαράτηρη σὰ βασιτεία.

- 4) Ἀγγλος θαλασσοπόρος. — Ἐνεὶ ἀνὰ πελάγους. — Ναυτικό παράγγελμα.
- 5) Ἐνεὶ ἀνὰ πελάγους. — Χωρὶς ἀνακατάμματα (θηλ.).
- 6) Φυτὸ ποὺ υπαίνει σὲ σάλατες (πληθ.). — Φρούτο ποὺ δὲν τρώγεται.
- 7) Προάστιον τῶν Ἀθηνῶν. — Λεῖξι ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον τῶν μωρών. — Τὸ αὐτὸν τῶν ἀναγινωγνῶν, ὅπου βοισκῶνται τὸ ἀνάλατο τοῦ θεοῦ.
- 8) Βοσκή. — Βαγόνι. — Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.
- 9) Χασοποῖα.

- 10) Διπλάσιάζεται στὸ ἑποῦ. — Ὑπάρχουν σὲ κάθε συμβάν. — Ὑπάρχει διωνύμιον μυθιστορήματος. — Βοισκῶνται ἀπὸ κεφάλι.
- 11) Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Καθαρίσιν τελείως. — Ὑπαρξίς.
- 12) Τὴν φρενὴ ἓνα πρόσωπο καὶ σὲ ὁρισμένους μόνον γῶνες. — Δὲν ἀνέκει στὴ λευκὴ φυλὴ.
- 13) Ἐξυμνεῖ. — Φρούτο (καθαρό).
- 14) Ἀκροῖδ μετὰλλο. — Θαυματουργοῦσε σὰ γέροντα τοῦ Ρομπεν τῶν Δασῶν. — Μοσφὴν ὑπὸ τὴν ὁποία μὰς προσφέρονται πολλὰ φάσματα.
- 15) Ἡ Ἱερουσαλὴμ. — Σοφὸς τῆς ἀνοσιότητος.
- 16) Πρόσωπο μετένοητα δικαστικοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα.
- 17) Ἀδυνατίζει (γεν.). — Κολῶδης οὐσία συστατικὴ τῆς μετάνης.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Δὲν ἔχει καμμιὰ νοητεία (οὐδ.). — Τοπικὸ ἐπίσημον. — Μετοικὸς ποὺς τῶν ἀναγινωγνῶν.
- 2) Ποινικὸν ποὺ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ μικρὰ κοστὴ τοῦ κόσμου. — Ἀπαράτηρη σ' ἓνα μαθητὴ (γεν.).
- 3) Προσφέρει. — Συνέκτισε.
- 4) Ἀλκαονία. — Τὸ νῦν τοῦ

Οἱ κρίσεις ἀσφατοῦ σὰ παιδιὰ γίνονται ἀραιότερες καὶ ἐλαφρότερες μετὰ τὴν γέννησιν πενικιλίνης. Αὐτὸ ἀπείδειαν τὰ πειρήματα ποὺ εἶναι τελευταῖως σὲ 225 ἀνδρῶν καὶ κοίτας. Οἱ κρίσεις τοῦ ἀσφατοῦ ἀκολουθοῦν συνὰ τὶς ἀντιπνευστικὰς μολύνσεις Χρησιμοποιοῦνται λοιπὸν πενικιλίνης κατὰ τὸν κομολογητῶν γενικῶς οἱ νιατοὶ ἐπιτυνάνουν μὴ σημαντικὴ βελτίωσι τοῦ ἀσφατοῦ καὶ τὸν μολύνσεων τοῦ μέσου ὡτός.

ΣΤΗ σειρά τῶν μονομαχιῶν ποὺ εἶχαν αἱματηρὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας, στὴν Ἑλλάδα, ἀποτελεῖ πραγματικὰ ἐνδιαφέρον ἱστορικὸ γεγονός ἡ ἐξομαχία ποὺ ἔγινε μὲ αὐστηρὴ μυστικότητα τὸ 1892, μέσα στὸ Στρατιωτικὸ Σχολεῖο Εὐελπίδων, μεταξὺ δύο μαθητῶν ποὺ εἶναι ἀργότερα πολλὸ γνωστοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἀλλὰ πρὶν ἀπ' τὴν ἐξιστόρησιν αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς, γιὰ τὰ ἱστορικὰ χρονικά, μονομαχίας, ἐπιβάλλεται μιά σύντομη ἐπισκόπησις τῆς ἱστορίας τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, γιὰ νὰ καταλήξουμε στὴν ἐποχὴ τῆς ἐνοπλῆς συναντήσεως τῶν δύο μαθητῶν τῆς, στὸ πεδίο τῆς τιμῆς!

ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

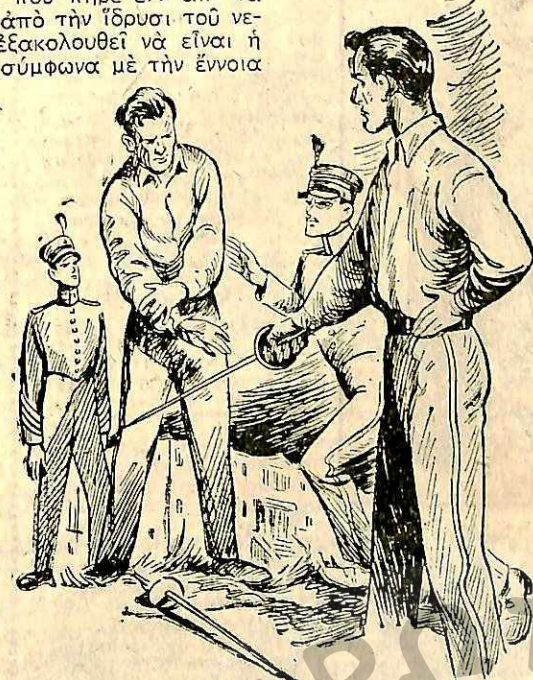
Οἱ διασημότεροι Ἕλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Μιά μονομαχία Εὐελπίδων μέσα στὴ Σχολή

θητοῦ. Ἀλλ' ὁ Καπιτσίνης μὲ τὸ ἀσυγκράτητο νεανικὸ θάρρος του, ἐπροκάλεσε ἀκόμα περισσότερο τὸ συμβαθῆναι τοῦ Λαναρά καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφῆσε τὴ διοίκησιν κατὰ μέρος. Αὐριο θὰ γίνῃς ἀξιωματικός. Ἄν βασιτάς, λοιπὸν ἡ καρδιά σου, κόπησε, ὅποια ὥρα θελήσῃς νὰ λογαριαστοῦμε οἱ δύο μας, μὲ σπαθί!

Ὁ Λαναρὰς, τότε φιλοτιμήθηκε καὶ δέχτηκε τὴν πρόκλησιν. Καὶ μὲ αὐστηρὴ μυστικότητα — χωρὶς νὰ φτάσῃ τὸ ἐπεισόδιον ὅς τῃ διοίκησιν τῆς Σχολῆς — ὠρίσθησαν ὡς ὁρὸς, συμμετρητὲς τῶν Εὐελπίδων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ ὁ γυιὸς τοῦ διοικητῆ, λοχίας Πέτρος Μάνος. ποὺ ἡ παρουσία του ἀλλοστὲ θὰ παρεῖχε, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἀρκετὰ ἐγγυήσεις γιὰ τοὺς μονομάχους.

Ὁ Καπιτσίνης κατάφερε νὰ προξενήσῃ δύο σοβαρὰ τραύματα στὸν Λαναρά...

Τὸν πρῶτον ὁργανισμὸ τῆς Σχολῆς δημιούργησε ὁ φιλέλληνας Γάλλος λοχαγὸς Ποτιέ. Οὐσιαστικῶς ἀρχικὰ, ἀπ' τὸ φτωχὸ κρατικὸ ταμεῖο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης 3.432 τἀλλήρων γιὰ τὴν ἱδρυσιν τῆς Σχολῆς. Ὁ κάθε μαθητῆς δὲ τοῦ Σχολείου ἐσπούδαζε μὲ ἔξοδα 5 τἀλλήρων τὸ μῆνα.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ ὁργανισμὸς τῆς Σχολῆς προποιοῖτο ἀρκετὲς φορές, ὅπως καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τάξεων.

Τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1894, ἡ Σχολὴ Εὐελπίδων μετετέθηκε ἀπ' τὸν Πειραιᾶ στὴν Ἀθήνα ὅπου κι' εἶμινε ὁριστικὰ. Ἐνα πρῶτ, ὁ μικρὸς τότε, λόχος τοῦ Σχολείου Εὐελπίδων — προπορευόμενος ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ πληλῆθους τὸ ἡλεκτρισμὸν ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ πληλῆθους — διέσχισε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ λόχος τῶν νεαρῶν Εὐελπίδων κατευθύνθηκε στὸ νεοκτισμένον, τότε, Ἀθερῶφειον Μέγαρον, στὶς ὑπάρεις τῶν Τουργοβουνίων κοντὰ στὸ πεδίο τοῦ Ἀρεῶς, ὅπου καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ τότε.

Δυὸ χρόνια λοιπὸν πρὶν ἀπ' τὴν τελευταία ἐγκατάστασιν τοῦ, συνέβηκε ἡ μονομαχία ποὺ θ' ἀφηγηθῶμε μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς 5ης τάξεως — τὸ Σχολεῖο, τότε, εἶχε 5 τάξεις — Γεωργίου Λαναρά καὶ Γεωργίου Καπιτσίνης, πολλὸ γνωστῶν, ἀργότερα, ἀξιωματικῶν.

Διοικητῆς τῆς Σχολῆς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (1892) ἦσαν ὁ στρατηγὸς Θρασύβουλος Μάνος, ποὺ ἔγινε ἀργότερα ἀρχηγὸς τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἠπείρου, στὸν πόλεμον τοῦ 1897.

Ὁ γυιὸς τοῦ διοικητοῦ, ὁ Πέτρος Μάνος, ἔτυχε νὰ εἶναι τότε μαθητῆς τῆς Σχολῆς καὶ συμβαθῆναι τῶν δύο Εὐελπίδων ποὺ ἐμονομάχησαν.

Ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας ἦταν ἓνα ζῶηρὸ ἐπεισόδιον ποὺ ἔγινε τὴν ὥρα ἐνὸς μεσημβρινοῦ συσσιτίου, μεταξὺ τῶν μαθητῶν Γ. Λαναρά καὶ Γ. Καπιτσίνης. Ὁ πρῶτος ἔφερε τὸ βαθμὸ τοῦ λοχία καὶ ὁ δεύτερος τὸ βαθμὸ τοῦ δεκανεῖα.

Κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ συσσιτίου, ὁ δεκανεὺς Εὐελπίς

εἰ τῶν πρωτοκόλλων ἔγιναν κανονικώτατα.

Τὴν ὁρισμένη ὥρα εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸν τόπον τῆς μονομαχίας μὲ ὅλες τὶς δυνατὰς προφυλάξεις, οἱ ἀντιπάλαι, οἱ μάρτυρες καὶ ὁ καθηγητῆς τῆς ὀπλομανητικῆς Ἡλίουπόπουλος ποὺ θὰ διεύθυνε τὴ μονομαχίαν γιὰ νὰ μὴ γίνῃ καμμιὰ παρεκτροπὴ.

Ἡ ἀγωνία τῶν μαθητῶν εἶχε κορυφωθῇ.

Ἐπὶ τέλους δόθηκε τὸ σύνθημα.

Ἡ πρώτη συμβολὴ δὲν εἶχε ἀποτέλεσμα. Στὴ σφαιρὴ ὅμως τῆς δευτέρας συμβολῆς ὁ Καπιτσίνης κατάρθωσε νὰ προξενήσῃ, ἀλλεπάλληλα, δύο σοβαρὰ τραύματα στὸν Λαναρά, τὸ ἓνα στὸ δεξιὸ βραχίονα καὶ τ' ἄλλο στὸ κεφάλι.

Ἡ πάλιν σταμάτησε, ἀμέσως ἀλλ' οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀρχίσαν ν' ἀντιμετωπίζουν τὸ πρόβλημα τῆς ἀποκρύψεως τῆς αἱματηρῆς μονομαχίας ἀπ' τὴν διοίκησιν τοῦ Σχολείου καὶ τὸν τρόπο τῆς θεραπείας τοῦ τραυματία μαθητῆ λοχία Λαναρά.

Σ' αὐτὰ, ἐνοεῖται βοήθησε πολλὸ ὁ λοχίας Εὐελπίς Μάνος. Αὐτὸς μὲ τὸ θάρρος τοῦ γυιὸ τοῦ διοικητῆ τῆς Σχολῆς κατάρθωσε ὅχι μόνον νὰ μείνῃ μυστικὴ ἡ μονομαχία, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγκριθῇ ἡ θεραπεία στὸ σπίτι του, τοῦ λοχία μαθητῆ Λαναρά, ποὺ εἶχε τραυματισθῇ δὴθεν τυχαίαν, κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς ἡμερησίας ἀδείας του.

Ἐτσι ἡ μονομαχία εἶμινε τελεσίως μυστικὴ καὶ μαθεύτηκε μόνον ὕστερα ἀπὸ χρόνια.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Στα σύνορα Ἀττικής καὶ Βοιωτίας, κοντὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Σχηματαρίου, βρίσκονται τὰ εἱρεπία τῆς ἀρχαίας Τανάγρας.

Ἡ πολιτεία αὐτή, ποὺ εἶδε καλὲς ἡμέρες στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ φημιζόταν γιὰ τὶς ὠμορφες γυναῖκες τῆς, θὰ εἶχε μείνει ὅπως καὶ τότες ἄλλες πόλεις τῆς ἀρχαιότητος σκεπασμένη ἀπὸ τὰ χῶματα, ἀν μερικοὶ ἀρχαιοκάπηλοι, πρὶν ἀπὸ ὀγδοήντα χρόνια δὲ φρόντιζαν νὰ ξεθάψουν τὰ «ἀρχαία» τῆς. Μέσα δηλαδὴ στοὺς τάφους τῶν νεκροθεσίων τῆς Τανάγρας βρέθηκαν τὰ μικρὰ ἐκείνα κομψότατα, πηλινὰ ἀγαλματάκια, γυναικῶν ποὺ κατόπιν ἔγιναν γνωστὰ καὶ περιζήτητα σὲ ὅλο τὸν κόσμo τῶν φιλότεχνων ὡς «Ταναγραίαις» καὶ ποὺ σήμερα κοσμοῦν τὰ μεγαλύτερα μουσεῖα τοῦ κόσμου.

Ὡς τὰ 1870 οἱ Ταναγραῖες βρισκόντουσαν ἀπὸ ραδικὰ ἀπὸ τοὺς χωριάτες ποὺ ὥρωνα τὰ χωράφια τοὺς στὴν περιοχή τῆς Τανάγρας. Τὶς πωλοῦσαν δὲ σὲ διαφόρους ἀρχαιοκάπηλους καὶ μεταπώστες ποὺ τὶς διαχέτευαν στοὺς ἀρχαιοφίλους τῆς Εὐρώπης. Ὡστόσο νὰ κατασταλάξουν ὅμως σὲ συλλέκτες ἢ στὰ μουσεῖα, οἱ Ταναγραῖες αὐτὲς ἀλλάξαν τόσα χέρια, ὥστε κανεὶς δὲν γινώριζε τὸν τόπο τῆς προελεύσεώς τους. Ἔτσι ἡ περιοχή τῆς Τανάγρας ἔμενε ἀγνωστὴ καὶ δὲν ἔχε προσελκύσει ἀκόμα τὴν προσοχὴ τῶν ἀρχαιολόγων. Ἀλλὰ στὰ 1870, ἔνας εὐφύεστατος Κερκυραίος, ὁ Γεώργιος Ἀνυφαντῆς, ποὺ ἦταν περισσότερο γνωστὸς ὡς μπάρμπα Γεώργης — ὅταν ἀκουσε νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὰ πηλινὰ ἀγαλματάκια ποὺ εὗρισκαν οἱ χωριάτες στὴν περιοχή τοῦ Σχηματαρίου, ἐγκατεστάθηκε ὁ ἴδιος στὸ χωριὸ καὶ ἀρχισε νὰ κάνῃ πιά μόνος του συστηματικὲς ἐρευνες στὴ γύρω περιοχή.

Ἡ ἐξυπνάδα του καὶ ἡ πείρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ στὴ δουλειά αὐτὴ τὴν βοήθησαν ν' ἀνακαλύψῃ γρήγορα τοὺς ἀρχαίους τάφους τῆς Τανάγρας.

Τὰ πηλινὰ ἀγαλματάκια ποὺ βρέθηκε μέσα σ' αὐτοὺς ὁ μπάρμπα-Γεώργης τὰ ἔστειλε κρυφὰ στὴν Εὐρώπη, ὅπου γινόντουσαν ἀνάρπαστα καὶ πληρώνονταν πολὺ ἀκριβὰ. Ὅτι ὁ μπάρμπα Γεώργης ἔγινε πλούσιος, Ὁ ἐπιτυχίας του, ὅμως, ὅπως ἦταν ἐπιόμενο, ἔγιναν γνωστὲς στὸ χωριὸ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ ἀφῆσαν τὰ χωράφια τους καὶ ἀρχισαν νὰ κάνουν ἀρχαιολογικὲς... ἀνασκαφές.

Μέσα σὲ μιὰ τριετία ἀνοίχθηκαν ἀπὸ τοὺς αὐτοσχέδιους καὶ ἀγράμματος αὐτοὺς «ἀρχαιολόγους» ἑκατοντάδες ἀρχαῖοι τάφων ποὺ κυριολεκτικὰ λαφυραγωγήθηκαν! Τὰ καλύτερα «εὐρήματα» βῆκαν στὸ ἐξωτερικὸ, ἐνῶ οἱ βιτρινες στὰ διάφορα ἀρχαιοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας γέμιζαν ἀπὸ Ταναγραῖες.

Ἀλλὰ τότε μόνο, ἔγινε ἡ ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία τοῦ κράτους! Στὰ 1873, γιὰ πρώτη φορὰ, οἱ ἀρμόδιοι ἔστειλαν στὴν Τανάγρα ἕναν ἐφορὸ τῶν ἀρχαιοτήτων, μαζὺ μὲ στρατό, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὶς λαθραῖες ἀνασκαφές. Ἦταν ὅμως πιά ὀργά, γιὰτὶ οἱ καλύτερες Ταναγραῖες εἶχαν περάσει τὰ ἑλληνικὰ σύνορα...

Οἱ ἀνασκαφὲς πρὶν ἔγιναν στὰ 1873, 1875 καὶ 1881, σὲ ἑκατοντάδες τάφους, δὲν ἔδωσαν σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ἡ λησμονιμένη ὥς τότε Τανάγρα ἤρθε

στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ ενδιαφέροντος.

Καὶ ἦταν στ' ἀλήθεια δικαιολογημένο τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ εἶδξαν οἱ ἀρχαιολόγοι. Γιατὶ πέρα ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ τους ἀξία, οἱ πηλινὲς κούκλες τῆς Τανάγρας μᾶς ἔδωσαν λεπτομερεῖς γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀρχαίων, ἀγνωστὲς ὡς τότε. Μᾶς παρουσίασαν ἐπιπλά καὶ σκευὴ τοῦ σπιτιοῦ, τὸ ντύσιμο, τὸ χτένισμα καὶ τὰ στολίδια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ γλέντια, τὰ συμπόσια, τὶς θρησκευτικὲς γιορτὲς τῶν ἀρχαίων καὶ μερικὲς τολμηρότατες ἐρωτικὲς ἀκηνές.

Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλα μᾶς εἰδείξαν πόσο προοδευμένη πρέπει νὰ ἦταν ἡ ἀρχαία τέχνη, γιὰ νὰ ἔχουν τέτοια καλλιτεχνικὴ ἀπόδοσι οἱ κοινότητες πηλινὲς κούκλες ποὺ ἔφτιαχναν μέσα σὲ καλούπια καὶ τὶς πωλοῦσαν φτηνὰ στὸ ἐμπόριο.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ, τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ προκαλοῦσαν οἱ Ταναγραῖες κούκλες — καλλιτεχνικὸ, ἱστορικὸ καὶ ἀρχαιολογικὸ — τὶς ἔκανε περιζήτητες στὸν κόσμo τῶν φιλοτέχνων. Ὅταν, ὅμως, ἔπαυσαν πιά νὰ... βγαίνουν καινούργιες ἀπὸ τὴ γῆ ἤθε τοῦ ἑλληνικοῦ δαιμόνιο νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἑλλειψι. Ἀρχισε λοιπὸν ἡ παραγωγή ψεύτικων ποὺ τὶς παρουσίαζαν γιὰ ἀρχαίες. Μερικοὶ μάλιστα «καλλιτέχνες» στὴν ἀπομίμηση τῆς Ταναγραίας εἶχαν φτάσει σὲ τέτοιο βαθμὸ τελειότητος ὥστε μποροῦσαν νὰ ξεγελάσουν ἀκόμη καὶ τοὺς εἰδικούς. Ἀναφέρεται, μάλιστα, ὅτι, ὅταν πρὶν ἀπὸ χρόνια, ἦρθε στὴν Ἀθῆνα ὁ διευθυντὴς ἐνὸς ἀρχαιολογικοῦ μουσεῖου οἱ δικοὶ μᾶς ἀρχαιολόγοι γιὰ νὰ τὸν περιπορηθοῦν θέλησαν νὰ τοὺς κάνουν δώρο μιὰ κούκλα τῆς Τανάγρας. Φώναξαν τότε ἕνα γνωστὸ ἀρχαιοκάπηλο καὶ τοὺς ζήτησαν νὰ βρῇ μιὰ καλὴ Ταναγραία. παραγγεῖλια ἐκτελέστηκε καὶ μιὰ ὠραϊοτάτη πηλινὴ κούκλα δόθηκε στὸν ξένο ἀρχαιολόγο, ποὺ μαζὺ μὲ τοὺς δικούς μᾶς θαύμασε τὸ πολὺτιμο αὐτὸ δώρο.

Κάποτε ὅμως ἤρθε καὶ ἡ ὥρα νὰ πληρωθῇ ἡ Ταναγραία σ' αὐτὸν ποὺ τὴν εἶχε προμηθεύσει. Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ τὴν τιμὴ τῆς, ἐκεῖνος τοὺς ζήτησε ἕνα μικρὸ ποσό.

— Πῶς τόσο φτηνὰ; τὸν ρώτησαν.

— Ἐμ' ψεύτικὴ ἦταν... τοὺς ἀπάντησε. Καὶ ἐνῶ οἱ ἀρχαιολόγοι κύτταζαν κατὰ πληκτοὶ τὸν ἀρχαιοκάπηλο, ἐκεῖνος φιλοσοφικώτατα πρόσθεσε:

— Ἀφοῦ κανεὶς σας δὲν κατάλαβε πῶς ἦταν ψεύτικη, ποῖος λόγος ὑπῆρχε νὰ δώναμε τοῦ ξένου μιὰ ἀληθινὴ Ταναγραία;

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἔνα «κέρφωμο» τοῦ π' ο' α' σ' Σ'.

Ἔνας νεαρὸς λόρδος, βλέποντας μιὰ μέρα τὸν Μπέρναρ Σ' σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωση, πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Σ', εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ πατέρας σας δούλευε σ' ἕνα ραφτάδικο;...

— Ναι, ἀπάντησε ὁ συγγραφεὺς.

— Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω, συνέχισε ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης, γιατί δὲν γινήκατε καὶ σεῖς ράφτης;

— Ὁ Μπέρναρ Σ' χαμογέλασε, κύτταξε τὸ συνομιλητὴ του καὶ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἦταν τζέντλεμαν;...

— Φυσικά, ἀπάντησε μὲ ὑπεροψία ὁ νεαρὸς λόρδος.

— Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω, συνέχισε ὁ Σ', γιατί δὲν γινήκατε καὶ σεῖς τζέντλεμαν;...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δὲν ἔκαμε καλὸ...

Ὁ παπᾶς στὸν ἐτοιμοθάνατο: Καὶ τώρα, τέκνον μου, πρέπει νὰ συγχωρήσεις τοὺς ἐχθρούς σου. — Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἀπαντρεῖ αὐτός, δὲν ἔχω ἐχθρούς. Ποτὲ ὡς σήμερα δὲν ἔκανα καλὸ σὲ κανένα!

— Ἀφοῦ εἶσαι γερός καὶ δυνατός, γιατί δὲν κυττάξεις νὰ βρῇς μιὰ δουλειά, μόνο προτιμᾷς νὰ ζητιανεύεις; — Γιατὶ, ἂν βρῶ δουλειά, μπορεῖ νὰ κόψω τὸ ψωμὶ κάνενος φουκαριᾶ, ποὺ γὰ εἶνε λιγώτερο γερός καὶ δυνατός ἀπὸ μένα!

— Μόνο σὲ σένα, ἀγαπητέ μου φίλε, μπορῶ νὰ πῶ τὸ μυστικὸ μου... — Μίλησέ μου ἐλευθέρω! Δὲν προκεῖται γὰ τὸ πῶ σὲ κανένα! — Νά, λοιπόν, τί μοῦ συμβαίνει: Ἐγὼ ἀπόλυτὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες! — Δυστυχισμένε! Βασίσουν σὲ μένα!... Εἶναι σὰν νὰ μὴν ἀκουσα τίποτε!

— Κατηγοροῦμενε, αὐτὸς ὁ ξένος δὲν τσακώθηκε μὲ σένα, ἀλλὰ μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ κέντρου. Γιατὶ, λοιπόν, τὸν ἐξείρες; — Γιατὶ κατάλαβα πῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ κέντρου εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν δειρῃ...

— Καὶ τί ὡς αὐτό; — Ἐκανα γρήγερ διεργημένως, κύριε πρόεδρε!

Κάποιος στὸ λεωφορεῖο, παραχωρεῖ τὴ θέσι του σὲ μιὰ κυρία.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ κύριε, εἰσθε πολὺ εὐγενής... τοῦ λέει αὐτή.

— Οἱ σημερινοὶ ἄντρες, τῆς ἀπαντρεῖ αὐτός, παραχωροῦν τὴ θέσι τους μόνο στίς ὁμορφες. Ἀλλ' ἐγώ, ὅπως βλέπετε, κάνω ἐξαιρέσι!

Ὁ φαρμακοποιὸς μιᾶς μικρῆς πόλεως εἶνε συγχρόνως καὶ μαρινιώδης κυνηγός. Μιὰ μέρα λοιπόν, στέλνει μὲ τὸν ὑπάλληλό του «μερικὰ χάτια» σὲ κάποια πελάτισσά του καὶ δυὸ λαγούς σ' ἕνα φίλο του. Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος κάνει ἕνα μικρὸ λάθος. Δίνει δηλαδὴ στὴν κυρία τοὺς λαγούς, μαζὺ μὲ τὴν ἐξῆς σημειώσι:

«Καταπίνετε ἀπὸ ἕνα κάθε ὥρα μὲ λίγο νερό».

Ἡ σύζυγος: Δὲν ὡς ἀγαπᾶς πιά, κακέ! Ὅταν πρωτοπαρνευτήκαμε, μοῦδινες πάντα στὸ τραπέζι τὸ περισσότερο φαγητὸ καὶ σὺ κρατοῦσες τὸ λιγώτερο. Ἐνῶ τώρα κάνεις τὸ ἀντίθετο...

Ὁ σύζυγος: Γιατὶ, ἀπλοῦστατα, τώρα ἔχεις μάθει πιά νὰ μαγειρεύεις!

Χθὲς ἐπρότεινα στὴν Ἐλενίτσα νὰ τῆς δώσω ἕνα φιλή...

Κι' αὐτὴ σοῦ ἀρνήθηκε;

Ὁχι. Μοῦ ἀπάντησε: «Ἔνα μένο; Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο!»

Μὲ κατηγοροῦν πῶς ἔχω μεγάλη ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Μὰ δὲν εἰν' ἀλήθεια. Ἐγὼ πρῶτος νελάω μὲ τίς ἀνοησίες ποὺ λέω. — Φαντάζομαι εἰ εὐθυμὴ ποὺ θάνη ἡ ζωὴ σου!

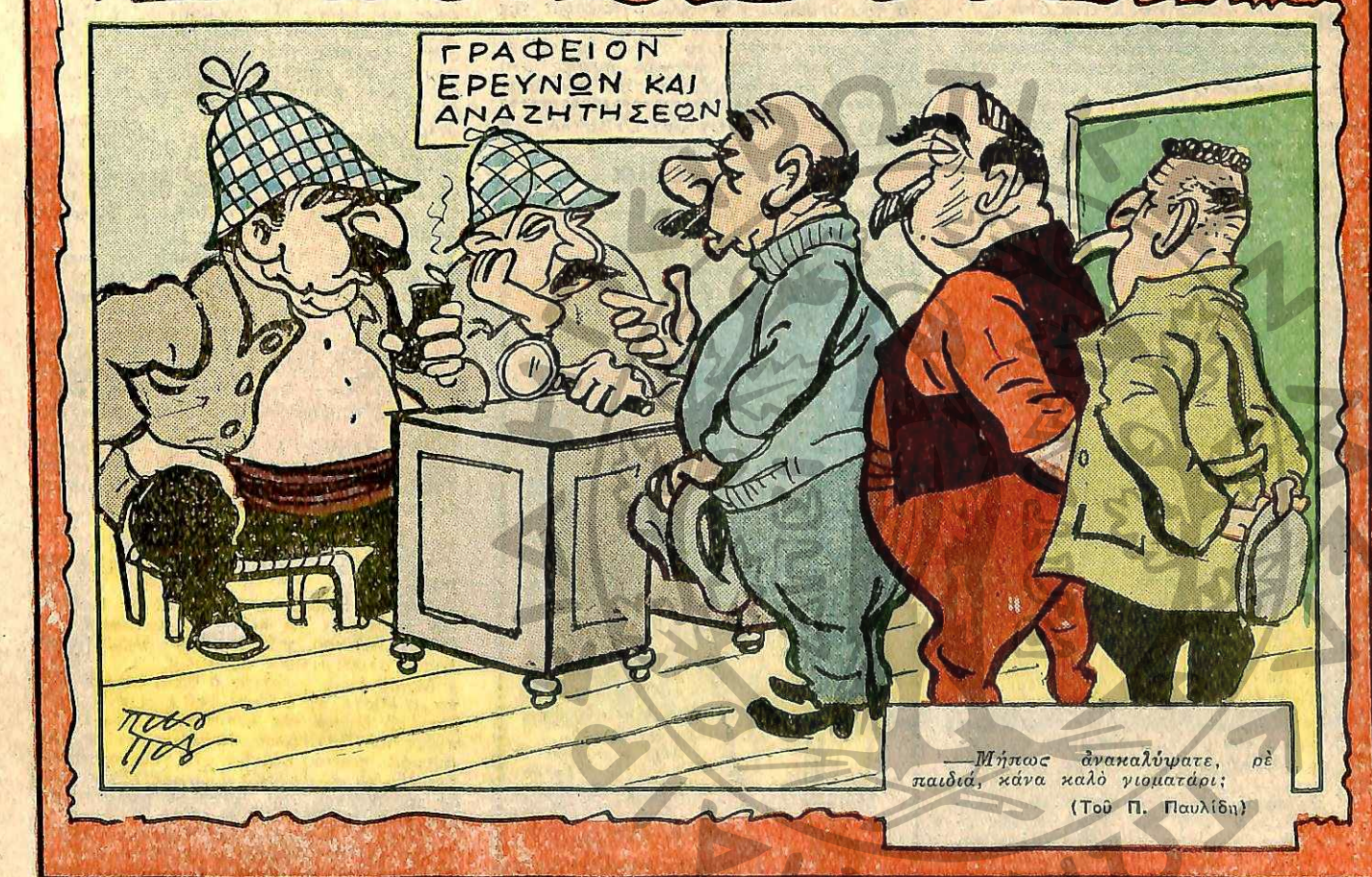
Ἐγὼ μιὰ ἀπορία, μπαμπά... λέει στὰν πατέρα του ὁ μικρὸς Ντιντῆς.

Νά τὴν ἀκούσουμε...

Οἱ παπᾶδες χρησιμοποιοῦν ποδήλατο ἀνδρικό ἢ γυναικεῖο;

— Ἄντε, παιδιά!.. Ὡρα νὰ πᾶμε γιὰ τὰ σπίτια μας... Δὲν ἀκούτε ποὺ βαράει... ἐγερτήριο;... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Μήπως ἀνακαλύψατε, ρε παιδιά, κάποιο καλὸ γιοματάρι; (Τοῦ Π. Παυλίδου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πάπας πεθαίνει, αφού μάταια παρακαλεί τη μάγισσα να τον λυπηθεί και να τον σώσει. Η Ρόζα Βανόζο βγαίνει σαν υπνωτισμένη από τον πυργό που καίγεται και προχωρεί πάνω στα βράχια της ακτής. Σε μία στιγμή, πέφτει στη θάλασσα. Η Λουκρητία σκοτώνει τον αδελφό 'Αγγέλο, που υποθαμιούσε να πάρει τον θησαυρό της. 'Επιδιώκεται κατόπιν στο πλοίο της, μαζί με τον τραυματισμένο Καίσαρα και φεύγουν από την Καπρέρα. Η Λουκρητία όμως δεν ξέρει ακόμη πού θα πάει.

44^{ον} Η Λουκρητία, έπειτα από πολλούς διαταγμούς, απόφασις, τέλος, να καταφύγει στη Φερράρα, κοντά στον τρίτο σύζυγό της, τον δούκα 'Αλφόνσο ντ' 'Εστε.

Οι γάμοι της μαζί του είχαν γίνει τον περασμένο Φεβρουάριο. 'Αλλά, κατά το διάστημα που έμεσολάβησε ως το θάνατο του Πάπα, οι δύο σύζυγοι πολύ λίγο είχαν ζήσει μαζί.

Η Λουκρητία είχε τρελλά 'δνειρα, και δεν έδινε σημασία στο σύζυγό της και στο μικρό δουκάτο του.

Την εποχή εκείνη, ήταν μόνον είκοσιδύο χρόνων. Κι' είχε κάμει ως τότε τρείς γάμους.

Δεν ήταν ακόμη δεκατεσσάρων χρόνων, όταν ο πατέρας της, αποβλέποντας στο πολιτικό του συμφέρον και μόνο, την είχε παντρεύει με τον 'Ιωάννη Σφόρτσα, κόμητα του Πεζάρου και άνεπι του δούκα του Μιλάνου, Λουδοβίκου.

'Αλλά η Λουκρητία, παρά τη νεαρή ηλικία της, είχε διεφθαρμένη ψυχή και, λίγον καιρό μετά το γάμο της, άρχισε να ζη έκλυτη ζωή και να οργανώνει ακόλαστες και όργιαστικές διασκεδάσεις μέσα στο ανάκτορο που της είχε χαρίσει ο πατέρας της.

Ο 'Ιωάννης Σφόρτσα, μετανοιωμένος για το γάμο που είχε κάμει, προτίμησε τότε να φύγει από τη Ρώμη κι' από τη μέρα εκείνη, άρχισε το θανάσιμο μίσος μεταξύ της οικογενείας του και των Βοργιά.

'Αμέσως μετά την αναχώρησή του — Δεκεμβρίου του 1497 — ο Πάπας διέλυσε το γάμο του με τη Λουκρητία και κήρυξε με παπική βούλα την κόρη του παρθένο!

Η απόφασί του αυτή προκάλεσε ειρωνικά σχόλια σ' όλη την 'Ιταλία. Την εποχή εκείνη, η Λουκρητία ήταν έγκυος, χωρίς όμως το παιδί που είχε μέσα στα σπλάγχνα της να προερχόταν από τον 'Ιωάννη Σφόρτσα!

Πατέρας αυτού του παιδιού, πού η Λουκρητία έφερε έπειτα από μερικούς μήνες στο κόσμο, ήταν ο Πέντρο Καλντερόν, πρώτος θαλαμηπόλος του Πάπα και ευνούμενός του.

'Αλλά το λάθος του να συνδεθεί με την κόρη του 'Αλεξάνδρου Βοργία το πλήρωσε με τη ζωή του. Ο πρεσβευτής της Βενετίας στη Ρώμη Καπέλλο αναφέρει τα εξής:

«Τις σχέσεις του Καλντερόν με τη Λουκρητία ανασκόλησε από μία τυχαία σύμπτωση ο Καίσαρ Βοργίας. 'Αρχισε τότε να τον κυνηγά από δωμάτιο σε δωμάτιο για να τον σκοτώσει. Ο Καλντερόν κατάφερε να φτάσει ως τον παπικό θρόνο και κρύφτηκε κάτω από τα ρούσα του Πάπα, ζητώντας την προστασία του. Ο Καίσαρ τον βρήκε σ' αυτή τη θέση και τον μαχαίρωσε! 'Ηταν τότε η δογή των χτυπημάτων του, πού το πρόσωπο του Πάπα, πταλίσθηκε από το αίμα του δυστυχισμένου Καλντερόν».

Ο δεύτερος σύζυγος της Λουκρητίας ήταν ο 'Αλφόνσος, δούξ της Μπιζαντίας, νόθος γιός του δούκα της Καλαβρίας. Μία μέρα, ο νεαρός δούκας είχε την άπερισκεψία να κάμει μερικούς υπαινιγμούς για την ακόλαστη ζωή της γυναίκας του.

Την άλλη μέρα, οι άνθρωποι του Καίσαρος του έπετέθησαν, καθώς κατέβαινε από τα σκαλοπάτια του 'Αγίου Πέτρου και τον τραυμάτισαν θανάσιμα. 'Επειδή, όμως, άργούσε να πεθάνει, τον μετέφεραν σ' έναν υπόγειο θάλαμο του Βατικανού, όπου ένας έμπιστος του Καίσαρος, ο Μπελίτο, τον έπνιξε μ' ένα σχοινί.

Η πρώτη σκέψις της Λουκρητίας, όταν αποφάσισε να ξαναγυρίσει κοντά στον τρίτο σύζυγό της, ήταν ν' απαλλαγεί από τον Καίσαρα.

Το παλιό σχέδιό της να τον σκοτώσει δεν την άπασχολούσε πιά. Δεν είχε κανένα λόγο να το κάμει. Ο Καίσαρ δεν ήταν τώρα επικίνδυνος αντίπαλος.

'Αποβιβάστηκε λοιπόν, σε μία έρημική ακτή κι' έμπιστευθηκε τον αδελφό της σε μία οικογένεια ψαράδων, αφήνοντας κοντά του μερικούς από τους ανθρώπους της για να τον περιποιούνται.

Συνέχισε κατόπιν το ταξίδι της κι' έφτασε έπειτα από μερικές ημέρες στη Φερράρα, όπου ο σύζυγός της 'Αλφόνσος

ΓΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙΟΥ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Η καφεδιά

Φροσί μου, δεν θα υποφέ—
την εξαφάνη του καφέ
κι' εζόν απ' όλα τ' άλλα
θα νινδυνένω σοδάρ
από την απέλπη να βαρά—
ονόν τοίχο την κεφάλαι!

*
"Εχω βερέμνη καρδιά,
μ' αν θα μού λείψη η καφεδιά
θα γίνω πιο βερέμνης
και τη μονοζούφλα μου, καλέ,
με τρόμο, Φρόσω μου, θα βλέ—
και σύγκορη θα τρέμης!

*
Χωρίς καφέ—μὰ το Σταυρό—
δεν δύναμαι και δεν μπορώ
κι' αν εύρω εύνολια
οτὰ ίσα και κανονικά
σ' ένα καράβι θα
(μπουκά—
και τσίφ! στή Βορ—
(ζιλιά!

*
Κρίμα, ρε Φρόσω κα—
(ψερή,
το καφεδάκι μὰς χωρί—
δριστικώς εφέτο.
Και λέει ο κόσμος ε—
(νεός:
—Ρε ούς συνέζησε
(Θεός,
καφές τους... χωρί—
(ζέτω!...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τη δέχτηκε με συμπάθεια και καλωσύνη. Η Λουκρητία φαινόταν τώρα τελείως αλλαγμένη. Το μόνο πού ποθούσε ήταν η ήρεμία κι' η γαλήνη. 'Αλλ' η κατάστασις αυτή κράτησε πολύ λίγο.

Μία μέρα, έφυγε κρυφά από τη Φερράρα κι' έλειψε δυο περίπου μήνες.

Κατά το διάστημα αυτό, ξαναγύρισε στην Καπρέρα, πήρε από εκεί τους θησαυρούς της και τους μετέφερε σε μία κούπη, πού είχε φτιάξει από πριν σε μία όρεινη τοποθεσία κοντά στη Φερράρα. Μία μυστική ύπογεια δίοδος ώδηγούσε από τα ανάκτορα σ' αυτήν.

Η Λουκρητία δεν είχε πιά πολιτικές φιλοδοξίες. Τά παλιά 'δνειρά της είχαν σβύσει. Και μέσα στην ψυχρή της είχε παραμεινεί μόνο μία αχαλίνωτη έρωτική διάθεση.

Ο πρώτος από τον καινούργιο κύκλο των εραστών της ήταν ο ίππότης Μπέμπο πρεσβευτής της Βενετίας στη Φερράρα.

Οι σχέσεις τους κράτησαν ένα περίπου χρόνο. 'Αλλ' η Λουκρητία είχε αχαλινώτα πάθη. 'Εκείνος πού αντίκατέστησε το Μπέμπο ήταν ο ίδιος ο κουνιάδος της Φραγκίσκος Γκονζάγκα, μαρκήσιος της Μάντουας.

Ο Φραγκίσκος είχε πάει κάποτε στη Φερράρα, για να επισκεφθεί τον αδελφό του. Η Λουκρητία αισθάνθηκε άμέσως ένα παράφορο αίσθημα γι' αυτόν. 'Αλλά κι' ο Φραγκίσκος επίσης δεν έμεινε άσυγκριτος από την όμορφη της ύψους του. Διάφορα περιστατικά τους έμπόδισαν, όμως, να δώσουν άμέσως συνέχεια σ' αυτό το αίσθημα.

Ο Φραγκίσκος αναγκάστηκε, έπειτα από λίγον καιρό, να ξαναγυρίσει στη Μάντουα. Την άλλη μέρα, έφτασε εκεί από τη Φερράρα ένας άγγελιαφόρος, πού του έφερε ένα γράμμα των δεσποινίδων της ακολουθίας. Μ' αυτό του υπενθύμιζαν τη μεγάλη συμπάθεια της έκλαμπροτάτης δουκισσας κι' κυρσας των για το άτομό του και πρόσθεταν ότι η Λουκρητία δεν μιλούσε παρά μόνον γι' αυτόν.

'Αλλ' ο Φραγκίσκος δίσταζε να προδώσει τον αδελφό του. Μία από τις δεσποινίδες της αλής της Λουκρητίας, η Πολισσένα Μαλέζ, του έγραψε τότε: «Φανερώστε μόνο πώς την αγαπάτε κι' η κυρία μου θα σας κάμει να κερδίσετε σε τέσσερις και χαρές τον καιρό πού χάσατε άδικα ως τώρα».

Η Λουκρητία, αλλοίμονο, δεν μπορούσε να ξεχάσει ποτέ την έκλυτη ζωή της. 'Αλλά κι' ο Φραγκίσκος ξεχάστηκε με τη σειρά του. Τη θέσι του στην άγκαλιά της Λουκρητίας πήρε κατόπιν ο 'Ηρακλής Στρότζι.

Είχε, όμως, την άπρονουσία να σκεφθεί ότι οι σχέσεις του με τη δούκισσα της Φερράρας δεν τον έμπόδισαν να πραγματοποιήσει ένα γάμο με τη Βαρβάρα Τορέλι, πού τον σχεδίαζε από καιρό. Οχτώ μέρες λοιπόν μετά το γάμο του, βρέθηκε μακαριωμένος στα σκαλοπάτια της εκκλησίας του 'Αγίου Φραγκίσκου και το έγκλημα αυτό αποδόθηκε από όλους στη Λουκρητία.

Στο μεταξύ, η δούκισσα της Φερράρας είχε γίνει μητέρα. Αυτό δεν την έμπόδιζε, όμως, να συνεχίσει την ακόλαστη κι' όργιαστική ζωή της...

Η κατάρρευσις

'Αλλ' είναι καιρός να ξαναγυρίσωμε στη Ρώμη.

'Εκείνο πού ο τραυματισμένος Καίσαρ δεν μπορούσε να κάμει το καταφέρναν οι υπάρχογί του, πού διέθεταν ακόμη αξιόλογες στρατιωτικές δυνάμεις.

Μόλις έγινε γνωστός ο θάνατος του Πάπα, ο Μισελέτο, ο ίδιος πού είχε πνίξει άλλοτε το δούκα της Μπισαντίας, έκλεισε τις πύλες του Βατικανού, έγκατέστησε ισχυρές φρουρές παντού και διέταξε τους στρατιώτες του να στρέψουν τις κάννες των κανονιών του Πύργου του 'Αγγέλου προς το μέρος της Ρώμης.

'Ετσι, οι άνθρωποι του Καίσαρος έγιναν κύριοι της καταστάσεως, γιατί αποτελούσαν τη μόνη οργανωμένη δύναμι πού υπήρχε στη Ρώμη.

Κι' αυτή άκόμη τη στιγμή, ο Καίσαρ Βοργίας θα μπορούσε να πάρει την έξουσία στα χέρια του.

Οι άνθρωποι του τον περίμεναν. Όσο για την ύποστήριξί τους, θα του την έδιναν πρόθυμα, γιατί ήσαν πώς θάβγαζαν κερδισμένοι κοντά του.

'Αλλ' ο Καίσαρ Βοργίας έφτασε στη Ρώμη έπειτα από πολλές μέρες. Η πληγή του είχε έπουλωθεί, στο μεταξύ, αλλ' η κατάσταση της υγείας του δεν του επέτρεπε να ριχτεί σε περιπέτειες.

Το κυριώτερο, όμως, ήταν ότι είχε χάσει πια την πίστι στο καλό του άστρο. Τα γεγονότα πού είχαν ξετυλιχθεί κατά τον τελευταίο καιρό κι' ίσως οι τύψεις πού αισθανόταν για τη δολοφονία του πατέρα του, τον είχαν κάμει άτολμο κι' αναποφάσιστο.

Και τότε έγινε το εξής καταπληκτικό. Το 'Ιερό Κονκλάβιο άπόχτησε, ξαφνικά, δύναμι, πού δεν είχε ποτέ άλλοτε ως τότε.

Η δύναμις του ήταν ήθικη. Γιατί οι ρατσφόροι πού το αποτελούσαν δεν διέθεταν ούτε έναν όπλοφόρο. Κι' όμως, όταν διέταξαν τον Καίσαρα Βοργία να φύγει απ' τον Πύργο του 'Αγγέλου, ο τελευταίος υπήκουσε άμέσως.

Είνε αλήθεια πώς ο Καίσαρ έλπιζε στις ύποσχέσεις μερικών από τους καρδινάλιους, πού χρυστούσαν στον πατέρα του το αξίωμά τους, ότι θα τον υποστήριζαν για ν' ανεβεί στο θρόνο του 'Αγίου Πέτρου.

'Αλλά το γεγονός ότι πείσθηκε σ' αυτές τις ύποσχέσεις κι' ότι δεν έπεχείρισε να εκδιώξει δυνάμειά την έκλογή του, όπας μπορούσε ακόμη να το κάμει, δείχνει ότι η άμφιβολία κι' η αποθάρρυνσις είχαν κυριεύσει την ψυχή του.

Οι ύποσχέσεις αυτές, άλλωστε, δεν πραγματοποιήθηκαν. Πάπας εξέλεξε ένας Πικκολόμινι, με το όνομα του Πίου Ζου.

'Αλλ' η έξουσία του κράτησε μόνο είκοσι, έξι ήμερες. Ο Πίος Ζος πέρασε ξαφνικά, έτσι ο θρόνος του 'Αγίου Πέτρου έμεινε και πάλι κενός.

Ο Καίσαρ κατάφερε τότε να του δοθεί η άδεια να ξαναγυρίσει στη Ρώμη. Είχε ξαναβρεί, στο μεταξύ, το θάρρος του, αλλά κι' αυτή τη φορά άπόφυγε τις βίαιες λύσεις, πού ήταν οι μόνες πού τον συγκινούσαν. Προσπάθησε, τουναντίον, να μαντεύσει ποιός είχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες έπιτυχίας κι' έτρεξε να του προσφέρει τις υπηρεσίες του.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον 'Ιούλιο ντε λα Ροβέρε, πού είχε καταδιωχθεί από τον 'Αλέξανδρο 6ο κι' έτρεφε άσπονδο μίσος εναντίον των Βοργιών.

'Αλλ' οι ανάγκες της στιγμής τον υπέχρεωσαν να δεχθεί την προσφορά του Καίσαρος.

Ο θάνατος του 'Αλεξάνδρου 6ου είχε φέρει γενική σύγχυσι. Κι' ήταν πολλοί εκείνοι πού σκέφτηκαν να έπωρληθούν από την κατάσταση αυτή της άβεβαιότητας, για ν' αυξήσουν τη δύναμή τους. Πρώτη η Βενετία εξαπέλυσε δυο ισχυρούς στρατούς για να καταλάβουν τη Ρωμανία. Η Φλωρεντία εξ άλλου έτοιμαζόταν να κάμει κάτι παρόμοιο.

Τη στιγμή εκείνη, λοιπόν, ο Καίσαρ αντιπροσώπευε τη μόνη ήθικη δύναμι πού θα μπορούσε ν' αντίταχθεί εναντίον των έχθρών του παπικού κράτους.

Ο λόγος αυτός έκαμε τον 'Ιούλιο ντε λα Ροβέρε να δεχθεί τη βοήθεια του Καίσαρος.

Ο τελευταίος του ύποσχεθηκε τις ψήφους των 'Ισπανών καρδινάλιων στο Κονκλάβιο, πού θα συνερχόταν σε λίγο. 'Από τ' άλλο μέρος, ο 'Ιούλιος ντε λα Ροβέρε έδωσε στον Καίσαρα την ύπόσχεσι ότι θα τον διατηρούσε στο αξίωμα του ανωτάτου αρχηγού των στρατιωτικών δυνάμεων της έκκλησίας, πού είχε κι' όταν ζούσε ο πατέρας του κι' ότι θα του παρείχε δικαιώματα επικυριαρχίας στις χώρες πού θα καταχτούσε εις βάρος των γειτονικών επικρατειών.

Έπειτα από τρείς ήμερες, το 'Ιερό Κονκλάβιο εξέλεξε πάπα τον 'Ιούλιο ντε λα Ροβέρε, με το όνομα του 'Ιουλίου Ζου.

Ο Καίσαρ ξαναγύρισε τότε στο Βατικανό.

'Αλλά τώρα πού του είχε λείψει το στήνιμα του πατέρα του, δεν ήταν πιά παρὰ

ένας άνθρωπος έδουλος κι' αναποφάσιστο.

Ο 'Αλέξανδρος Βοργίας ήταν ο νους πού διηύθυνε τα πάντα. Ο Καίσαρ δεν είχε κάμει ποτέ τίποτε άλλο από το να εκτελή τις διαταγές του.

Και πριν από την έκλογή του 'Ιουλίου Ζου κι' έπειτα απ' αυτήν, θα μπορούσε να γίνει, σ' οποιαδήποτε στιγμή ήθελε, κύριος της καταστάσεως.

'Αλλά δεν έκαμε τίποτε για να το επιτύχει. Έμεινε στη Ρώμη, με την ψυχρή πλημυρισμένη από άμφιβολίες και φόβους, κι' η μοναδική του φροντίδα ήταν να κερδίσει την εύνοια του νέου Πάπα. 'Απ' αυτόν περίμενε τα πάντα. Η ύφωλσίς του είχε φθάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε δεν έδλεπε ότι ο 'Ιούλιος ο Ζος, ενώ από το ένα μέρος δειχόταν τις υπηρεσίες του, από το άλλο καρδοκούσε την κατάλληλη στιγμή για να μπόρεσε να τον συντριψει.

«Ο Καίσαρ, γράφει ο Μακιαβέλης, πού είχε άπιστολή τότε στη Ρώμη ως πρεσβευτής της Φλωρεντίας, μένει στον πυργό του 'Αγγέλου και ζι με την έλπίδα ότι ο νέος Πάπας θα του χαρίσει την εύνοιά του. 'Αλλοτε φαίνεται έτοιμος να φύγει για τη Γένοβα κι' άφου άποσύρη από κει διακόσιες χιλιάδες σκούδια, πού είχε καταθέσει σε τράπεζες και διαφόρους έμπόρους, να βαδίσει εναντίον των 'Ενετών, πού κυριεύουν τη μιά έπειτα από την άλλη τις πόλεις της Ρωμανίας. 'Αλλοτε πάλι τονίζει ότι δεν πρόκειται να φύγει από τη Ρώμη έφ' όσον ο νέος Πάπας δεν επικυρώσει τον τίτλο του ως αρχηγού των δυνάμεων της 'Εκκλησίας».

Ο Μακιαβέλης βρίσκει πολύ περίεργο το ότι ο Καίσαρ δεν καταλαβαίνει το μίσος του νέου Πάπα εναντίον της οικογενείας του. Ο 'Ιούλιος ο Ζος, παρατηρεί, τον κρατάει κοντά του, ώσπου να βρεί την εύκαιρία να τον ξεγελάσει. Ο Καίσαρ, συνεχίζει, πιστεύει τυφλά στις ύποσχέσεις του Πάπα. Και, για να κάμει στενότερο το σύνδεσμο μαζί του, διέλυσε τους άραβάνες της τετραετούς κόρης του Λουίζας με τον γιό της 'Ισαβέλλας ντ' 'Εστε και του Φραγκίσκου Γκονζάγκα και την πρότεινε ως σύζυγο σ' ένα συγγενή του Πάπα, τον Φραγκίσκο-Μαρία ντε λα Ροβέρε. Ο 'Ιούλιος ο Ζος δεν άπέριψε αυτή την πρότασι, αλλ' ούτε έδωσε καμιά ύπόσχεσι στον Καίσαρα.

Οι ήμερες περνούσαν. Κι' οι 'Ενετοί εξακολουθούσαν να προχωρούν στη Ρωμανία. Ο 'Ιούλιος ο Ζος, πού είχε ακόμη την ανάγκη του Καίσαρος, προσπαθούσε να τον πείσει να εκστρατεύσει για να προστατεύσει αυτή την πλούσια περιοχή από τα χέρια των επιδρομέων.

'Αλλ' ο Καίσαρ δεν μπορούσε να πάρει καμιά απόφασι.

Ο καρδινάλιος Γκοντιέρι, πού πήγε να τον επισκεφθεί κατ' έντολήν του Πάπα, μὰς

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ ΣΙΝΕΜΑ

Η Ζουήν της 'Ελβετίας άπέκτησε τον πιο συννοσημένο κινηματογράφο της Ευρώπης. Πρόκειται για πια σκεπτική μικρή αίθουσα με θαυμάσιο διάκοσμο και με 450 μόνο καθίσματα. Τα καθίσματα αυτά όμως έκτος του ότι είναι άνετα και αναπαυτικά, παρουσιάζουν την εξής πρωτοτυπία: Θεωρούνται με ηλεκτρονικό και έχουν το καθένα ειδικά κουμπι πού έπιτρέπει στον κάθε θεατή να δώσει από το καθίσματός του τη θερμοκρασία πού του άρέσει.

δίνει μια θαυμασσία περιγραφή του Καίσαρος αυτής της περιόδου.

«Τον βρήκα, γράφει, αναποφάσιστο και διατακτικό. 'Υποπτεύεται τους πάντας και τα πάντα. Το μυαλό του πετάει από τὸ ένα θέμα στο άλλο. Δεν μπορεί να πάρει καμιά απόφασι, είτε γιατί αυτός είναι ο χαρακτήρ του, είτε γιατί τα πλήγματα πού η μοίρα κατέφερε εναντίον του κατά τον τελευταίο καιρό τον έκαμαν να χάσει την έμπιστοσύνη, πού είχε άλλοτε στον εαυτό του. Η μοίρα του είχε χαλινολάσει ως σήμερα. 'Αλλά τώρα πού τον καταδιώκει αλύπητα, τα έχει χαμένα, γιατί δεν ξέρει πώς ν' αντιμετώπισει τα πλήγματα της».

Πείστηκε, τέλος, να δώσει στα στρατεύματά του τη διαταγή να κινηθούν εναντίον των 'Ενετών. 'Αλλ' έπρεπε να διασχίσουν την Τοσκάνη κι' ο Καίσαρ άνησυχούσε. 'Επιδίωξε τότε μία συνάντησι με το Μακιαβέλη και έπωρλήθηκε απ' αυτή για να εκστομίσω φοδερές άπειλές εναντίον της Φλωρεντίας.

—Θα συμμαχήσω με τους 'Ενετούς και, στην ανάγκη με τον ίδιο το Σατανά, του φώναζε, θα τρέξω άμέσως στην Πίζα και θα διαβάσω όλα τα γράμματα, όλες τις δυνάμεις μου κι' όλες τις φιλίες πού έχω για να καταστρέψω τη Φλωρεντία!

Ο παμπόνηρος Μακιαβέλης προσπάθησε να τον καθουσύχασε και του ύποσχεθηκε ότι τα στρατεύματά του πού έβάδιζαν εναντίον των 'Ενετών υπό την άρχηγία του Κάρλο Μπαλιόνι και του δόν Μισελέτο, μπορούσαν να διασχίσουν την Τοσκάνη, χωρίς να ένοχληθούν από κανένα.

'Αλλά, ταυτόχρονα, συμβόλευσε τους άρχοντες της Φλωρεντίας να μην διατάσουν να έπιτεθούν εναντίον των στρατευμάτων του Καίσαρος και να τα έξολοθρεύσουν.

'Απ' τ' άλλο μέρος ο Πάπας, πού, κατά την έκφρασι του Μακιαβέλη, δεν έβλεπε την ώρα να τον άπομακρύνει από τη Ρώμη, κατάφερε να τον πείσει να φύγει.

Στις 18 Νοεμβρίου, ο Καίσαρ έγκατέλειψε την Αιωνία Πόλι, για να πάει στην 'Οστια. 'Εκεί θα επιδιόδαζόταν σ' ένα πλοίο, πού θα τον μετέφερε στη Σπείτοσια. 'Αλλά στην 'Οστια τον περίμενε ο καρδινάλιος Βολτέρρα, πού είχε φτάσει εκεί πριν απ' αυτόν, για να του αναγγείλει ότι ο Πάπας είχε επικυρώσει τη συμφωνία, πού ώριζε ότι ο Καίσαρ, άπελευθερώνοντας τη Ρωμανία, θα την εκχωρούσε στην 'Αγία Έδρα και θα την ξανάπαρνε κατόπιν σαν παπικό τιμάριο.

Αυτή τη συμφωνία την είχε ζητήσει προητέρω ο ίδιος ο Καίσαρ, για να εξασφαλίσει την εύνοια του Πάπα κι' από τ' άλλο μέρος, για ν' άφοπλίσει τους έχθρους του, πού δεν θα είχαν πιά λόγο να στραφούν εναντίον του.

'Αλλ' η βιαστική άφεισις του καρδινάλιου Βολτέρρα στην 'Οστια τον έκαμε να μωρι-

σθή την παγίδα. 'Αρνήθηκε, λοιπόν, να δεχθί τους δρους του Πάπα κι' έξεστόμεσε τη μεγάλη φράσι:

— Τα όπλα θ' αποφασίσουν ποιός θα είνε κύριος της Ρωμανίας!

Η φράσις αυτή δεν ήταν χωρίς σημασία, γιατί ο Κάισαρ είχε ακόμη στις διαταγές του σημαντικές στρατιωτικές δυνάμεις.

'Αλλ' ο καρδινάλιος Βολτέρρα δεν είχε πεί αποροτομίαςτος. Φεύγοντας από το σπίτι όπου συναντήθηκε με τον Κάισαρα, έτρεξε στη γειτονική έκκλησία του 'Αγίου 'Ισάκβου, όπου τον περίμεναν οι άνθρωποι της ακολουθίας του: τριάντα περίπου κληρικοί διαφόρων βαθμών και περί τους εξήντα αξιωματικοί και στρατιώτες. 'Ανέβηκε τότε στον επισκοπικό θόνο και από τη θέσι αυτή κατάγγειλε τον Κάισαρα Βοργία ως έπίορκο και άποστάτη.

— Στρατιώται της 'Εκκλησίας, φώναξε, μην τον αφήνετε από τα μάτια σας, όπως θα κάνετε για το χειρότερο από τους εχθρούς σας!

Τα λόγια αυτά ήταν η καταδίκη του Κάισαρος Βοργία.

Τρεις αντιπροσωπείες από κληρικούς και στρατιωτικούς ξεκίνησαν άμέσως για την Τοσκάνη με την έντολη να κάμουν γνωστό στο στρατό του Κάισαρος, ότι ο άρχηγός του δεν ένεργούσε πιά ως έντολοδόχος του Πάπα. Άλλα για δικό του λογαριασμό.

Ο Κάισαρ είχε βρή αυτή τη φορά τους δασκάλους του, που τον πολεμούσαν με τα όπλα που είχε χρησιμοποιήσει άλλοτε ο 'Ιλιος, για να υποσκάψη τη δύναμι των αντι-ζών του.

Ενώ οι αντιπροσωπείες έφευγαν από την 'Οστία, για να εκτελέσουν το διαδωτικό έργο τους, μία φήμη διαδόθηκε έντεχνα από τη Ρώμη και απλώθηκε άστραπιαία σ' όλη την 'Ιταλία. Σύμφωνα μ' αυτήν, ο Κάισαρ Βοργίας είχε δολοφονηθεί τάχα και το πτώμα του είχε ριχτεί από τους δολοφόνους του στον Τίβερι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέγεια.

Γάμοι

Ο κ. Σταύρος Θεοαφίδης και η δις 'Αδελφή Κωνσταντίνου έτέλεσαν τους νύμφων των. Πραγματοποιήσε η κ. Θεοδώρα Κωνσταντίνου. Τους εύχεται κάθε ευτυχία.

Α. Φιλάνης

Εκδόσεις

Ο έκδοτικός οίκος 'Αστήρ (Λυκούργου 10) εκκλώφισε σ' ένα κοινό τόμο το καινούριο βιβλίο του έκλεκτου συγγραφέα του «Θησαυρού» κ. Χο. Κ. Χαιροπούλου «Η Μικρή Μαυιά».

Η «Μικρή Μαυιά» έσημείωσε, όταν έδωσαν σ' αυτήν για πρώτη φορά στο «Θησαυρό» μοναδική έπιτυχία. Διαβάστηκε άπληστα από τους αναγνώστες του. Γιατί είνε πραγματικά ένα μυθιστόρημα μοναδικό στο είδος του: 'Ενεσι συγκίνησι, πόνο, αίσθημα, που τα πλαισιώνουν η Κατοχή και η μαυρολογία της και η 'Αντίστασι με τις φλόγες της. Στις συναρπαστικές σελίδες της «Μικρής Μαυιάς» παλεύουν δύο νεανικές καρδιές με το άπανοσευμένο τους αίσθημα. Καί, ύστερα από δραματικές προοπτικές δοσμένες ολόζωτα, γνωρίζουν τη δικαίωσί τους από τη σκληρή μοίρα, που κάμπτεται επί τέλους για να τους ενώσει...

Η «Μικρή Μαυιά», τυπωμένη με τη γνώστη έπιμέλεια και καλαισθησία, που ναρκαιποιεί τις εκδόσεις των αδελφών Α. και Σ. Παπαδημητρίου, και στολισμένη με τις εικόνες και τα κομμάτια του ζωγράφου κ. Γ. Βαλαμού, θ' αποτέλεσε το άπαραίτητο κομμάτι κάθε βιβλιοθήκης.

★

ΈΕεδόθη ένα καλαίσθητο στην ευφάνισι και έξαιετική έπιμέλεια στην ύλη βιβλίο του νέου συγγραφέως της Θεσσαλονίκης κ. 'Ορέστη Γαλινού με τον τίτλο: «Εκ κ θ ε α ι ε ι δ ε ω ν». Το βιβλίο του κ. Γαλινού δεν ακολουθεί τον συνηθισμένο ουντινέικο τρόπο γραφισματος παρούσαν εννερίδιαν για τις άνω-τέρες τάξεις του Γυμνασίου και τους ύπομφοιους των 'Ανωτάτων Σχολών. Είν' νοσημένο λογοτεχνικά, με σαφήνεια, με απλότητα, με σπιθησοδόλες ιδέες, πρωτότυπο άληθινο στο είδος του. Το γεγονός ότι πολύ γρήγορα έβγλη η πρώτη του έκδοσι — πράγμα σπάνιο στην 'Ελλάδα — και βγήκε η δεύτερη, άποδεικνύει την έπιτυχία που σημείωσε.

Γ. Α.

Δ. ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο του αίματος

Η «κυρία με τα κόκκινα»

Έκανα την γνωριμία της σε μία γωνία του 'Εγκληματολογικού Μουσείου. Ήταν κατακόκκινη αυτή η διάσημη «κυρία». Μας γέμισε μελαγχολία η κατάπτωσίς της. Πόσοι άνθρωποι δεν έκλαψαν γι' αυτήν!... Μερικοί τώρα από αυτούς, μας κυττάζουν από τις βιτρίνες του Μουσείου του Αίματος. 'Εκεί είνε τα κρανία τους. 'Ο,τι απέμεινε από αυτούς τους φοβερούς και τρομερούς κακούργους, τους ληστές, τους ανατριχιαστικούς εγκληματίες. Και για πρώτη φορά, ύστερα από τόσα χρόνια, από τόση δόξα αίματος, από τόσα ταξίδια, ήρθε ν' αναπαυθεί κοντά τους, κι' η «κυρία με τα κόκκινα». Τη γνωρίζετε μήπως; 'Ασφαλώς όχι! Είνε η πασίγνωστη λαιμητόμος!...

Το λεπίδι της είνει τώρα ένα σκουριασμένο παλιοσίδερο. Το λεπίδι της, που είχε κόψει άμέτρητα κεφάλια...

Την πρώτη λαιμητόμο μας την είχαν φέρει από την Γαλλία, με Γάλλο δήμο που ζήτησε εδώ να βρή δυο βοηθούς, για να τους μάθη την τέχνη του. Κανείς όμως δεν παρουσιάσθηκε. Το Κράτος τότε σκέφτηκε να δολοφονήσει τους βαρυνοιμένας καταδίκους. Δήλωσε, λοιπόν, έπίσημα, ότι όποιος γινόταν δήμιος, θα του χάριζε το υπόλοιπο της ποινής του. Μά κανείς πάλι δεν δέχθηκε.

Μία μέρα, ο καφετζής της φυλακής, ξεγελάσθηκε κι' είπε, καθώς μετέφερε μερικούς καφέδες, πως τους πήγαινε στο δήμιο και στους βοηθούς του. Μόλις γύρισε, τον υποχρέωσαν οι πελάτες του να σπάση τα ποτήρια και τα φλυτζάνια, για να μην πιη κανείς από αυτά και... μολυνθή!...

'Αργότερα όμως, βρέθηκαν διάδοχοι του Γάλλου δήμιου. Βρέθηκαν ακόμη και βοηθοί τους. 'Ετσι η «κόκκινη κυρία», η «ή ύψη του 'Οθωνος», όπως την έλεγαν, — γιατί στην εποχή του 'Οθωνος έκανε την εμφάνισί της — βρήκε «συνοδούς» κι' άρχισε τα τραγικά ταξίδια της. Πήγαινε στον τόπο, που έγινε ένα εγκλημα κι' εκεί έκοβε το κεφάλι του φονιά.

Πολλές φορές, η «κόκκινη κυρία», οι «συνοδοί» της και τα «θύματά» της, έκαναν αυτό το ταξίδι μαζί!... Και τέτοια ταξίδια, άρχιζαν συνήθως από το Παλαμήδι, όπου ήταν φυλακισμένοι οι μελλοθάνατοι.

Ας αναφέρουμε, λοιπόν, ένα τέτοιο ταξίδι πέντε καταδίκων, που ήταν οι έξης: 'Ο Παπακούτσικος, ο 'Αβραμόπουλος, ο Κουτρούλης, ο Φούντας και ο Κά-

καρης. Είχαν ξεχωρίσει και τους πέντε σ' ένα κελλί.

Όταν ήρθε η διαταγή της εκτέλεσής τους, ο φρουράρχος του Παλαμηδίου δίστασε να τους πη την αλήθεια. Για ασφάλεια του μάλιστα, πήρε και μερικούς άνδρες της φρουράς κι' άνοιξε το κελλί τους.

— Παιδιά, τους είπε, ήρθε η ώρα ν' αλλάξετε φυλακή. Θα κάνετε, λοιπόν, ένα ταξίδάκι...

— Για ποιά ταξίδι μας μιλάς, καπετάνιο; του παρατήρησαν. Για το ταξίδι που δεν έχει γυρισμό;...

Και κυττάχτηκαν μεταξύ τους. Μ' ένα βλέμμα, συμφώνησαν κι' οι πέντε και κύκλωσαν τον φρουράρχο.

— Άκου, καπετάνιο, του δήλωσαν, μη χάνης άδικα τα λόγια σου. 'Εμείς δεν το κουνάμε από δω! Καλύτερα βάλε τους στρατιώτες σου να μας ντυφεκίσουν. Μιά ψυχή είνε αυτή!... Θα βγίη που θα βγίη!...

— Βρέ παιδιά, διαμαρτυρήθηκε ο φρούραρχος, πρέπει να εκτελέσω τη διαταγή. Είπαν ότι θα πάτε ταξίδι!... Πρέπει να σάς στείλω ταξίδι!... Δεν γίνεται διαφορετικά!...

— Κάνε όπως νομίζεις; καπετάνιο. 'Εμείς όμως, δεν θα βγούμε από δω μέσα!...

Και μ' αυτά τα λόγια, οι πέντε μελλοθάνατοι τραθήχτηκαν στο βάθος του κελλιού, στήριξαν τις πλάτες τους στον τοίχο και κυττάξαν μ' άγριο κι' αποφασιστικό βλέμμα τον φρούράρχο.

Έκείνος κατάλαβε πως προτιμούσαν να σκοτωθούν, παρά να βγούνε από το κελλί τους.

Έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός κι' ύστερα βγήκε άμήλιτος έξω. Ήξερε πως δεν φοδόντουσαν τίποτε. Μά κι' ο φρούραρχος του Παλαμηδίου δεν ήταν κανένας πρωτότερος. Και σκέφθηκε να μεταχειρισθί ένα αλάθητο μέσον: Είδε πως οι καταδίκαι είναν άμπαρώτες από μέσα την πόρτα. Είπε, λοιπόν, στους φύλακες και του έφεραν άφθονα μασούρια θειάφι, τ' άναψε και τα έριξε μέσα στο κελλί!...

Στην άρχή οι κατάδικοι προσπάθησαν να σδύσουν τ' θειάφι. Μά συνεχώς τους έρριχνε ο φρούραρχος άλλα. 'Ο καπνός του θειαφιού τους έσκασε. Άνοιξαν, λοιπόν, την πόρτα του κελλιού τους και πετάχτηκαν στον ύπογειο διάδρομο. Έκεί τους άσπασαν οι στρατιώτες και τους έδεσαν. Έπειτα τους φόρτωσαν στον 'Ευρώτα. Έκεί ήταν κι' η λαιμητόμος, με το δήμιο 'Αμνηρόδη και το βοηθό του Τελώνη.

Το πλοίο τράβηξε για το Βόλο και οι κατάδικοι, για να ξεχνούν τί τους περίμενε, το είχαν ρίξει στο γλέντι και στο κρασί. Τραγουδούσαν και χόρευαν. Έπειτα, στο τέλος του ταξιδιού κι' ύστερ' από τις σχετικές διατυπώσεις, οι κατάδικοι άπεκεφαλίσθησαν.

Η λαιμητόμος τώρα είνε ένας σωρός από σκονισμένα κόκκινα παλιοσάνδια, που ακόμα και σήμερα προκαλούν μία άπερίγραπτη φρίκη.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Γιατρό του έρόμου

Καθώς ο κ. Άμπα Ντύκας περνούσε από ένα δρόμο του Σικάγου, πρόσεξε ένα αυτοκίνητο με δυο γυναίκες κι' έναν άντρα, που στάθηκε δίπλα στο πεζοδρόμιο. Η μία απ' τις γυναίκες πήδησε έξω, τον πλησίασε και του είπε:

— Είμαι γιατρός, κύριε. Μου φαίνεσθε άρρωστος! Δείχτε μου τη γλώσσα σας.

Χτύπησε ύστερα το στήθος του, μετρήσε το σφυγμό του, τον φαχούλεψε εδώ κι' εκεί. Έκείνος, που στήθηκε δίπλα στο πεζοδρόμιο, άρχισε να άφινε να κάνει ότι ήθελε, έκπληκτος... κι' ευχαριστημένος!

— Δεν έχετε τίποτε, δήλωσε στο τέλος η άγνωστη. Λάθος έκανα. Με συγχωρήτε!

Ξαναμπήκε έπειτα σ' αυτοκίνητο κι' έφυγε. Όταν συνήλθε απ' την έκπληξή του, ο κ. Ντύκας άντελλήθη... ότι το πορτοφόλι του είχε κάμει φτερά!

Ο ΛΟΣ ο κόσμος ήξερε ότι η κ. Μπέμπα είχε φίλο, το φίλο του συζύγου της 'Αντώνη. Όλοι οι φίλοι ήξεραν ότι ο φίλος του φίλου ήταν φίλος της κυρίας και μόνο ο σύζυγος — ο χρυσός εκείνος Μανωλάκης — δεν είχε ιδέα και έκτιμούσε κι' αγαπούσε και δεν άποχωριζότανε το φίλο του και φίλο της γυναίκας του 'Αντώνη.

— Άντωνάκη που θα φας;

— Δεν ξέρω.

— Έλα να φάμε σπίτι.

Και πήγαινε ο κακοήθης Άντωνάκης. Έτρωγε το φαγητό του φίλου του, διασκεδάζε, κορόιδευε τα πάντα και ο καλός Θεός κρατούσε ξεκάφωτα τα κεραμείδια στο σπίτι του αγαθού κ. Μανωλάκη, που δεν του περνούσε, όχι πονηριά απ' το μυαλό, παρά ούτε ίχνος καν ιδέας!

— Άντωνάκη, έχεις δουλειά;

— Μπά!...

— Δεν παίρνεις τη Μπέμπα να πάτε στον κινηματογράφο; Έγώ θ' άργήσω λίγο!...

Και έπαιρνε την κ. Μπέμπα ο κακοήθης Άντωνάκης και πήγαινε μαζί της σε κινηματογράφους και σε θέατρα. Πολύ συχνά συνόδευε κι' ο σύζυγος το ζεύγος κι' έτσι με τον καιρό άποτελέσθηκε ένα τριό χτυπητό, γύρω απ' το όποιον βοούσε το κοσμοπολίτο.

— Τι αλαχ;!

— Τι ντροπή!

— Τι άδεια!

Τέτοιες άπαράδεκτες καταστάσεις δεν είνε δα και τόσο σπάνιες μέσα στην 'Αθήνα, αλλά αυτή εδώ είχε τουτο το χαρακτηριστικό: 'Ο κύριος ήρωας της ιστορίας, ο κακοήθης Άντωνάκης ήταν ένας τύπος άντιπαθητικός, σαχλάκις, μουστακιάς, κορτάκις κι' έξυπνάκις, που διατόμπνευε το φίλο του, όχι μονάχα με τις πράξεις του, αλλά και με τα λόγια του.

— Να τον πάρη ο διάβολος, να τον πάρη... έλεγαν οι φίλοι. Μά δεν βρίσκεται ένας Χριστιανός να του άνοιξη τα μάτια αυτού του Μανωλάκη; Μασκαράς έχει γίνει στην 'Αθήνα. Δεν βρίσκονται κάποιος να του σφυρίξη τίποτα.

Σ' αυτή την άποψι έπέμενε περισσότερο ο κ. Άνοιχτομάτης, φίλος του Μανωλάκη, άνθρωπος παχουλός, στρογγυλός, σεβαστός, γελαστός και τετραπέδατος.

— Καλά λές.

— Ποιός να το πη όμως;

— Ποιός;

Κι' άεσφια του κ. Άνοιχτομάτη του ήλθε μία φαεινή ιδέα, κι' άναπήδησε:

— Το βρήκα!

— Τι βρήκες;

— Τον άνθρωπο. Μόνο ο Άγισίλαος ο 'Αφελής είνε κατάλληλος γι' αυτές τις δουλειές. Άν μάθη την ιστορία, θα πη ντυογρού στο σπίτι του Μανώλη και θα την βροντήξει!

Η παρέα των φίλων που αγαπούσαν και λυπόντουσαν το φίλο τους Μανωλάκη κι' άντιπαθούσαν τον φίλο του Άντωνάκη βρέθηκαν σύμφωνοι κι' άνασφώνησαν μονομιάς:

— 'Ο Άγισίλαος!

— 'Ιδου ο άνθρωπος!

— Βούρ, τον Άγισίλαο!

Ένθουσιασμένος απ' την έμπνευσί του έσκασε στα γέλια ο κ. Άνοιχτομάτης, και οι μαγουλές του πήγαιναν να σκάσουν απ' το τέντωμα, καθώς κρατώντας την κοιλιά του έλεγε:

— Μά είνε ωραίος ο Άγισίλαος! Τέτοιον γκαφατζή δεν γέννησε η οίκουμένη! Μά είνε έκτακτος, όταν παίρνει έκείνο το άγιο ύφος κι' άφινε να του φεύγουν τα έκπληκτικώτερα πράγματα κι' ύστερα, ενώ χαλάει ο κόσμος με τη μπόμπα που άμολύσει, άνοίγει την στοματάρα του κατ'άπληκτος και ρωτά: «Μήπως διέπραξα καμιάν γκάφα;» Χά - χά - χά!...

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Τα τρίγωνα

— Χό - χό - χό!...

Επί πολλή ώρα χτυπιόντουσαν απ' τα γέλια όλοι μαζί κι' έν τέλει αποφάσισαν να πάρουν ένα βράδυ τον φίλατό μου Άγισίλαο και να τον ενημερώσουν στο νέο, που ήξερε ήδη όλη η 'Αθήνα και άγνωστώς μόνο ο σύζυγος της σείστης και κουνιστής κυρίας Μπέμπα.

Έτσι κι' έγινε. Τον φώναξαν να πάρη μαζί τους ένα ποτηράκι κι' ύστερα από λίγο ο κ. Άνοιχτομάτης έλαβε τον λόγο: — Ξέρεις τί γίνεται φίλατε Άγισίλαε, με τον φίλο μας τον Μανωλάκη; Πράγματα τρομερά. 'Ο φίλος του Άντωνάκης έχει φίλη την γυναίκα του φίλου του Μανωλάκη. Βουίζει η 'Αθήνα!

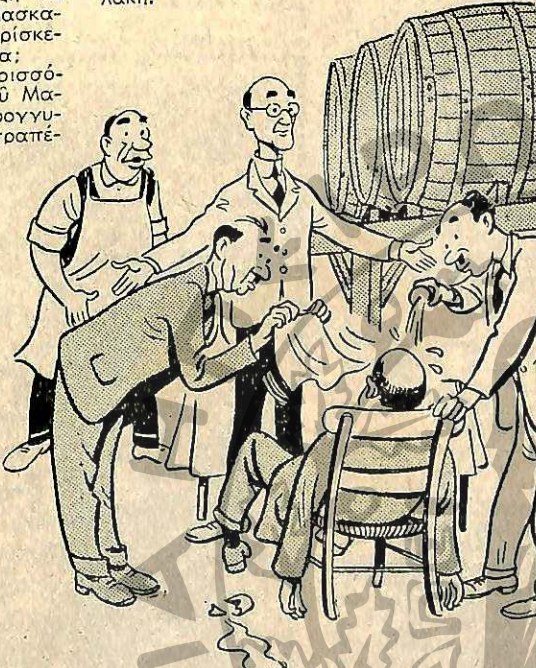
Γούρλωσε τα μάτια του ο φίλατός μου Άγισίλαος, άνοιξε το στόμα. Ύστερα τόκλεισε και ξεροκατάπτε:

— Υψίστε! Αλήθεια;

— Αλήθεια.

— Έχει ο Μανωλάκης φίλην την σύζυγον του φίλου του Άντωνάκη.

— Όχι, φίλατε! 'Ο Άντωνάκης έχει φίλη τη γυναίκα του φίλου του Μανωλάκη.

— Τί συνέβη; Τί συνέβη; αναρωτιόταν ο Άγισίλαος.

Ξεροκατάπτε πάλι ο φίλατός μου Άγισίλαος κι' ύστερα ώρτησε:

— Τί την έχει;

— Φίλη!

— Άφο ο Μανωλάκης είνε φίλος του φίλου του Άντωνάκη είνε φυσικόν και η σύζυγος του φίλου του να είνε φίλη του φίλου!

Βουίζουν τότε όλοι μαζί:

— Έρωμένη!

— Υψίστε! Σοβαρώς;

— Σοβαρότατα.

Μόνο που δεν έπεσε άνάσκελα απ' την κατάπληξί του ο φίλατός μου Άγισίλαος. 'Επί ένα λεπτό 'ρατούσε το στόμα του άνοιχτό, τα μάτια του γυρολωμένα και το χέρι του έμεινε στον αέρα με το ποτήρι του κρασιού. 'Υστερα έκλεισε το στόμα, άφισε το ποτήρι. Ξεροκατάπτε για τρίτη φορά και είπε:

— Όστε έτσι!

— Έτσι και χειρότερα!...

— Φοβερόν!

— Έδίδα!...

— Είς υγιάν!...

Καθώς κατέβασε το ποτήρι όμως, κάτι του πέρασε φαίνεται απ' το μυαλό και κύτταξε φιλόποτα γύρω-πριγύρω την παρέα:

— Και διατί μου άνακουνόντε έμένα το γεγονός αυτό;

— Έτσι, για να το ξέρης...

— Και διατί να το ξέρω;...

— Το ξέρει όλος ο κόσμος!

— Και τί μ' ενδιαφέρει έμένα; Τέτοιες ιστορίες βδελυρές δεν μ' ενδιαφέρουν! Θα προτιμούσα να μη την έννώριζα καθόλου. 'Ας αλλάζω με συζητήσιον

Στο σημείο αυτό έκανε ένα έκρηκτικό «πούφ» μέσα στο ποτήρι του ο εύθυμος κ. Άνοιχτομάτης. σ' ένα ξέσπασμα, γέλιου, που δύσκολα συγκρατούσε καθώς έβλεπε το ύφος και την άγία αγανάκτησι του φίλατου μου Άγισίλαου.

— Μά, χρυσέ μου Άγισίλαε, του έίπε γελώντας, έτσι στον βρόντο σου πέρασε η ιδέα ότι σου είπαμε την ιστορία αυτή; Έχομε τον σκοπό μας. Έθλω να είμαι άκετά ειλικρινής μαζί σου, ώστε δεν θα σου κρύψω τίποτα. Έγώ είχα την ιδέα να σε φωνάξουμε και να στο πούμε.

— Και διατί;

— Καταλαβαίνεις...

— Όχι δεν καταλαβαίνω.

— Χρυσέ μου Άγισίλαε, χρειάζεται κάποιος ν' άνοιξη τα μάτια αυτού του δύσμοιρου Μανωλάκη, που έγινε ρεζίλι. Ποιός άλλος θα ήταν καταλληλότερος;...

— Ποιός;

— Έσύ Άγισίλαε!...

— Έγώ; Και διατί;

— Μά έσύ με την άθραστη κι' άσυγκοπη άφελεία σου έχεις άνοίξει τα μάτια τόσο και τόσο κοσμου. Κοντά στις χίλιες γκάφες που διέπραξες, διαπραξε άλλη μία, για να σώσης απ' το ρεζίλι έναν καλό και αγαθό μας φίλο.

— Ω, θαυμάσιε, ύπεροχε, άπερίγραπτε, φίλατέ μου Άγισίλαε! Τι ύφος ήταν έκείνο! Τι άγρία και τί ξέσπασμα δικαίας αγανάκτησας! Τι τρεμούλιασμα του σαγονιού σου, των γυαλιών σου, των χειρών σου, των ποδαριών σου. Με βαρύγδουπη και βαθύτατα τραυματισμένη άξιοπρέπεια σηκώθηκε άπάνω και με τρέμουσα φωνή διαμαρτυρήθηκε:

— Έγώ, γκαφατζής;

— Είσαι, Άγισίλαε! Τ' άρνείσαι; Έκawas κόσμο και ντυνιά.

— Συνέβη ποτέ να είπώ εγώ σε κανένα πράγμα που δεν έπρεπε να είπώ; Τί με έπαρασσε; Δί' ηλίθιον; Είνε ώσαν να με έβασαν εδώ οι φίλοι να σας άπκαλύψω ό,τι η σύζυγός σας τά έχει με έτι έναν τον γελιόν τύπον, που όλοι άποκαλούν ειρωνικώς Άνοιχτομάτην, ενώ έσας σας άποκαλούν περιπατικώς Στραβοδίατην.

Άλλά ο φίλατός μου Άγισίλαος δεν έσυνέχισε. Γιατί ο κ. Άνοιχτομάτης έπεςε ξερός, ενώ άναστατώνονταν η ταβέρνα, κι' ο Άγισίλαος άναρωτιόταν:

— Τί συνέβη; Τί συνέβη;...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΟΥΣ

Ο καρκίνος των οστών

Ρου. ενεργο γάλλιον γιο τη διαγνωσι και τη θεραπεια του

Αφού επί 75 χρόνια το μέταλλο «γάλλιον» έμενε ένα αξιοσημείωτο των επιστημονικών ενοσαστηρίων έγινε τώρα ένα πολύτιμο όπλο της Επιστήμης στον αγώνα της κατά του καρκίνου.

Μολονότι κατατάσσεται από τη Χημεία μεταξύ των «σπανίων μετάλλων» το γάλλιον είναι αρκετά κοινό, όσο και ο άργυρος. περιέχεται δε στα όρυκτά του ψευδοργυρίου. Δεν είχε βρη ποτέ πρακτική χρησιμοποίηση, γιατί λυώνει και γίνεται ρευστό σαν τον υδρόργγυρο, ακόμη κι' αν το κρατήσει κανείς μέσα στη φούχτα του.

Τελευταίως όμως, τα επιστημονικά εργαστήρια του Αμερικανικού Ναυτικού μελέτησαν τη δυνατότητα να το μεταχειρισθούν ως ψυκτικό υλικό στα ερυσσάσια ατομικής ενέργειας. Συγχρόνως, θέλησαν να εξακριβώσουν με πειράματα την επίδραση του μετάλλου αυτού στα ζώα και στον άνθρωπο.

Οι έρευνες αυτές έγιναν από το βιοχημικό Ντιούντλεϋ. Και απέδειξαν ότι το γάλλιον είναι υάλλον ακίνδυνο. Συγχρόνως όμως αποκάλυψαν, και κάτι αναπάντεχο: ότι το μέταλλο αυτό, όταν εισαχθεί στον οργανισμό, συγκεντρώνεται αμέσως στα όστα, και ειδικά στα σημεία τους, που βρίσκονται σε ανάπτυξη, όπως π.χ. στα κατάγματα, που έπουλώνονται. Η στους κακοήθεις όγκους των οστών. Η πυκνότης της συγκεντρώσεώς του εινε 10—20 φορές μεγαλύτερη στα κύτταρα των κακοήθων όγκων, παρά στο υπόλοιπο υγιές οστόν.

Η παρατήρησις αυτή ώδήγησε το Ντιούντλεϋ στη σκέπη να μεταχειρισθί γάλλιον, που είχε γίνει προηγουμένως ραδιενεργό σε μια ατομική στήλη, για τη διάγνωσι του καρκίνου των οστών, και ίσως για τη θεραπεία του. Συνεργαζόμενος με τον ακτινολόγο Μούλου, έδωσε σε πειραματόζωα μικρές ποσότητες ραδιενεργού γαλλίου. Τα αποτελέσματα των πρώτων αυτών πειραμάτων ήσαν τόσο ικανοποιητικά, ώστε οι δύο επιστήμονες αποφάσισαν να τα επεκτείνουν και σε ανθρώπους.

Μεταχειρίσθηκαν γι' αυτό ασθενείς, που έπασχαν από καρκίνο των οστών στο πρώτο στάδιο, καθώς και άλλους στους οποίους είχε προχωρήσει πολύ η αρρώστεια αυτή και δεν τους είχε ωφέλησει καμιά άλλη θεραπευτική μέθοδος.

Απεδείχθη, λοιπόν, ότι η διάγνωσις του καρκίνου των οστών με το ραδιενεργόν γάλλιον γίνεται με ασφάλεια ακόμη και σε περιπτώσεις που το καρκίνωμα είναι τόσο μικρό, ώστε δεν διακρίνεται με ακτίνες Χ. Δυο λεπτά της ώρας μετά την εισαγωγή της στον οργανισμό, η ουσία συγκεντρώνεται

και στα πάσχοντα σημεία του οστού. Η παρουσία της και η πυκνότης της, στο ένα ή στο άλλο μέρος του σώματος εξελέγχεται με μετρήτας Γκέιγκερ. Έπειτα από 1 ώρα περίπου, έχει συμπληρωθή η συγκέντρωσις του γαλλίου. Μια συσκευή υποδεικνύει τότε σε ποιο σημείο βρίσκεται το καρκίνωμα του οστού, συνδυάζοντας αυτόματως μεταξύ τους τις ενδείξεις των διαφόρων μετρητών Γκέιγκερ.

Όσο είναι ταχύτερη η ανάπτυξις των καρκινωδών κυττάρων, τόσο γρηγορότερα απορροφάται το γάλλιον. Έτσι, υπάρχει ένα μέσον να εξακριβωθεί αν η ασθένεια προχωρή γρήγορα ή αργά.

Η χρησιμοποίησις του γαλλίου από το γιατρό απαιτεί μεγάλες προφυλάξεις, όπως συμβαίνει άλλωστε για όλες τις ραδιενεργούς ουσίες. Το μικρό μπουκάλι, που περιέχει ελάχιστη ποσότητα διαλύσεως αλάτος αυτού του μετάλλου χρώματος κοκκινωπού, μένει κλεισμένο μέσα σ' έναν όγκο μολύβδου, για να μη διασκορπίζεται ολόγυρα η ραδιενέργεια. Ο γιατρός παίρνει λίγο από το υγρό αυτό, με μια σύριγγα «θεωρακισμένη» με παχύ στρώμα μολύβδου βάρους 3 κιλών, και το εισάγει σ' ένα λαστιχένιο σωλήνα, από τον οποίο περνάει συνεχώς μια διάλυσις χλωριούχου νατρίου, που στάζει μέσα στη φλέβα του ασθενούς. Έτσι, μαζί μ' αυτή τη διάλυσι, εισχωρεί στη φλέβα και το γάλλιον.

Η μέθοδος αυτή θεωρήθηκε ως η καλύτερη για την γρήγορη εισαγωγή του γαλλίου στον οργανισμό.

Γενικώς, όλη η εργασία πρέπει να γίνει χωρίς καθυστερήσεις, αφ' ενός για να μην εκτίθεται ο γιατρός επί πολλήν ώρα στην ακτινοβολία, κι' αφ' ετέρου γιατί το γάλλιον χάνει γρήγορα τη ραδιενέργειά του. Πράγματι, σε 14 ώρες περίπου, έχει λείψει η μισή ραδιενέργειά του, και μετά 5 ημέρες έχει απομείνει πιά ελάχιστη (ενώ, για να λείψει η μισή ραδιενέργεια του ραδίου, πρέπει να περάσουν 1590 χρόνια, του δε στροντίου 55 ημέρες).

Αυτό αποτελεί πλεονέκτημα, γιατί δεν διατηρείται επί πολύ μέσα στον οργανισμό του ασθενούς η επικίνδυνη ραδιενέργεια και δεν προκαλεί επιβλαβή επίδραση στους υγιείς ιστούς. Έινε όμως, και μειονέκτημα, γιατί το γάλλιον χάνει γρήγορα τη δύναμή του: Ός ότου το μεταφέρουν από το ατομικό εργαστήριο στο κοντινότερο νοσοκομείο, η ραδιενέργειά του έχει ελαττωθή κατά 20%.

Ο Ντιούντλεϋ έχει ήδη πειραματισθί σε 18 άτομα. Σε δυο από αυτά, χορήγησε δόσεις

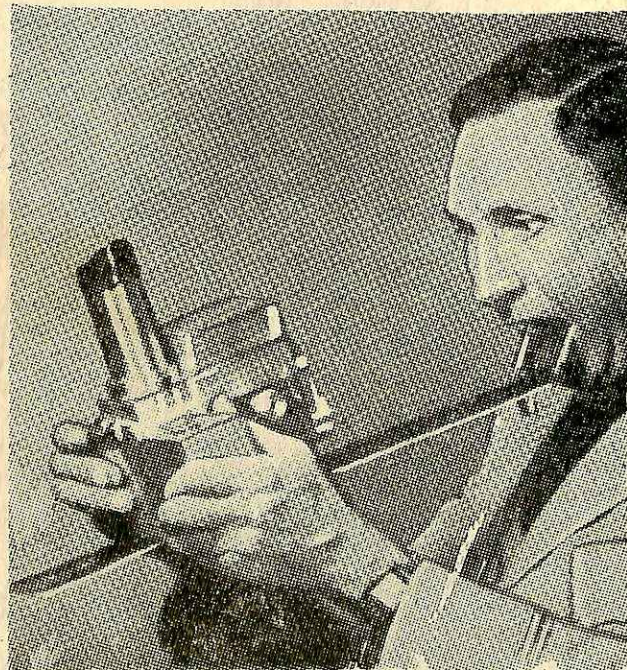
γαλλίου ισχυρότερες από τις διαγνωστικές, για θεραπευτικό σκοπό. Έπρόκειτο περί περιπτώσεων πολύ προχωρημένου καρκίνου των οστών, για τον οποίον δεν υπήρχε άλλη έλπις θεραπείας. Οι πόνοι των αρρώστων αυτών ελαττώθηκαν αισθητά. Πάντως, δεν έχει ακόμη εξακριβωθεί το αποτέλεσμα της νέας αυτής θεραπευτικής μεθόδου.

Αλλωστε, ο Ντιούντλεϋ υπολογίζει ότι για να επιτύχη την τελεία θεραπεία, πρέπει να χρησιμοποιήση δόσεις ακόμη μεγαλύτερες, και δεν τολμάει ακόμη να το κάμη πριν βεβαιωθεί ότι δεν πρόκειται να πάθι ο οργανισμός των ασθενών.

Για να καταλάβη κανείς τη σημασία της νέας αυτής μεθόδου, πρέπει να ήν υπ' όψη του ότι τα 25% περίπου του συνόλου των καρκινωμάτων επεκτείνονται και στα όστα.

Το «ύπνωτικό» των Μπαλινέζων

Στον τελευταίο πόλεμο κάποιος διακεκοιμένος Όλλανδος γιατρός εινε μείνει κλεισμένος επί 5 χρόνια σ' ένα στασιόπεδο αίματος στον Νότιο Ειρηνικό. Έκει λοιπόν διαπίστωσε ότι οι Ιθαγενείς Μπαλινέζοι ήσαν εκ πείρας κάτι που ανακάλυψαν οι επιστήμονες μόνον έπειτα από συστηματικές έρευνες: ότι δηλαδή μια πίεσις στα πλάγια της καρδιάς, έκει που συναντώνται νεύρα και αόρτη, μπορεί να προκαλέση ύπνο ή αναισθησία. Αν διακοπή επί 2 λεπτά της ώρας φάνει αμέσως απώλεια των αισθήσεων ή οποία ήταν λείψη κατόπιν η πίεσις μεταβάλλεται σ' ένα είδος φυσικού ύπνου, με όσον σφυγμό και αναπνοή. Ο ύπνος αυτός μπορεί να διακοπή άοκετες ώρες. Το έυπνισμα επιτυγχάνεται με το τοίσιμο της καρδιάς από πάνω προς τα κάτω. Οι Μπαλινέζοι με-

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Η νέα αυτή ιατρική φωτογραφική μηχανή μπορεί να φωτογραφίση οποιαδήποτε σκηνήν μέρους του σώματος της υγιούς των ατόμων και των ασθενών, ναίσι σ' ένα περιστεροειδές φακό που νυθίζει ποδο όλες τις διευθύνσεις. Έπίσης ένα μικροσκοπικό λαμπρίον δίνει φως στο μέρος που πρόκειται να φωτογραφηθή. Συνεβιβάσθη από τον λογαμό της αμερικανικής αεροπορίας Χάρου Χουάιτ στη φωτογραφία μας ο έθνευτής επιδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να φωτογραφίση κανείς τα δόντια του.

ισχυρίζονται αυτή τη μεθοδο για ονομαστική όσον υποφέρουν από πονοκεφάλους ή από ώοισμένους άλλους πόνους. Οι Εύρωπαίοι γιντοίοι που την ανακάλυψαν, τη συνιστούν σε περιπτώσεις ταχυπαλυσίας, σπασμών ή ίλιγγων.

Το μυστήριο της ψωριάσεως

Ένας Γερμανός δερματολόγος φανεί ότι η ψωρίασις (μια από τις σοβαρότερες δερματικές παθήσεις) και το έκζεμα είναι δυο διαφορετικές εκδηλώσεις της ίδιας ασθένειας αναλόγως των διαφορετικών αντιδράσεων του δερματός σε διάφορες ηλικίες. Όπως εξακρίβωσε ένα μεγάλο ποσοστό των πασχόντων από ψωρίασις, υπέφεραν άλλοτε από έκζεμα. Άλλος δερματολόγος, Βοταννός αυτός, αποδίδει την ψωρίασις σε αδενοειδείς διαταραχές άγνωστου φύσεως πιστεύει δε ότι η θεραπεία της διευκολύνεται με την τόνωσι του ήλικου και την ψυχική ηρεμία.

Αντιβιωτικά κατά της στειρότητας

Απεδείχθη πειραματικώς ότι η νυναιική στειρότης μπορεί να θεραπευθή σε ώοισμένες περιπτώσεις με αντιβιωτικά φάρμακα. Πράγματι, βεβήκαν στα ύψη του κόλπου διαφόρων στειρών νυναικών κολοβακτηρίδια και στρεπτοκοκκοί, που καταστρέφουν τα σπερματοζώα κι' έτσι εμποδίζουν τη σύλληψη. νωρίς να προσκαλούν καυιά άλλη ανωμαλία στον οντισμό της νυναικας. Με την τοπική λοιπόν νοήσι αντιβιωτικών, εξοντώνονται τα ιικρόβια αυτά και διευκολύνεται η ένγκυσις.

Παραγωγή συνθετικής καρτένης

Δύο Γερμανοί νυνικοί, οι δόκτορες Ίνγκεφον και Μπόλμαν, κατώρθωσαν να παραγάγουν συνθετικά την καρτένη που καλείται επίσης προβιταμίνη Α. Η καρτένη συντελεί ω νυστόν, στην ανάπτυξη των παιδιών ή δε έλλειψις της από τον οντισμό προκαλεί σοβαρές διαταραχές της όσσεως.

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ή ριμποφλαβίνη

γιατί το γάλα είναι απαραίτητο για τα παιδιά

Ούτε ο σύζυγος της μεσόκοπης εκείνης Αμερικανίδας, ούτε τα παιδιά της έδιναν πολλή προσοχή στα παράπονά της, ότι δεν μπορούσε να κοιμηθί. Δεν άνησχυούσαν επί της ιδιαιτέρως, όταν παραπονιόταν κάπου-κάπου για ζαλάδες, κράμπες, κάψιμο στη γλώσσα και γενική κατάρτιση. Όταν, όμως, άρχισε να υποφέρει από βουητα στ' αυτιά και ν' ακόμη ανύπαρκες «φωνές» αποφάσισαν επί τέλους να την υποβάλουν στην καταλληλή θεραπεία.

Την εξέτασαν τότε αρκετοί γιατροί, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν την αιτία των ενοχλήσεών της. Μια επιμελημένη όμως εξέτασις στο νοσοκομείο Χίλμαν, της πόλεως Μπίρμιγχαμ απέκαλυψε ότι έπρόκειτο για διαταραχές της θρέψεως. Πράγματι, επί πολλή χρονία, η διαίτα της δεν περιλάμβανε αρκετό κρέας, ψάρι, αυγά και γάλα — τις τροφές δηλαδή που περιέχουν άφθονη ριμποφλαβίνη κι' άλλες βιταμίνες της ομάδος Β.

Για να θεραπευθί, λοιπόν, της επέβαλαν να τρώη αυτές ακριβώς τις τροφές. Συγχρόνως, της έδωσαν μεγάλες δόσεις μαγιάς της μύρας, που περιέχει όλες τις βιταμίνες Β κι' αρκετές άλλες βασικές θρεπτικές ουσίες. Σιγά-σιγά, έλειψαν όλοι οι πόνοι κι' οι ενοχλήσεις της. Άρχισε να κοιμάται κανονικά κι' έπαψε να παθαίνει παραισθήσεις. Η άπλη έκείνη θεραπεία της είχε φαναδώσει την υγεία της. Φυσικά, από τότε, φρόντισε να μη της λείπουν πιά οι απαραίτητες τροφές, που είχε πληρώσει τόσο ακριβά την έλλειψις τους.

Η χαρακτηριστική αυτή περίπτωση αποδεικνύει τη σπουδαιότητα των βιταμινών για τον ανθρώπινο οργανισμό, ιδίως δε της ριμποφλαβίνης.

Η ριμποφλαβίνη, γνωστή προηγουμένως ως βιταμίνη Β—2, έβρωρείτο από καιρό ως μια από τις βασικές θρεπτικές ουσίες, τα αληθινά «κλειδιά» της αύξησεως και της συντήρησης του σώματος. Είχε εξακριβωθεί ότι η έλλειψις της προκαλεί αναιμία, από ανεπάρκεια ερυθρών αιμοσφαιρίων. Έξ άλλου, ο Αμερικανός δόκτωρ Τζέιμς Άλλισον είχε παρατηρήσει ότι, με ισχυρές δόσεις ριμποφλαβίνης, απέφυγετο ο καρκίνος που προκαλούσαν σε πειραματόζωα ώοισμένες χημικές ουσίες «καρκινογόνοι». Τέλος, απέδείχθη, ότι η ριμποφλαβίνη είναι το ένοχο στοιχείο των «κίτρινων ένζυμων», των ουσιών δηλαδή που ρυθμίζουν τις ζωικές λειτουργίες όλων των κυττάρων του σώματος.

Έλειπαν, όμως, οι σαφείς αποδείξεις των βλαδών που μπορεί να πάθι ο άνθρωπος ανεντισμός από έλλειψις ριμποφλαβίνης. Και μάλιστα δεν ήσαν κανείς πόση ακριβώς τρεβής αυτής της βιταμίνης πρέπει απαραίτητως να περιέχεται στην καθημερινή μας διαίτα.

Τα σημεία λοιπόν αυτά διευκρινίσθηκαν με τα πειράματα που έγιναν πρόσφατως από τους Αμερικανούς δόκτορες Χίλς, Λίμπερτ και Στάνμπεργκ σε 39 άτομα, ηλικίας 18—48 ετών. Σε 15 από αυτούς έδιναν μόνο μισό χιλιοστόγραμμα ριμποφλαβίνης κάθε μέρα. Κατά τα άλλα, η διαίτα τους ήταν κανονική. Σ' άλλους 14, οι γιατροί χορηγούσαν 2 χιλιοστόγραμμα καθαρής ριμποφλαβίνης, μαζί με την κανονική διαίτα. Οι υπόλοιποι 10 υπεβλήθησαν σε μια διαίτα νοσοκομείου, που τους παρείχε ακριβώς 1,6 χιλιοστόγραμμα ριμποφλαβίνης μέσα στις τροφές.

Η πρώτη όμως λοιπόν υπέφερε από πολυάριθμες δερματικές διαταραχές, φλόγωσι των γονιών του στομάτος, φαγούρα και κοκκινίλες σε διάφορα μέρη του σώματος, σκασίμο των χειλιών, κλπ. Όλες αυτές οι ανωμαλίες εξαφανίσθηκαν με τη χορήγησι μεγάλων δόσεων ριμποφλαβίνης.

Εξακριβώθηκε έξ άλλου ότι οι κοκκινωμάλλιδες κι' όσοι έχουν λεπτό δέρμα είναι πιο υποκειμένοι στις συνέπειες της έλλειψεως ριμποφλαβίνης.

Η βιταμίνη αυτή φαίνεται ότι παίζει εξαιρετικά σπουδαίο ρόλο στην ανάπτυξη των παιδιών. Άλλα και στους ένηλικους είναι απαραίτητη για την επανόρθωσι κάθε βλάβης των ιστών.

Οι αεροπόροι που είναι συνεχώς έκτεθειμένοι στη δυνατή άντηλια, βλέπουν συχνά να κοκκινίζει ο κερατοειδής χιτών των ματιών τους, αν δεν υπάρχη αρκετή ριμποφλαβίνη στη διαίτα τους. Το ίδιο παθαίνουν κι' άλλοι άνθρωποι, που κουράζονται πολύ τα μάτια τους.

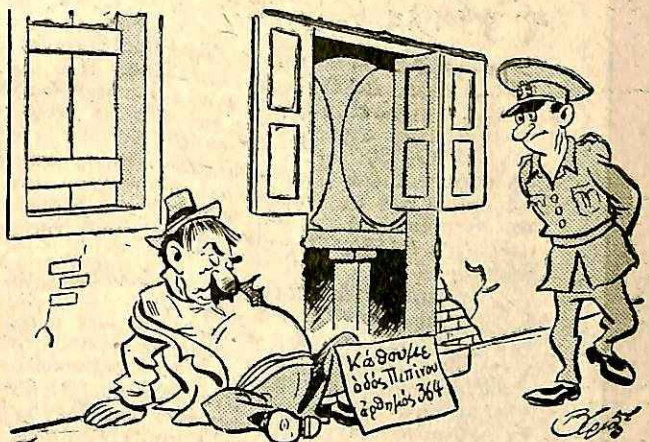
Τα πειράματα απέδειξαν ότι, όταν η περιεκτικότητα των τροφών σε ριμποφλαβίνη είναι λιγώτερη από 1,6 χιλιοστόγραμμα κάθε μέρα, μπορεί να παρουσιαστούν διάφορες ανωμαλίες. Για νάναι μάλιστα κανείς ασφαλής, πρέπει να φροντίζη να παρέχη στον οργανισμό του 2 χλσγ. την ημέρα.

Το γάλα, το τυρί, το αυγό, γάλα περιέχουν σε άφθονία τη σπουδαία αυτή βιταμίνη. Έπίσης το σηκότι, τα νεφρά, τ' αυγά, το κρέας, το ψάρι, τα πράσινα λαχανικά και τα ξερά δαμάσκηνα.

Η επίδρασις του φωτός καταστρέφει εύκολα τη ριμποφλαβίνη. Γι' αυτό, δεν πρέπει ν' αφήνετε στο παράθυρο — ή γενικώς σε μέρος πολύ φωτισμένο — τις μπουτίλες με το γάλα. Όταν ζεσταίνουμε το γάλα στο φώς (μέσα σε έσοκέαστη κατασρόλα ή σε μπουτίλια), καταστρέφεται η βιταμίνη. Γενικώς, είναι προτιμώτερο να σκεπάσουμε όλα τα πλυνισα σε ριμποφλαβίνη τροφίμα κατά το μαγειρεύει τους, για να διατηρηται όλη η θρεπτική αξία τους.

Στους άρρώστους ή σ' όσους υποβάλλουν σε εξαιρετικές κόπωσι τον οργανισμό τους κη κόπωσι περισσότερο τροχρεάζονται περισσότερες τροφές που περιέχουν ριμποφλαβίνη. Το ίδιο μπορούν να πουν, και για τα παιδιά που με, και για τα παιδιά που βρίσκονται στην ανάπτυξη τους. Και από της απόψεως αυτής το γάλα είναι μια πολύτιμη τροφή για τα παιδιά.

Γελωτοθεραπεία

Προνοητικότης!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Δεν είναι για τα μωτρα σου, μπεκρούλιακα, ο μούσος! Ο κυρ-Μήτσος μου τον έδωσε για μονοταλευριά!... (Του Π. Παυλίδη)

Τί τα θές, τί τα γνωεύεις, οε Λάκη. Αν δεν ήμουνο κι' εγώ, δεν θα μάς είχε μείνει τίποτα μέσα στο σπίτι! (Του Β. Χριστοδούλου)

Αίσθηματικό διήγημα

Ο άρραβωνιαστικός της Λουκίας δεν είχε φανή εκείνο το βράδυ. Καθισμένη στο παράθυρο, η κοπέλλα περίμενε με αγωνία τον έρχομό του και κάθε τόσο κύτταζε το ρολόι της. Ήταν κιόλας έντεκα κι' ο Έρρίκος δεν είχε έρθει. Νευριασμένη, πειστωμένη, έκλεισε το παράθυρο. Της έρχόταν να κλάψη μ' ύστατες κιόλας, γιατί η δουλειά της — ήταν μοδίστα — την ανάνκαζε να σηκώνεται πρωί για να βρίσκεται στις οχτώ στο ατελιέ. Ο Έρρίκος δούλευε σ' ένα εργοστάσιο βαφής για ποδήλατα, που δεν ήταν και τόσο μακρινά απ' το δικό της. Το μεσημέρι οι δυο άρραβωνιασμένοι έτρωγαν μαζί. Μά και κείνη την ημέρα μάταια η Λουκία περίμενε τον Έρρίκο, όπως και το προηγούμενο βράδυ. Πέρασε το απόγευμά της στο ατελιέ δύσθυμη, νευριασμένη.

Ανάμεσα στα κορίτσια που δούλευαν εκεί, η Καίτη ήταν η πιο στενή φιλενάδα της Λουκίας.

—Ούτε και σήμερα φάνηκε; ρώτησε η Καίτη.

—Ούτε και σήμερα, απάντησε η Λουκία.

Πέρασαν μερικές μέρες. Η Λουκία έκλαιγε σιωπηλά, διαρκώς κι' όταν έτρωγε κι' όταν δούλευε. Έπαυε να κλαίει μονάχα σ' αν κοιμόταν. Τ' άλλα κορίτσια της έλεγαν πως ήταν «τρέλλα» να κάνει έτσι για έναν άντρα που είχε πάψει να ενδιαφέρεται γι' αυτή.

—Θα πάω να τον βρώ και θα του μιλήσω, είπε κάποια στιγμή η Καίτη.

—Όχι, όχι, δεν θέλω, έκανε η Λουκία.

Μα η Καίτη δεν την άκουσε. Και ύστερ' από δυο μέρες, έφερε τα νέα στα κορίτσια.

—Δε γίνεται τίποτα μαζί του, είπε. Θέλει, λέει να μιλήση μαζί της ιδιαιτέρως...

Τότε η Λουκία αποφάσισε να συναντήσει τον Έρρίκο. Τράβηξε στο εργοστάσιό του και τον είδε την ώρα που έβγαине από κεί.

—Γεια σου, του είπε η Λουκία, χαμηλώνοντας τα ματιά.

—Γεια σου, της απάντησε κάπως αδιάφορα ο Έρρίκος.

Προχώρησαν μαζί πάνω στο δρόμο.

—Ήρθες για να μου πής τίποτα; τη ρώτησε.

—Ναί, ήθελα να μάθω για ποιο λόγο γάθηκες. Νομίζω πως είμαστε άρραβωνιασμένοι, αν δεν κάνω λάθος.

—Ναί... αλήθεια... μά...

—Λοιπόν; ρώτησε η κοπέλλα.

—Λοιπόν... δεν ξέρω... μα άλλαξα.

—Δηλαδή; τί θέλεις να πής;

—Ναί, Λουκία. Κατάλαβα πως έχουμε διαφορετικά γούστα, ξέρω γώ, να πώς...

—Τί σημαίνουν όλ' αυτά; Μίλα καθαρά!

Τρελός έρωτας

—Ε! λοιπόν, νά. Κατάλαβα πως δε σ' αγαπώ πιά!

Η Λουκία απόμεινε με το στόμα ανοικτό. Γύρισε, σ' αν ύαινα, και πριν ο Έρρίκος προφτάση να κάνει την παραικική κίνηση, τούδωσε δυο γερά χαστούκια. Έπειτα ικανοποιημένη, απομακρύνθηκε περήφανα.

Την άλλη μέρα, στο ατελιέ, τα κορίτσια περίεργα τη ρώτησαν πως τα πήγε με τον Έρρίκο. Η Λουκία δεν απάντησε. Ακόμα και στη φιλενάδα της, την Καίτη, δεν είπε τίποτα.

Το βράδυ βγήκε μαζί με την Καίτη.

—Άκουσε, Καίτη, της είπε τότε η Λουκία με δάκρυα στα μάτια. Σ' έχω μήνες θα γίνω μητέρα.

—Κι' αυτός... αυτός... το ξέρει; ρώτησε η Καίτη.

—Όχι, δεν το ξέρει και δεν πρέπει να το μάθι ποτέ. Δεν είν' αυτός λόγος για ν' αλλάξω γνώμη. Αφού είπε πως δεν μ' αγαπάει πιά. Δεν θέλω να με παντρευτή δια της βίας. Προσέεε μη του πής τίποτα! Δεν θέλω να τον ξαναδώ ποτέ πιά...

Οι έξη μήνες πέρασαν. Τους δυο τελευταίους, η Λουκία έμεινε

σπίτι της. Τα κορίτσια πήγαιναν και την έβλεπαν, μα η πιο τακτική ήταν η Καίτη. Λίγο κα μάλιστα πριν απ' τον τοκετό, μετέφερε μερικά πράγματά της εκεί κι' εγκαταστάθηκε κοντά στην Λουκία, που ήταν μόνη και είχε ανάγκη από ριποιήσι. Η Καίτη ήταν κάπου τριάντα χρονών και ανύπαντρη. Ήξερε πως δε θα παντρευόταν ποτέ, γιατί ήταν άσχημη και κοντή. Μα είχε λη καρδιά. Πήρε υάλισια μαζί και την ποίησε της, που γι' αυτή ήταν άχρηστη. Θά τη χάριε στη Λουκία, γιατί κάτι της έλεγε πως στο τέλος η αγαπημένη της φίλη θα τ' αναόφτιανε με τον Έρρίκο. Κρυφά μάλιστα πήγε στο εργοστάσιό και είδοποίησε τον Έρρίκο πως σε λίγο η Λουκία θα γεννούσε.

Ο Έρρίκος, μόλις τ' άκουσε, έτρεξε στο σπίτι της Λουκίας. Ήταν βράδυ. Σ' αν υπήκε στην

μαρά της, ο νέος βλέποντας το χαριτωμένο κι' ώχρ πρόσωπο της άρραβωνιαστικής του, ένοιωσε μέσα του να τον πλημμυρίζη μι' απέραντη τρυφερότητα. Η Λουκία όμως του φώναξε:

—Φύγε! Φύγε!

—Εκείνος την κύτταξε έκπληκτος.

—Φύγε, σου είπα. Δεν σ' αγαπώ πιά ούτε εγώ.

—Δεν είναι δυνατό, Λουκία.

—Δε θέλω να σε βλέπω πιά...

Ο Έρρίκος απομακρύνθηκε λυπημένος. Στο διάδρομο, έξω, τον περίμενε η Καίτη.

—Εξηγηθήκατε λοιπόν; τον ρώτησε.

—Ναί. Σε δέκα πέντε μέρες θα παντρευτούμε.

Η Καίτη, κόκκινη από χαρά, υπήκε τρέχοντας στο δωμάτιο της Λουκίας.

—Πόσο είμαι χαρούμενη, Λουκία, της είπε.

—Α! και γιατί;

—Για όσα μου είπε ο Έρρίκος. Μου είπε πως θα παντρευθήτε σε δέκα πέντε μέρες.

—Αν θέλη, να παντρευθ' με καμμιά άλλη.

—Πώς; Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Με κοροϊδεύει!

Μα ο Έρρίκος δεν την είχε κοροϊδέσει. Τό κατάλαβε όταν είδε κολλημένη στην εκκλησία την άγγελία των

προσεχών γάμων του Έρρίκου και της Λουκίας.

—Έρεε κάτι, Λουκία; της είπε η Καίτη. Φαίνεται πως ο Έρρίκος πείστηκε ότι δεν τον θέλεις πιά. Τον είδα σήμερα το πρωί μ' ένα κορίτσι. Μου είπαν πως θα παντρευτή γρήγορα.

Η Λουκία την κύτταξε κατάπληκτη και σταμάτησε να βυζαίνει το μωρό της.

—Και πού τον είδες; Με ποιο κορίτσι; ρώτησε.

—Είχαν πάει στην εκκλησία για την άγγελία του γάμου τους. Είναι κολλημένη στον τοίχο της εκκλησίας.

Η Λουκία το άλλο πρωί, όταν η Καίτη πήγε στη δουλειά της, έτρεξε στην εκκλησία.

Το βράδυ όταν γύρισε η Καίτη, η Λουκία της είπε:

—Πήγα στην εκκλησία, Καίτη...

—Λοιπόν; Είδες ότι ο Έρρίκος παντρεύεται;

—Ναί, το είδα. Είσαι ένας άγγελος, Καίτη! Έκανες καλά να μου κεντρίσης τη ζήλεια μου. Είμαι μι' ανόητη κι' εκείνος ακόμα πιο ανόητος. Κάνε μου ακόμα μι' χάρι, Καίτη. Πήγαινε να τον φωνάξες. Πέστου ν' αν θ' έδω, αμέσως. Θέλω να τον δω, θέλω να του πω πως θα παντρευτούμε την Κυριακή!...

ΜΑΞ ΟΡΜΟΥΑ

Η Βαβίλιββα Του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φράγκα ζήτησε από τη νουνά της, τη βαρώνη Γιάκομπσεν, να φέρη τον Άντρεά από τη Γουάνη, με τη βεβαιότητα, ότι η συγκίνησή του θα νιώσει η Τερέζα, θα τον γιατρέψει. Επίσης της είπε, ότι, κατά τη γνώμη της, ο Ροβέρτος ήταν παιδί του γυνίου της Όλιδιέ. Η βαρώνη ζήτησε άμεσως πληροφορίες για το έκθετο παιδί που βρέθηκε το 1884. Η Φράγκα πάλι γύρισε στο σπίτι της και άνηγγελε δόξαρχη τα ευχάριστα νέα στη μίς Σίμπυλ.

Κι' οί δυο κατόπιν μπήκαν στο γειτονικό δωμάτιο, όπου η Τερέζα καθόταν διαρκώς σε μία πολυθρόνα, κυττάζοντας μπροστά της με το βλέμμα απλάνες.

Η Φράγκα την άγκάλιασε με στοργή και της είπε:

— Καλή μου αδελφούλα, που δεν καταλαβαίνεις το κακό που μου κάνεις, σε λατρεύω και θα σε σώσω από κάθε κίνδυνο που σε απειλεί! Κι' όταν καταφέρω να σε κάνω καλά, θα εξασφαλίσω κι' εσύ τη δική μου ευτυχία!

Η Σίμπυλ βγήκε έξω για να ετοιμάσει το πρόγευμα στο τραπέζι του μικρού σαλονιού της Φράγκας.

Εξαφνα η Τερέζα, που ως τη στιγμή εκείνη είχε μείνει ήρεμη κι' απαθείς, παρ' όλα τα γλυκά λόγια της Φράγκας, άρχισε να δείχνη σημεία μεγάλης ταραχής.

Η Φράγκα, που ήταν γονατιστή μπροστά στην αδελφή της, γύρισε το κεφάλι της προς την πόρτα.

Η Ναδίνα στεκόταν εκεί όρθια, ανάμεσα στα παρατετασμένα. Κι' είχε ακούσει βέβαια τα λόγια που είχε πη στη Τερέζα η νέα.

Η Φράγκα σηκώθηκε άμέσως και διευθύνθηκε προς το μέρος της γεμάτη θυμό.

Και με ύφος απότομο, είπε στην κόμηση:

— Σας παρακαλώ, μία για πάντα, να μην έρχεστε ποτέ σ' αυτό το δωμάτιο!

Πιθανόν, απάντησε υπεροπτικά η Ναδίνα, να φέρθηκε τόσο πρόστυχα απέναντί μου και να μου έδωσες μία τέτοια διαταγή. Άλλα εγώ βέβαια δεν σου υποσχέθηκα πως θα υπακούσω.

Και με σκληρό τόνο στη φωνή η Ναδίνα πρόσθεσε:

— Έδώ βρίσκομαι στο σπίτι μου! Και βαρέθηκα πια να βλέπω τους μορφασμούς σου κι' όλα σου τα γελοία κατώματα! Κι' επειδή, στην κατάστασι που βρίσκεται η Τερέζα, η θέσι μου είνε κοντά σ' το προσκέφαλό της, σε πληροφορώ ότι εγώ η ίδια θα την περιποιούμαι στο εξής. Κι' αν μου άρεση, θα τη μεταφέρω σ' άλλο δωμάτιο!

Επειτα, σαν κηδεμόνας της που είμαι, σύμφωνα με το νόμο, θ' απαγορεύω και σ' εμένα και στη Σίμπυλ, να μπαίνετε στο δωμάτιο που θα μένη η Τερέζα.

Η Φράγκα, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, κατάλαβε πως η αδελφή της ήταν καμένη.

— Ω! Δεν θα το κάνετε αυτό, φώναξε. Δεν θα με χωρίσετε απ' την Τερέζα μου! Κι' έπειτα τι εξηγήσεις θα δώσετε στο δόκτορα Ντεζορμό, που ξέρει ότι η Τερέζα δεν μπορεί να κάνει χωρίς τις δικές μου περιποιήσεις;

Το βλέμμα της Ναδίνας άστραψε κι' απάντησε, δαγκώνοντας ελαφρά τα γείλη της:

— Δεν σου είπα ότι θα το κάνω αυτό τώρα άμέσως. Σε προειδοποιώ μονάχα, ότι ο κόμης, ο πατέρας σου, μου έδωσε κάθε δικαίωμα για την αδελφή σου και ότι ενδέχεται να χρησιμοποιήσω τα δικαιώματά μου αυτά αν εξακολουθήσεις να φέρνεσαι έτσι, όπως φέρνεσαι. Σε ειδοποιώ λοιπόν και φρόντισε να συστηρίσεις οπωσδήποτε μια κόρη στη μητέρα της.

Κι' η Ναδίνα απομακρύνθηκε με πολύ συλλογισμένο ύφος, χωρίς καν να κυττάξη την Τερέζα, στην οποία η παρουσία της είχε προκαλέσει νευρικούς σπασμούς.

Ενώ λοιπόν η Φράγκα περιποιόταν την αδελφή της, η μίς Σίμπυλ γύρισε κοντά της. Η νέα της διηγήθηκε βιαστικά τη σκηνή, που είχε διαδραματιστεί πριν από λίγα λεπτά με τη Ναδίνα και πρόσθεσε:

— Πρόσεξα ότι η κόμηση άλλαξε άμεσως ύφος, μόλις ανέφερα τ' όνομα τ' ου δόκτορα Ντεζορμό. Είναι ολοφάνερο πως τον φοβάται! Άλλα μήπως ξέρεις αν ο δόκτωρ Ντεζορμό πρόκειται να λείψη απ' το Παρίσι;

— Ναι, θα λείψη για λίγον καιρό. Ειδοποίησε σήμερα το πρωί το δόκτορα Πουινιέ ότι σκοπεύει να πάη να μείνη δυο βδομάδες σε μία λουτρόπολι του Άτλαντικού. Του μίλησε μάλιστα και για τη διαίτα που θεωρεί ως πιο κατάλληλη για την Τερέζα όσον θα λείπη. Φεύγει αύριο...

— Τότε, να τι θα γίνη... Άια φύγη ο γιατρός Ντεζορμό, που ξέρει πολύ καλά τι συμβαίνει μέσα στο σπίτι μας, η κόμηση δεν θα φοβάται πια μήπως την...

Αυτό ο κ. Ζερβαί το είχε δη με τα ίδια του τα μάτια. Δεν χωρούσε καμιά αμφιβολία.

Άλλα, πάλι, πως να παραδεχτή κανείς, ότι μια μητέρα μπορεί ποτέ ν' αποφασίση να σκοτώση την κόρη της;

Υπήρχε στην υπόθεσι αυτή κάτι τρομερό και μυστηριώδες που τον έκανε να μην ξέρη τί να σκεφθή... Βέβαια, είχε δη πολλές φορές φοδερά δράματα, που εκ πρώτης όψεως φαινότουσαν απίστευτα!

Τώρα όμως, είχε μπροστά του μία μητέρα, που τη μισούσαν και τα υιά της κορίτσια. Μα ήταν ποτέ δυνατόν η μητέρα αυτή να πάρη την απόφασιν να σκοτώση το ένα απ' τα παιδιά της;

Πριν σχηματίση γνώμη γι' αυτό, ήταν απαραίτητο να συγκεντρώση πιο λεπτορείς πληροφορίες για την οικογένεια ντε Ροσβέλ. Μα τέτοιες πληροφορίες δεν του φαινόταν πιθανό ότι θα κατάφερε να μάθη. Γιατί, απ' την ημέρα που ένοιωσε μία μεγάλη συμπάθεια για το Ροβέρτο και τη Φράγκα, ούτως δεξιά κι' άριστε, όλους εκείνους που μπορούσαν να ξέρουν κάτι για την οικογένεια αυτή. Από παντού όμως άκουγε τα ίδια:

— Οί ντε Ροσβέλ είνε η πιο τίμια οικογένεια του κόσμου...

Άλλα και κάτι άλλο άπασχολούσε εξαιρετικά τον κ. Ζερβαί: Η εξαιρετική συμπάθεια που έδειχνε στην κόμηση ο κ. ντε Κομβρεμόν. Για να την εκτίμη, τόσο ο κ. ανακριτής άνθρωπος έντιμος ήταν φανερό πως είχε την καλύτερη ιδέα γι' αυτήν.

Ο κ. Ζερβαί βασανιζόταν τρομερά μ' αυτές τις σκέψεις τον έκαναν να διατάξη

κατηγορήση για τη σκληρή συμπεριφορά της και θα μάς χωρίση απ' την Τερέζα. Μην αμφιβάλλη γι' αυτό...

— Θεέ μου! φώναξε τρομαγμένη η Σίμπυλ.

— Γι' αυτό το λόγο, πρόσθεσε η Φράγκα, πρέπει να πάρουμε από δω την Τερέζα! Δεν έχουμε στη διάθεσί μας ούτε εικονιτέστερες ώρες γι' αυτό...

Και με ύφος αποφασιστικό εξακολούθησε:

— Θα με βοηθήση η νουνά μου και, το άργότερο αύριο το βράδυ θα είμαστε κι' οί τρεις μακριά από δω!

— Εγώ, έννοείται, θα κάνω ό,τι θελήσης... της είπε η Σίμπυλ.

— Πρέπει να βγώ και το απόγευμα έ-ξω, πρόσθεσε η Φράγκα. Η νουνά μου με παρακάλεσε να κάνω μία σοβαρή δουλειά. Όσο λοιπόν θα λείπω, διαλασίσεις την προσοχή σου και μην απομακρυνής ούτε στιγμή από την Τερέζα. Έξ' άλλου, για περισσότερη ασφάλεια, δε θα βγώ έξω, παρά μόνο αφού πρώτα δώ ότι βγήκε και η κόμηση ντε Ροσβέλ.

— Κι' αν δεν βγί;

— Τότε θ' αναβάλω τη δουλειά μου και δεν θα βγώ ούτε εγώ! Πρώτα η ζωή της αδελφής μου κι' έπειτα όλα τ' άλλα! Εί-ναι όμως βέβαιο ότι θα φύγη η κόμηση ντε Ροσβέλ. Παραγγέλλει να ετοιμαστή το αμάξι της στις τέσσερες και μισή. Θα πάη πρώτα στη μοδίστρα της κι' έπειτα θα κάνει τον περίπατό της στο δάσος της Βουλώνης... Έτσι λοιπόν θα μπορέσω να βγώ κι' εγώ...

Οί υπόψις της Φράγκας:

Την ίδια μέρα ο άρχηγος της Δημοσί-ας Άσφαλείας κ. Ζερβαί, μόνος στο μεγάλο γραφείο του, ήταν βυθισμένος σε σκέψεις. Ήταν φανερό πως η Τερέζα, όταν πρόσφερε τ' όνομα του Ροβέρτου, δεν ήταν δυνατό να έννοουσε αυτόν για δράστη του εγκλήματος. Μέσα στην τρέλλα της, έδινε ασφαλώς το όνομα του σε άλλο πρόσωπο. Άλλα τι περιεργό που ήταν και τί ακατανόητο! Κάθε φορά που πρόσφερε το όνομα του Ροβέρτου, φαινόταν σαν να μιλούσε στην κόμηση ντε Ροσβέλ.

Αυτό ο κ. Ζερβαί το είχε δη με τα ίδια του τα μάτια. Δεν χωρούσε καμιά αμφιβολία.

Άλλα, πάλι, πως να παραδεχτή κανείς, ότι μια μητέρα μπορεί ποτέ ν' αποφασίση να σκοτώση την κόρη της;

Υπήρχε στην υπόθεσι αυτή κάτι τρομερό και μυστηριώδες που τον έκανε να μην ξέρη τί να σκεφθή... Βέβαια, είχε δη πολλές φορές φοδερά δράματα, που εκ πρώτης όψεως φαινότουσαν απίστευτα!

Τώρα όμως, είχε μπροστά του μία μητέρα, που τη μισούσαν και τα υιά της κορίτσια. Μα ήταν ποτέ δυνατόν η μητέρα αυτή να πάρη την απόφασιν να σκοτώση το ένα απ' τα παιδιά της;

Πριν σχηματίση γνώμη γι' αυτό, ήταν απαραίτητο να συγκεντρώση πιο λεπτορείς πληροφορίες για την οικογένεια ντε Ροσβέλ. Μα τέτοιες πληροφορίες δεν του φαινόταν πιθανό ότι θα κατάφερε να μάθη. Γιατί, απ' την ημέρα που ένοιωσε μία μεγάλη συμπάθεια για το Ροβέρτο και τη Φράγκα, ούτως δεξιά κι' άριστε, όλους εκείνους που μπορούσαν να ξέρουν κάτι για την οικογένεια αυτή. Από παντού όμως άκουγε τα ίδια:

— Οί ντε Ροσβέλ είνε η πιο τίμια οικογένεια του κόσμου...

Άλλα και κάτι άλλο άπασχολούσε εξαιρετικά τον κ. Ζερβαί: Η εξαιρετική συμπάθεια που έδειχνε στην κόμηση ο κ. ντε Κομβρεμόν. Για να την εκτίμη, τόσο ο κ. ανακριτής άνθρωπος έντιμος ήταν φανερό πως είχε την καλύτερη ιδέα γι' αυτήν.

Ο κ. Ζερβαί βασανιζόταν τρομερά μ' αυτές τις σκέψεις τον έκαναν να διατάξη

και που δεν μπορούσαν να καταλήξουν σε κανένα βέβαιο αποτέλεσμα.

Εξαφνα, ένας κλητήρας μπήκε μέσα στο γραφείο του. μ' ένα σημείωμα, λέγοντας:

— Μου το έδωσε αυτό μια κυρία, που έπενε να σας το φέρω άμέσως και να της πώ απάντησι. Περιμένει έξω...

Ο κ. Ζερβαί άνοιξε περίεργος το σημείωμα και διάβασε τα εξής:

«Η δεσποινίς Φράγκα ντε Ροσβέλ θα έπιθυμούσε να δη ιδιαιτέρως τον άρχηγό της Δημοσί-ας Άσφαλείας, για μία πολύ σπουδαία υπόθεσι».

Ο κ. Ζερβαί έτρεξε άμέσως μόνος του στον προβάλο. Εκεί περίμενε η Φράγκα.

«Έκανε μπροστά της μία βαθειά υπόκλισι και, δείχνοντάς της την πόρτα του γραφείου του, της είπε:

— Δεσποινίς, μπορείτε να περάσετε. Κανείς δεν θα διακόψη τη συζήτησή μας. Όταν μπήκαν μέσα στο γραφείο, ο κ. Ζερβαί έκλεισε προσεκτικά την πόρτα.

Επειτα έσφιξε με στοργή και τα δυο χέρια της Φράγκας και της είπε:

— Δεσποινίς, κάποιος καλός άγγελος σας έφερε εδώ... Δεν ξέρετε πόση ώρα τώρα βασανίζω το μυαλό μου άδικα και πόσο έπιθυμούσα να σας έβλεπα.

Η Φράγκα τον κύτταξε με τα ωραία μεγάλα μάτια της και του απάντησε απλά:

— Ίσως έχετε δίκιο, κύριε...

Επειτα κάθισε στην πολυθρόνα που ήταν δίπλα στο γραφείο και πρόσθεσε:

— Γιατί σ' αλήθεια είνε σωστός άγγελος η νουνά μου, η βαρώνη Γιάκομπσεν, που με συμβούλεψε να έρθω εδώ...

— Ά! έκανε ο κ. Ζερβαί. Όστε η βαρώνη Γιάκομπσεν σας παρακίνησε να-ρθήτε...

— Μάλιστα, κύριε. Όταν στο μέγαρο του πατέρα μου με βεβαίωσαν ότι θεωρείτε το μνηστήρα μου άθωο, μου πέρασε άμέσως από το μυαλό η ιδέα να έρθω να σας κάνω γνωστά πολλά πράγματα, που δεν μπορέιτε να τα ξέρετε. Το διάβημα μου όμως αυτό το θεωρούσα πολύ σπου-δαίο και γι' αυτό δεν μπορούσα να το ά-ποφασίσω αν δεν είχα προηγουμένως την ποσασίω αν δεν είχα προηγουμένως την ποσασίω αν δεν είχα προηγουμένως την ποσασίω...

— Πρώτ' απ' όλα, έπειδή, ύστερ' απ' όσα μυστικά θα σας πώ, θα βρίσκεται στη διάκρισί σας η τιμή της οικογένειάς μας, παρακαλώ κύριε Ζερβαί να με βεβαιώ-σετε με τον λόγο της τιμής σας ότι, αν άποκα-δεν το κρίνετε απαραίτητο να τ' άποκα-λύψετε στη δική του Ροβέρτου, θα τ' ά-χάσετε για πάντα, σαν να μη σας τ' ά-χά-χα πη ποτέ...

— Έχετε γι' αυτό το λόγο της τιμής μου, δεσποινίς, απάντησε ο κ. Ζερβαί με μεγάλη σοβαρότητα. Μπορείτε λοιπόν να μου πητε ό,τι ξέρετε...

— Άκούστε λοιπόν: Η μητέρα μας, άρχισε να λέη η Φράγκα, η Ναδίνα ντε Σάντα Κρούζ, κόμηση ντε Ροσβέλ, κατα-γόταν απ' την Άδάνα της Κούδας.

Ο κ. Ζερβαί τινάχτηκε από τη θέσι του.

— Κ α τ α γ ό τ α ν ! άπορρησε. Πέθανε λοιπόν, η μητέρα σας και η ταρινή κό-μηση ντε Ροσβέλ είνε άδελφή σύζυγος του πατέρα σας;

— Άοψτε με να εξακολουθήσω, του είπε με μεγάλη ευγένεια η Φράγκα. Ο-τρεξα λοιπόν, θα σας είνε γνωστά όλα τα θλιβερά οικογενειακά μυστικά μας.

Η μητέρα μας λοιπόν, με τη βοήθεια της μίς Σίμπυλ Άντριού, της παιδικής της φίλης, μάς άνεθρεψε έμένα και την ά-δελφή μου, με μία άσυγκριτη στοργή κα-άφοσίωσι!

Όταν ήμουν έννηα χρονών κι' η άδε-λή μου δώδεκα, μεγάλα οικονομικά συμ-φύματα έκαναν τη μητέρα μου και το πατέρα μου να φύγουν για την Κούδα.

Εκείνη την έποχή οί σχέσεις μεταξύ τώ γονέων μου ήσαν πολύ ψυχρές. Η μητέ-ρα μου ήταν η τελειότερη γυναίκα του κό-σμου από κάθε άποψι. Επομένως έφται-γε γι' αυτό ο πατέρας μου, που, όπως έμαθα άργότερα, έκανε πολύ άσωτη ζωή...

Συγχωρήστε με, κ. Ζερβαί — πρόσ-θεσε με φωνή που έτρεμε ελαφρά η νέα—

γιατί το μωρό να έκφράζομαι έτσι για τον πατέρα μου. Ίσως να σας φανή άσχημο αυτό. Και για μένα είνε πολύ δυσά-ρεστο... Θεωρώ όμως απαραίτητο να μά-θετε κάθε τί σχετικά με την οικογένειά μας.

Ο κ. Ζερβαί έκανε μία υπόκλισι και είπε:

— Αν σας πώ, δεσποινίς, ότι σας θεωρώ σαν την καλύτερη νέα που γνώρι-σα στη ζωή μου, δεν θα είνε καμιά ύπερ-βολή! Όστε, μη φοβάστε ότι θα σας κρίνω άυστηρά...

Η μητέρα μου, εξακολούθησε τότε η Φράγκα, δεν ήθελε να φύγη για την Κούδα, γιατί δεν ήθελε ν' άποχωριστή την αδελφή μου και μένα, έπειδή η υγεία της ήταν κάπως κλονισμένη εκείνη την έποχή.

Όστόσο, η βαρώνη Γιάκομπσεν, που εξα-σκούσε μεγάλη έπιδρασι άπάνω της, την έπεισε να πάη μαζί με τον πατέρα μου.

Έτσι οί γονείς μου έφυγαν...

Κι' έσας, σας άφισαν εδώ; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

Ναι, η αδελφή μου κι' εγώ, καθώς και όλο το προσωπικό του μεγάρου μας, μέيناμε στο Παρίσι, με τη μητρική επί-βλεψι της μίς Σίμπυλ. Άλλωστε το τα-ξίδι τους έπρόκειτο να κρατήση μόνο τρεις μήνες. Βάστηξε όμως δυο όλόκληρα χρό-νια!...

Όταν κατόπιν ξαναγύρισαν, ο κόμης κι' η κόμηση έφτασαν στο μέγαρο σα-ράντα όκτώ ώρες πριν απ' την ώρα, που μάς είχαν τηλεγραφήσει να τους περιμέ-νουμε... Γι' αυτό, την ώρα εκείνη, εγώ είχα βγη περίπατο με τη μίς Σίμπυλ.

Η Τερέζα, που ήταν τότε δεκατεσσά-ρων, χρόνων, μόλις αντίκρισε την κ. ντε Ροσβέλ, έπεσε στην άγκαλιά της κι' έ-κανε σαν τρελή απ' τη χαρά.

Οί υπηρέτες του μεγάρου μας την ά-νανώνρισαν επίσης όλοι και τη χαιρέτη-σαν με σεβασμό. Κι' ύστερ' από μία ώρα, όταν ξαναγύρισα με τη μίς Σίμπυλ απ' τον περίπατο, άκουσα την Τερέζα να μου φωνάζη από μακριά: «Φράγκα, ξαναγύρι-σε η μαμά!...»

Τη στιγμή εκείνη νόμισα πως θα έχα-να τις αισθήσεις μου... Δεν ξέρετε πόσο άγαπούσα, πόσο λατρεύα την μητέρα μου...

Ετρεξα λοιπόν, γρήγορα στο σαλόνι, ό-που βρίσκοταν η κόμηση.

Μόλις όμως την αντίκρισα μ' έπιασε ένας τρομερός θυμός και συγχρόνως μ' άπέραντη λύπη έσφιξε την καρδιά μου, αν-και η μίς Σίμπυλ είχε ριχτή στην άγκα-λιά της και την φιλούσε όλόχαρη...

Η γυναίκα εκείνη που βρίσκοταν μπρο-στά μου, ποτέ...

— Τι θα γίνη, κύριε πόλισμαν; Δεν θα συλλάβης τη μανδάμ από δω, που δεν έχει άναμμένο το φώς της έξωπορας και δεν βλέπει κανείς τη κατή του;

(Του Άργέλσου)

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

στά μου και που την είχε φέρει μαζί του ο πατέρας μου, η γυναίκα εκείνη που όλοι την άναγνώριζαν για μητέρα μας... δεν ήταν η μητέρα μας!...

Ο κ. Ζερβαί, χωρίς να θέλη, έδγαλε μια κραυγή έκπληξης.

— Πώς! φώναξε. Η γυναίκα αυτή δεν ήταν η μητέρα σας;

— Όχι, έμοιαζε της μητέρας μου, είχε τα ίδια χαρακτηριστικά, το ίδιο άναστη-μα, τις ίδιες κινήσεις, το ίδιο περπάτη-μα. Δεν είχε όμως ούτε την έκφρασι του βλέμματός της, ούτε τον τόνο της φωνής της!...

Ω! εκείνα τα ώραια, τα μεγάλα μάτια της μαμάς, που ήσαν σαν από μαύ-ρο βελούδο κι' είχαν τόση γλυκά, όταν με κύτταζαν. Πού ήταν η ύπεροχη εκείνη έκ-φρασί τους; Μπορούσα ποτέ να την ξε-χάσω; Και ήταν δυνατό να γελαστώ εγώ ποτέ;

— Τί κάνατε τότε;

— Της φώναξα άμέσως: «Δεν είσαι έ-σύ η μαμά μου!» Ο πατέρας μου έγινε κατακόκκινος από το θυμό του και η Σίμ-βυλ προσπάθησε να μου βγάλη αυτή την ιδέα μου από το μυαλό...

Η Τερέζα πάλι παρακαλούσε εκείνην που τη θεωρούσε μη-τέρα της να με συγχωρήση και να μη με συνερίζεται!... Και τότε η κόμηση ντε Ροσβέλ με πήρε διά της βίας στην άγκα-λιά της!...

Η Φράγκα πήρε μία βαθειά άναπνοή κι' εξακολούθησε:

— Τη στιγμή όμως που το σκληρό βλέμ-μα της γυναίκας εκείνης καρφώθηκε άπά-νω μου κι' ένοιωσα στο πρόσωπό μου το άγγιγμα των χειλιών της, ένα άσθη-μα μίσους κι' άποστροφής φούντωσε μέσα μου, μ' έπιασαν δυνατά ρίγη και σωριά-στηκα κάτω λιποθύμη. Την ίδια μέρα μ' έπιασε ένας δυνατός πυρετός που με τσά-κισε και κινδύνευσα να πεθάνω...

— Πώς σας φέρθηκε η γυναίκα αυτή κα-τά τη διάρκεια της άρρώστειάς σας; ρώ-τησε ο κ. Ζερβαί.

— Είμαι πολύ έξυπνη γυναίκα και για να μη γεννηθή καμιά αμφιβολία για την ταυτότητά της, με περιποιήθηκε με τη μεγαλύτερη άφοσίωσι. Και τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε κι' αυτή άκόμα η νου-νά μου, που ήξερε καλά τη μητέρα μου κι' η μίς Σίμπυλ, η φίλη της μητέρας μου, που απ' την παιδική της ηλικία δεν την άποχωρίστηκε ποτέ, όλοι τέλος με νόμισαν για τρελή και παρ' όλες τις δι-αμαρτυρίες μου δεν τους πέρασε ούτε η παραμικρή ύποψις από το μυαλό...

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

— Καί σεις; — Ω! εγώ δεν άλλαξα δίολου. Πέρα-

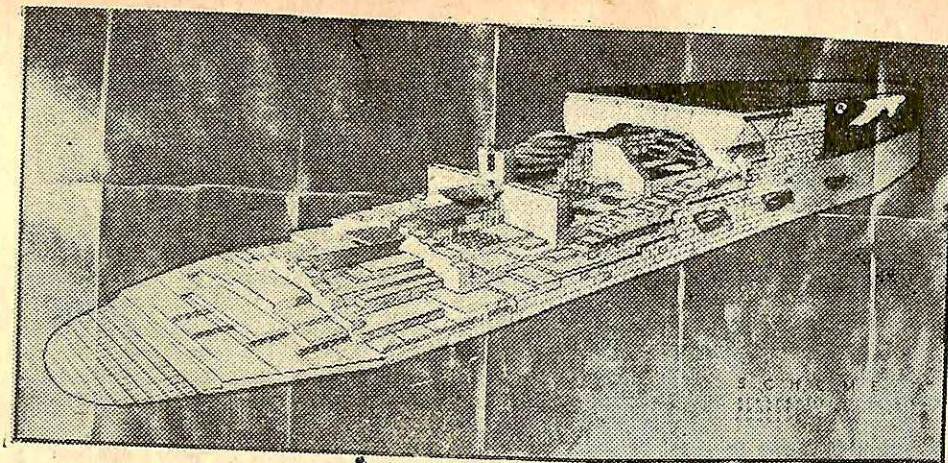

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΙΝΙΩΝ

Ο «Μίτς» ένας ναύτης του άμερικανι-κού ναυτικού ένινε διδάσμιος γυμνα-ζοντας δελφίνια. Στο ΜαρίνεΛαντ της Φλόριντας, όπου βρίσκεται πνυαίνουν κάθε βδομάδα νιλιάδες περιόντων για να θανατώσουν τις Ικανότητες του. Ά-νωτέωρ ένα από τα έντυπωσιακά «νού-μερα» του Μίτς: ένα δελφίνι πηδάει έ-ξω απ' το νερό για να πάση ένα ψάσι, που ο βασιλιάς του του ποσάφει με τα δόντια του.

38

Το αεροπλανοφόρο «Αββακούμ» από πάνω του Άγγλου Τζέφρεϊ Πάυκ, ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΑ ΑΠΟ ΠΑΓΟ

Πώς... δεν κατασκευάσθηκαν τα «Αββακούμ»

Κάποτε, στο διάστημα του τελευταίου πολέμου, ένας «εφευρέτης» πρότεινε την κατασκευή ενός νέου προβολέως, που θα κατέρριπτε μόνος του κάθε αεροπλάνο που θα συνελάμβανε μέσα στη φωτεινή δέσμη του. «Αρκούσε γι' αυτό ναχί ένα κουμπί, πού, με την πίεσή του, θα... έστερεοποιείτο ή φωτεινή δέσμη! Έπειτα, με μία γρήγορη στροφή του προβολέως προς τα κάτω, θα παρέσυρετο και θάπεφτε το αεροπλάνο. Μεγαλεπήβολο, και απλό συγχρόνως μέσο!

Έμενε να βρεθεί ο τρόπος της στερεοποίησης της φωτεινής δέσμης. Αυτό όμως, κατά τον εφευρέτη, δεν ήταν παρά «μία απλή λεπτομέρεια, που θα μπορούσε εύκολα να τη λύσει όποιος πιστέψει πραγματικά στην βασική ιδέα»!

Κι' άλλες πολλές περιέργες εφευρέσεις, κάποτε χρήσιμες και συνθηστέστες εξωφρενικές, είχαν προταθεί στα χρόνια του πολέμου. Καίμια όμως δεν απασχόλησε ποσο σοβαρά τους ηγέτες της συμμαχικής πολιτικής προσπάθειας, όσο το μεγαλεπήβολο σχέδιο «Αββακούμ» του Άγγλου Τζέφρεϊ Πάυκ. Ο εφευρέτης το είχε βαφτίσει συμβολικά με το όνομα αυτό του βιβλικού προφήτη, που είχε πει: «Θα εκτελέσω ένα έργο στις ημέρες σας, που δεν θα το πιστεύετε, μολοντί θα σας το πούν».

Ο Πάυκ είχε σκεφθεί να προσθέσει στο χάλυβα, στις εκρηκτικές ύλες, στο αλουμίνιο και στα ηλεκτρόνια, ένα ακόμη πολεμικό στοιχείο: τον πάγο.

«Ο πάγος είχε άβυσσους και σκληρότητα και δεν βουλιάζει στο νερό — είπε. Μπορεί, λοιπόν, να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή πελιδίων και ακαταβύθιστων αεροπλανοφόρων, με τα οποία θα υποστηριχθή αεροπορικά μια συμμαχική απόβασις σε κάποια μακρινή και αφορούρητη άκρη της Γαλλίας. Τα αεροπλανοφόρα από χάλυβα, δεν μπορεί ναχούν έκτασιμα μεγαλύτερο από μερικές δεκάδες χιλιάδων τόνων. Αν γίνουν όμως από πάγο, θα μπορούσαν να κατοικουριάζουν τόνους του καθένα. Ο έθρος δεν θα υποπευθή ποτέ αυτή την πολεμική μας επιπόνηση. Με τον πάγο, θα κερδίσουμε τη νίκη!».

Στην αρχή, οι επιστήμονες κι' οι μηχανικοί, που εργάζονταν γύρω απ' το ραντάρ, τα πυραυλοκίνητα, τα τάνκς κλπ., γέλασαν με την ιδέα αυτή του Πάυκ. Έπαψαν όμως να γελούν, όταν είδαν ότι είχε κινηθεί σοβαρά το ενδιαφέρον των ειδικών, των στρατηγών και των ναυάρχων. Σ' αυτό συνέτεινε κι' η μαγνητική φυσιογνωμία του Πάυκ, που φαινόταν άνθρωπος όχι συνηθισμένος.

Ένας διακεκριμένος επιστήμων μελέτησε το σχέδιο κι' αποφάνθηκε, ότι οι δυνάμεις των ατόμων υδρογόνου στον πάγο, είνε πολύ όμοιες όπως στο τοιμμένο, κι' επομένως ότι θα μπορούσε να κατασκευασθεί πάγος στερεός σαν τοιμμένο. (Ξεχνούσε ωστόσο, ότι το τοιμμένο δεν έχει πολλή αντοχή, αν δεν περιέχει εσωτερικούς μετάλλινες βέργες). Κι' ένας μηχανικός προσφέρθηκε να «ναυπηγήσει» το πρώτο αεροπλανοφόρο αυτού του είδους.

Ο λόρδος Μασουντμπάτεν υπέβαλε την πρότασι στην Κυβέρνησι Τσώρτσιλ για να εξετασθή.

Ο υφραίος Άγγλος πρωθυπουργός, δεν βρήκε παράλογη ή απραγματοποίητη. «Μπορούμε — είπε — να... φάουμε ένα

μεγάλο κομμάτι πάγου απ' τον Άρκτικό Ωκεανό, να φορτώσουμε σ' αυτό τα αεροπλάνα μας και να το κατευθύνουμε προς το σημείο της επιθέσεως».

Ο Πάυκ κι' οι οπαδοί του δεν μπορούσαν πιά να συγκρατήσουν τον ενθουσιασμό τους. Έφ' όσον ο Τσώρτσιλ είχε δώσει την έγκρισή του, ήταν βέβαιοι για το θρίαμβο του πάγου!

Έδόθησαν άμέσως διαταγές, καταρτίσθηκαν επιτροπές, παραμερίσθηκαν οι αντίρρησης των διατακτικών... κι' άρχισαν τα προκαταρκτικά.

Η έκλογη του τόπου των δοκιμών έπεσε σε μία λίμνη του Καναδά, στα Βραχώδη Όρη. Έγκαταστάθηκε εκεί μία κατασκευή, με απόλυτη μυστικότητα, κι' άρχισε η κατασκευή ενός πειραματικού προτύπου του «Αββακούμ». Έκατοντάδες σχεδίσται ανέλαβαν τα σχέδια των ψυκτικών εγκαταστάσεων, που θα διατηρούσαν συνεχώς τον πάγο σε χαμηλή θερμοκρασία, των ηλεκτρικών μοτέρ για την κίνηση του αεροπλανοφόρου, κλπ. Έκαναν την εργασία που τους είχε ανατεθεί, δίχως να ξέρουν τον προορισμό της. Αυτό ήταν πολεμικό μυστικό, γνωστό μόνο σε λίγα πρόσωπα.

Όταν έφτασε, όμως, η άνοιξη, οι δοκιμές απέδειξαν, ότι ο πάγος... έχει την κακή συνήθεια να λιώνει! Οι διατακτικοί βρήκαν τότε την ευκαιρία να διατυπώσουν και πάλι τις αντιρρήσεις τους για την αντοχή αυτού του υλικού. Πρόσθεσαν ακόμη, ότι ο χάλυβς που θα χρειαζόταν για την ενίσχυση του πάγου, για τις ψυκτικές εγκαταστάσεις κλπ., ήταν πολύ περισσότερος απ' τον απαιτούμενο για την κατασκευή ενός συνηθισμένου αεροπλανοφόρου!

Τους αποστόμωσε όμως μία ανάκαλύψις, που έγινε από μία ομάδα ειδικών, που ασχολείτο με την επίλυσι των τεχνικών λεπτομερειών του «Αββακούμ»: Ο πάγος μπορούσε να γίνει ανθεκτικότερος, με την προσθήκη στην πρώτη του ύλη, δηλαδή στο νερό, μιας ποσότητας πολτού από χαρτί. Ο όγκος που σχηματίζονταν έτσι, δεν έπαυε εύκολα με το τσεκούρι. Αν τον χτυπούσε σφαίρα, χωνόταν μέσα του, κι' η όπη ξανάκλεινε πίσω της!

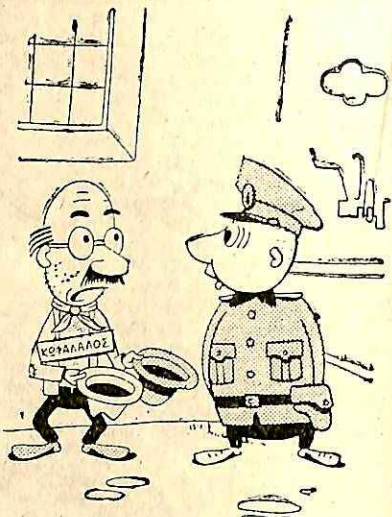
Οι υπέρμαχοι του σχεδίου πήγαν να τρελλαθούν απ' τη χαρά τους! «Εκτός απ' τα άλλα πλεονεκτήματά τους — έλεγαν τώρα — τα «Αββακούμ» θάνε άτρωτα από όβιδες, βόμβες ή τορπίλλες. Αποδείξαμε, ότι, με τις έρευνες και τις δοκιμές, θα λυθούν όλα τα προβλήματα!».

Κάθε αεροπλανοφόρο, θα χρειαζόταν 40.000 τόνους απομονωτικό φελλό, μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα χαλύβδινους σωλήνες για ψύξη και ενίσχυσι, 4 σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής κι' άμετρητα άλλα εξαρτήματα! Θάχε δε ταχύτητα 6 κόμβων.

Στο σημείο όμως αυτό, οι άρμόδιοι ανάκαλψαν ξαφνικά, ότι... η Μεγάλη Βρετανία δεν είχε τα μέσα να κατασκευάσει ούτε ένα «Αββακούμ»! Κι' έτσι αποφασίστηκε να γίνη η απόβασις στην Εύρωπη με άλλον τρόπο, και συγκροτήθηκε με τη δημιουργία τεχνητών λιμένων στις γαλλικές ακτές της Μάγχης. Όπως ξέρουμε δε, το σχέδιο αυτό επέτυχε απόλυτα.

Όσο για τα «Αββακούμ», περιμένουν να κρηυχήν — δ μη γένοντο — καινούργιος πόλεμος, για να αποδείξουν την αξία τους... Έτοια όμως δοκιμή άς λείψιν...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Γιατί ζητιανεύεις με δυο καπέλλα;

— Το άλλο είνε ενός συναδέλφου μου που πήγε για μπάνια πτό Λουτράκι...

— Πάρε σε παρακαλώ κι' αυτό το μαντώ μου για να μου αγοράσή επιτέλους ο άντρας μου ένα καινούργιο!

Χωρίς λόγια...

Οι διασημότεροι ΔΗΜΙΟΙ

Η δυναστεία των Νταμπλέρ στη Γαλλία

Στο Παρίσι πέθανε, προ ημερών όπως έγραψαν οι εφημερίδες, ο έπισταμος δήμιος της Γαλλίας Ζυλ Ντεφουρνώ σε ηλικία 74 χρόνων.

Δεν θα ήταν άσκοπο λοιπόν ν' ανατοξέσουμε, εξ αφορμής αυτής της ειδήσεως, στην ιστορία των δημίων, για να δούμε τι πλάσματα είναι αυτοί οι άνθρωποι.

Ο Γάλλος συγγραφέας Ίωσηφ ντε Μάιστρ έγραψε: «Τι είνε λοιπόν οι δήμειοι, αυτά τα ανεξήγητα πλάσματα, που απ' όλα τα ευχάριστα, έντιμα κι' επικερδή επαγγέλματα, προτιμούν το επάγγελμα του βασανιστού και φονιά των θνητών τους; Έξωτερικώς βέβαια είναι σαν όλους τους ανθρώπους, μά, αν τους εξετάσει κανείς βαθύτερα, θα δει ότι δεν είνε άνθρωποι... Θανατώνουν τους όμοιους τους, άκουνε τις κραυγές της φρίκης και της αγωνίας τους και όμως παραμένουν άσυγκίνητοι και το χέρι τους δεν τρέμει ούτε μια στιγμή... Άπεναντίας ύστερ' απόν την εκτέλεσι νοιώθουν ένα είδος χαράς, μία ικανοποίησι, την ικανοποίησι του ανθρώπου που έκανε το καθήκον του. Έπειτα καθόνται στο τραπέζι τους και τρώνε με όρεξι και πέφτουν έπειτα στο κρεβάτι τους για να κοιμηθούν τον πιο μακάριο ύπνο... Έ, λοιπόν, μπορεί κανείς να χαρακτηρίσει ανθρώπους τέτοια τέρατα;»

Στη Γαλλία προ εκατόν πενήντα χρόνων οι δήμειοι ήταν πάρα πολλοί. Κάθε μεγάλη πόλις είχε και το δημίο της. Το Καμπραί, το Ντουαί, και η Λίλλη είχαν από δυο δημίους. Στην περιφέρεια της Νορμανδίας υπήρχαν πάνω από δέκα. Στην δικαιοδοσία του Ναυού υπαγόμουςαν... σαράντα και ένας δημίους! Έπειδή, όμως, οι θανατικές εκτελέσεις δεν ήταν και τόσο συχνές, για να μη μένουν οι δήμειοι άνεργοι, τους είχαν αναθέσει την εκτέλεσι και των σωματικών ποινών.

Με τη Γαλλική Έπανάστασι έπεσε πολλή δουλειά στους δημίους. Σύμφωνα μ' ένα διάταγμα εκείνης της εποχής, κάθε δημόσιος κατηγορος έπρεπε ναχί στις διαταγές του κι' από ένα δημίο. Ο μισθός τους την εποχή εκείνη ήταν 2300 φράγκα το χρόνο για τις μικρές πόλεις και για τις μεγάλες έφτανε τα 6000 φράγκα. Ο δήμιος του Παρισιού έπαίρνε 10.000! Τους διόριζαν δε διαλέγοντάς τους απ' τους δήμειους του παλιού καθεστώτος, κατά σειρά άρχιότητας!

Τότε μάλιστα συνέβη κάτι το φρικιαστικό: όλοι οι δήμειοι του παλαιού καθεστώτος, έσπευσαν, κατατακισμένοι στο Παρίσι, να βρουν τους ισχυρούς της ημέρας ίκετεύοντάς τους να μη τους παραλείψουν από τους άθρόους διορισμούς πουν από τους άθρόους διορισμούς πουν γινόντουσαν! Και δεν ήταν μόνο αυτοί. Πολλοί πολίτες, που πριν από την Έπανάστασι ήταν φιλήσυχοι κι' αγαθοί άνθρωποι έτρεχαν να ζητήσουν από τις άρχες να τους χρησιμοποιήσουν ως δημίους!

Σχετικό είναι το ακόλουθο ιστορικό γεγονός: Στο Ροσφόρ τότε δεν υπήρχε δήμιος. Το Έπαναστατικό Δικαστήριο άπειθυνέκε λοιπόν στους «πατριώτες» — όπως αποκαλούσαν τότε τους δημοκρατικούς — και τους ρώτησε, αν ήταν διατεθειμένος κανείς ν' αναλάβη καθήκοντα δημίου.

Άμέσως τότε παρουσιάστηκε ο πολίτης Άνζ, που δήλωσε μ' ενθουσιασμό: — Έγώ φιλοδοξώ ν' αναλάβω αυτή την... τιμητική ύπηρεσία! Είμαι τιμή μου...

Και πραγματικά, την ανέλαβε και τη συνέχισε ως το τέλος της Έπανάστασεως με μεγάλη εύσυνεση!

Στη Βρέστη, όπου πήγε κατόπιν, αφού μέσα σ' ένα απόγευμα κατατόμησε είκοσιέξι ευγενείς του Φινιστέρ, έμπηξε έπειτα σε πασσάλους τα κομμένα κεφάλια, άπλω στο ίκρίωμα της λαϊμντόμου. Τέλος, παίρνοντας πόζα ήρωος, στάθηκε και τα κύτταξε σαν να καμάρωνε για το έργο του, ενώ ο δολος ούλοιαζε από κάτω...

Ο ίδιος δήμιος θταν δεν πήγαινε για εκτελέσεις στα περίχωρα, έβαζε το σκαούφο του στοράδα και κατσάρωνε τα μαλλιά του!

Το έκπληκτικό είναι ότι πολλοί έντιμοι οικογενειάρχες τον έποφθαλμούσαν για γαμπρό των κοριτσιών τους! Κι' αυτό το ανθρωπομορφοτέρας, που διασκέδαζε πάνω στη λαϊμντόμου με την αγωνία των θυμάτων του, κατεβάζοντας το λεπίδι ως το λαιμό τους κι' ανεβάζοντας το πάλι μόλις άγγιζε το λαιμό τους, ήταν μόλις είκοσι χρόνων!...

Περίφημος δήμιος ήταν και ο Σαμσών. Οι συναδέλφοι του αναγνώριζαν την υπεροχή του! Ο Ζιρώ έγραψε σχετικά στην Έπιτροπή της Κοινής Σωτηρίας: «Ο Σαμσών και οι μαθητάι του καρατοούν με τέτοια επιδεξιότητα, ώστε νομίζει κανείς ότι έσπούδασαν ειδικά αυτή την τέχνη. Μπορούν να κόβουν το κεφάλι ενός ανθρώπου σε κάθε λεπτό της ώρας!»

Ο Σαμσών, από το ζημερώματα βρισκόταν στο μέγαρο των Δικαστηρίων. Το ντύσιμό του ήταν άψογο: Φορούσε ψηλό καπέλλο, τα μαλλιά του ήταν καλοχτενισμένα, η ρεντιγκότα του, χρώματος μαύρου και πάντα κουμπωμένη, αντιπροσώπευε την τελευταία λέξι της μόδας!

Στο χειρισμό της λαϊμντόμου ήταν μοναδικός: πατούσε μία φορά μόνο το κρουπι και το λεπίδι κατέβαινε κόβοντας στη στιγμή το κεφάλι του κατόδικου. Απ' τις 16 Απριλ' ου 1793 ως τις 29 Ιουλίου 1795 ο Σαμσών έκαρτόμυσε 2831 ανθρώπους!...

Από την εποχή λοιπόν της Έπανάστασεως το επάγγελμα του δημίου του Παρισιού μεταβιβαζόταν... κληρονομικά στην οικογένεια Σαμσών. Τον Κάρολο Έρρίκο Σαμσών, τον δήμιο της Έπανάστασεως διαδέχθηκαν ο γυιός και ο ένγυνός του.

Ο Έντερικ, που διαδέχτηκε τον τελευταίο Σαμσών στα 1847, υπέβαλε κατόπιν την παραίτησί του και τον διαδέχτηκε ο Ρος.

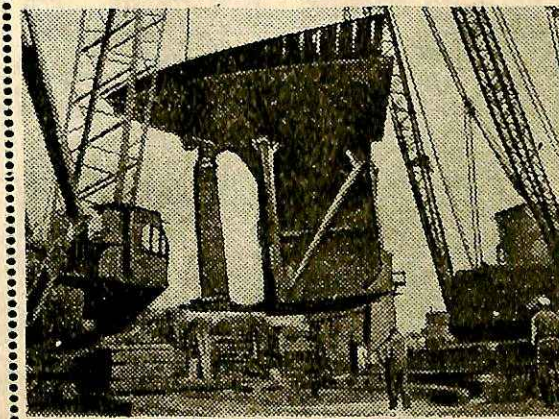
Έπειτα διορίσθηκαν δήμειοι οι Νταμπλέρ, πατέρας και γυιός. Ήσαν τίμιοι άνθρωποι και καλοί νοικοκυραίοι. Άμα τους έβλεπε κανείς άεσφνα, όλους τους Νταμπλέρ συγκεντρωμένους στο σπίτι τους νομίζε πως αντίκρυζε μία αξιοσεβαστη πατριαρχική οικογένεια. Ήσαν έφτα αδέρφια, και τα έφτα δήμειοι: ο ένας εργαζόταν στην Τουρ, ο άλλος στο Μπλουά, ο άλλος στη Ρέλος, κλπ. Για να τους αναγνωρίζουν δε εύκολα, είχαν αντικαταστήσει τα όνόματά τους με τα όνόματά των πόλεων όπου εργαζόντουσαν. Έτσι τους έλεγαν: ο Κύριος της Τουρ, ο Κύριος του Μπλουά, ο Κύριος της Ρέιμς.

Ο δήμιος που πέθανε εδώ και λίγες ημέρες στο Παρίσι ο Ζυλ Ντεφουρνώ είχε διαδεχθή το Νταμπλέρ, που ήταν βελος της γυναίκας του το 1939. Ήταν όμως βοηθός του από το 1909.

ΤΟ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΔΥΜΩΝ

Ποίν από 8 μήνες η Άμερικανίδα κ. Πάππας (θα πρόκειται ασφαλώς για Έλληνίδα) από τη Βαλτιμόρη των Η. Π. Α. ένινεν υπέστα τετοοδύων. Άνωτερω βλέπετε την εύτυνισμένη υπέστα να καταδένει τα γαριτωμένα μικρά της με ένα κοινό καθεδντήρι. Κι' αυτό γίνεται κατ' έντολήν του παιδιότου της γιατί ο έσαιοειδικός καμών που έπικορτεί στις ανατολικές ακτές των Ήν. Πολιτειών έπηρεάζει την ανάπτυξι των παιδιών.

ΟΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΝΑΥΠΗΓΙΚΗΣ

Το αιώρουμένο αυτό γλυδδίο έσάστια που ζυνίζει 125 τόνους είνε η πούμνη ενός νέου φορηνού πλοίου, που ναυπηγείται στο Μανιτόρκ του Ούισκονσιν. Το πλοίο αυτό θα ένη την ικανότητα να φορτώνεται με δικά του μέσα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ

Η μεταφορά των τραυματιών στην Κορέα είνε πολύ δύσκολη εξ αιτίας των κατοστραμένων δούλων. Γι' αυτό το λόγο, οι άνδρες του 765 αμερικανικού τάγματος μεταφορών, έφασσαν σ' ένα νοσοκομειακό λεωφορείο ειδικούς τόνους που του έπιτρέπουν να κυκλοφορή έπάνω στις σιδηροτρονίες.

41

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο θεός Βράχμα ρώτησε με το βλέμμα το Βισνού και το Σίτα, που γνέψανε πως ήταν σύμφωνοι και οι δύο τους. Οι θεοί είχαν λοιπόν απόφασισει. Φώναξαν τότε τον Βισβάρμα τον περιφάνιο τεχνίτη που έφτιαχνε μαγικά παλάτια, περιβόλια και τόξα και ο Βράχμα του είπε:

— Η Σίτα Ντέβι, η πεντάμορφη θεά, η βασίλισσα της Ταυλίδας και κόρη του Βισνού, ζήτησε τη βοήθειά μας. Όλοι οι βασιλείς και οι πρίγκιπες είν' έτοιμοι να δοθούν στα χέρια γιατί δεν αποφασίζει να διαλέξει έναν απ' αυτούς για σύζυγο. Όλοι αυτοί οι άνδρες οι πολεμιστές ζητούν το χέρι της και μπορεί ο πόλεμος να ξεσπάσει απ' αυτή τη ζήλια. Εστιάσεις λοιπόν ένα τόξο που

ρώ συνωστίζονται περίεργο. Όταν η θεά ανέβηκε στο θρόνο μ' όλη την έκπαγλη όμορφιά της και το λουλουδιό άμμάι με το τόξο έφτασε στη μέση της πλατεί-

Ο γάμος τῆς ΣΙΤΑ

Ο Ναμίρ μαθαίνοντας πως η Σίτα θα διάλεγε σύζυγο, λίγο έλειψε να πεθάνει απ' τον καύμό του. Έκλαψε όλη νύχτα και τα γαράματα έφυγε κι' αυτός για την Ταυλίδα, αφήνοντας τις κατσίκες του και τα πρόβατά του να τα φυλάει στο βουνό ο πιστός σύντροφός του: Ένα εξημερωμένο λιοντάρι που το πήρε από πολύ μικρό.

Ο πρίγκιπας Τζιαφάρ θεώρησε τον εαυτό του νικημένο, γιατί, μ' όλη του την προσπάθεια, δεν κατάφερε να τεντώσει το τόξο. Αλλά και οι άλλοι βασιλείς όπως ο γιγαντώσιμος Ταμούρ, ο πρίγκιπας Καλινά κι' ο βασιλιάς Αριμέν δεν στάθηκαν πιο τυχεροί. Όλοι όσοι έλαβαν μέρος στο αγώνισμα, είδαν τις προσπάθειές τους να πηγαίνουν χαμένες. Τη στιγμή όμως που η ωραία Σίτα ήταν έτοιμη να σηκώσει το χέρι της για να δώσει διαταγή

να πάει ο άγωνας, ένα νεαρό παλληκάρι, μελαχροινό και νόστιμο, δίστασε το πλήθος και παρουσιάστηκε μπροστά της με τα κουρελιασμένα του ρούχα.

— Μπορώ να δοκιμάσω κι' εγώ να τεντώσω το τόξο; ρώτησε ταπεινά το βασιλιά. Ομάρ της Σίτα που έστεκε δίπλα της άγριος.

Απ' το πλήθος ακούστηκαν κραυγές γεμάτες θυμό. Οι βασιλείς, οι πρίγκιπες και οι πολεμιστές καταλάβαιναν πως γελοιοποιούνταν απ' την αίτηση του νεαρού Ναμίρ. Άκουσε εκεί να τους ρεζιλύνει ένας τσοπάνος!

— Εύγενικοί φίλοι! είπε ο Ομάρ, αυτός ο γελοίος βοσκός δεν θα μπορέσει ποτέ του να τεντώσει το τόξο. Άς τον αφήσουμε όμως να δοκιμάσει τρεις φορές κι' αν αποτύχει, ο πρίγκιπας Καλινά θα του πάρει το κεφάλι με το σπαθί του Δέχστε, δεν είναι έτσι!

Όλοι έπεδοκίμασαν τα σοφά λόγια του βασιλιά τους.

Ο νεαρός βοσκός πήρε το τόξο προσπαθώντας να

το τεντώσει, ενώ το πλήθος ουρλιάζε ανίστατο. Την πρώτη φορά απέτυχε, το ίδιο και τη δεύτερη. Τότε, η ωραία Σίτα που τον παρακολουθούσε, του είπε με καλωσύνη:

— Παραίτησου, νεαρέ μου απ' την τελευταία σου προσπάθεια: θα σου χαρίσω τη ζωή...

Ο νεαρός Ναμίρ την κύταξε με τα γλυκά του μάτια και κούνησε άνοητικά το κεφάλι του. Δεν ήθελε να το παραδεχθεί με κανένα τρόπο.

— Γιατί θέλεις να πεθάνεις; τον ρώτησε η Σίτα.

— Ήξερα πως δεν θα είχα τη δύναμη να τεντώσω το τόξο, μα τι να την κάνω τη ζωή, ωραία μου βασίλισσα, αφού δεν μπορώ να σ' πάρω γυναίκα μου; Πιός θάνατος θάνατι για μένα πιο γλυκός απ' αυτόν που μου ώρισαν οι θεοί; Να προσπαθήσω να σε κάνω γυναίκα μου κι' αν δεν θα τα καταφέρω να πεθάνω για ναρί σου; Από μικρός αυτό είναι το όνειρό μου.

Ο Ναμίρ ξανάπιασε το τόξο, προσπαθώντας μ' όλη του τη δύναμη να το τεντώσει, ενώ ο Ομάρ είχε γνέψει στον πρίγκιπα Καλινά να έτοιμάσει το κοφτερό σπαθί του. Τότε η Σίτα σηκωσε τα μάτια της στον ουρανό και είδε στον Παράδεισο, μαζί με τους άλλους θεούς, τον πατέρα της, το Βισνού.

Αυτός ο άνθρωπος, πότερα μου, ψιθύρισε, προτιμάει να πεθάνει παρά να παραιτηθεί απ' τα φιλή των χειλιών μου και τη θερμότητα της αγκαλιάς μου. Μ' άναπάει κι' ο μεγάλος του έρωτας κέρδισε την καρδιά μου. Θέλω να γίνω γυναίκα του, πατέρα μου...

Ο Βισνού τότε έσκυψε και είπε κάτι στους άλλους θεούς. Κι' οι θεοί άλλαξαν γνώμη. Ξαφνικά, ο Ναμίρ τέντωσε το τόξο τόσο πολύ που κόπηκε στα δύο! Είχε νικήσει.

Το πλήθος, εξαλλο από τον ένθουσιασμό του γέμισε λουλούδια το νικητή ενώ οι βασιλιάδες, οι πρίγκιπες και οι πολεμιστές απόθεσαν προς τιμή του τα σπαθιά τους στα πόδια του Ναμίρ, του βοσκού.

Η Σίτα κατέβηκε άργὰ απ' το θρόνο της, γονάτισε πρώτα μπρος στο νικητή και έπειτα σηκώθηκε. Τον αγκάλιασε τουφεκά και τα ρόδινα χείλη της ενόθησαν με τα δικά του σ' ένα θερμό φιλή.

Έτσι διάλεξε τον άντρα της η ωραία Σίτα Ντέβι, η κόρη του θεού Βισνού. Διάλεξε έναν βοσκό αντί να πάρει πρίγκιπα και στρατηγού.

ΑΛΑΝ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

Βρέθηκε Ο ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η μυστηριώδης ουσία που κινεί τούς μύς

Χιλιάδες πειράματα γίνονται στην Αμερική και στην Ευρώπη — ακόμη και στις χώρες του Σιδηρού Παραπέτασματος — με μία μυστηριώδη ουσία που θέρεπε να ονομασθεί «Σπινθήρ της ζωής». Δίχως αυτήν, τα ζωντανά πλάσματα δεν θα μπορούσαν να κινηθούν, ν' αναπνεύσουν, ν' αναπτυχθούν. Οι σπόροι δεν θα βλάσταιναν. Τα φυτά δεν θα μπορούσαν ν' απορροφήσουν απ' το έδαφος τα απαιτούμενα άλατα, τα ζωά δεν θα χώνευαν πιά τα φυτά που αποτελούν την τροφή τους, ο ανθρώπινος οργανισμός δεν θα μετέβαλλε το κρέας των ζώων σε αμινόξέα κατάλληλα για τους ιστούς του. Δεν θα μπορούσαμε να περπατήσουμε, ή έστω και να συρθούμε καταγής, γιατί κανείς απ' τους πολυαριθμούς μύς του σώματός μας δεν μπορεί να κινηθεί χωρίς τη πολύτιμη αυτή ουσία. Η καρδιά, οι πνεύμονες, ο έγκέφαλος δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν.

Οι έπιστήμονες έχουν ονομάσει τη μυστηριώδη αυτή ουσία ATP, που προέρχεται από τα αρχικά ψηφία της χημικής της ονομασίας: Άδενος νη-5 — Τριφωσφορική.

Η ATP περιέχει συστατικά απαραίτητα για τον οργανισμό μας: σάκχαρο (για την παραγωγή ενέργειας), άδενίνη (ένα διεγερτικό ανάλογο προς την καφεΐνη του καφέ), άζωτον (το βασικό στοιχείο όλων των λευκομάτων) και φωσφόρο (για τον ρόλο του οποίου θα μιλήσουμε αμέσως πιο κάτω). Αποταμιεύεται στο ήπαρ, με ύγρη μορφή, κι' από εκεί μεταφέρεται από το αίμα σ' όλα τα κύτταρα του σώματος. Κάθε κύτταρο περιέχει μικροσκοπικά σταγονίδια ATP, μέσα στο πρωτόπλάσμα του. Η ουσία αυτή είναι διαρκώς έτοιμη για χρησιμοποίηση. Είναι δε κατανεμμένη ανάλογα με τις ανάγκες του κάθε οργανισμού: πιο πολλή στην καρδιά και λιγότερη στους μύς, στους νεφρούς, κλπ.

Σε κάθε κίνησή μας, διασπάται μία ποσότης της και έλευθερώνεται φωσφόρος, ο οποίος καίεται και παράγει ενέργεια σε κίνηση. Απομένει τότε μία άλλη ουσία, λεγόμενη «άδενυλικόν όξύ», που ξαναπροσλαμβάνει φωσφόρο και μεταβάλλεται πάλι σε ATP.

Σημειώτεον ότι η ίδια διάσπασις της ουσίας αυτής συμβαίνει και μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες των χημικών εργαστηρίων, με την απλή προσθήκη νερού. Η μόνη διαφορά είναι ότι στην περίπτωση αυτή, πηγαίνει χαμένη η θερμότης απ' την καύσι του φωσφόρου.

Άλλα κι' τα νεύρα χρειάζεται να περιέχουν μ' έ ποσότητα ATP, για να μεταδώσουν στους μύς τις ηλεκτρικές παρορμήσεις που θα προκαλέσουν τη διάσπασις της ουσίας στα κύτταρά τους και την παραγωγή ενέργειας.

Η ποσότης της ATP που περιέχεται στον οργανισμό μας, είναι σχετικώς έλαχίστη. Γι' αυτό, διασπάται και ξαναδημιουργείται συνεχώς και ταχύτατα.

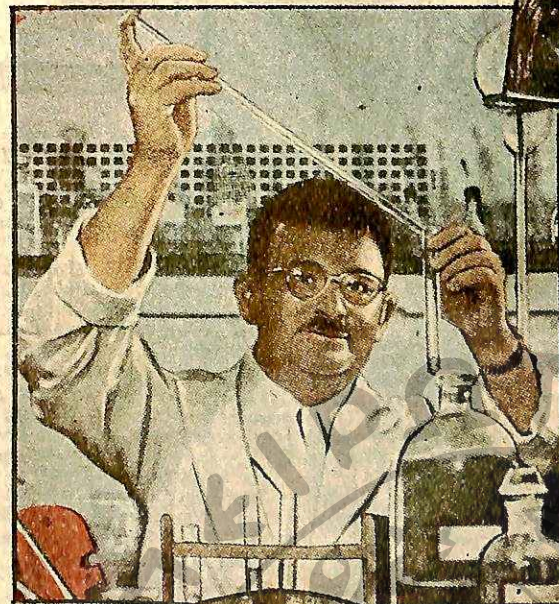
Έξ' άλλου, η φύσις φροντίζει ώστε να μην πηγαίνει τίποτε χαμένο, στις άλλες πάλληλες αυτές χημικές μεταβολές. Κατά την έλευθερώσις ενέργειας για μιά ώτα την έλευθερώσις ενέργειας για μιά άλλη, η μυστική κίνησι, παράγεται ακριβώς όση ενέργεια απαιτείται γι' αυτή βώς όση ενέργεια απαιτείται γι' αυτή την κίνησι. Έπίσης τα νεύρα περιέχουν την άπολύτως απαραίτητη ποσότητα ATP για τη λειτουργία τους — ποτέ

περισσότερη ή λιγότερη. Η κατανάλωσις της είναι υπολογισμένη με μαθηματική ακρίβεια.

Η ATP συντελεί επίσης στην απομάκρυνσι απ' τον οργανισμό των διαφόρων ξένων ουσιών (φαρμάκων, κλπ.) καθώς και των άχρηστων και τοξικών προϊόντων της λειτουργίας των κυττάρων.

Φαίνεται ότι η ATP υπάρχει άφ' ότου δημιουργήθηκε η ζωή στη Γη. Γιατί τη συναντούμε τόσο στους ατελέστερους μονοκυττάρους οργανισμούς — τους προγόνους των φυτών και των ζώων — όσο και στον άνθρωπο. Μεταδίδεται από γενεά σε γενεά με τους σπόρους των φυτών και με τα σπερματοζώρια των ζώων. Μ' αυτήν γίνεται δυνατή η γονιμοποίηση. Η μικρή ποσότης της, που περνάει σε κάθε νέο πλάσμα απ' τα γεννητικά κύτταρα των γονέων του, αυξάνεται και πολλαπλασιάζεται. Διατηρείται δε ως το θάνατο. Όταν λείπει αυτή, τελειώνει και η ζωή.

Ο πρώτος που παρέρσκευσε το άδενυλικόν όξύ το 1935, με κατεργασία μυ-

Ο Άμερικανός χημικός Μίλτον Κάπλαν αλέθει βωδινό κρέας, για την παραγωγή άδενυλικού όξους, που είνε η πρώτη ύλη για το ATP.

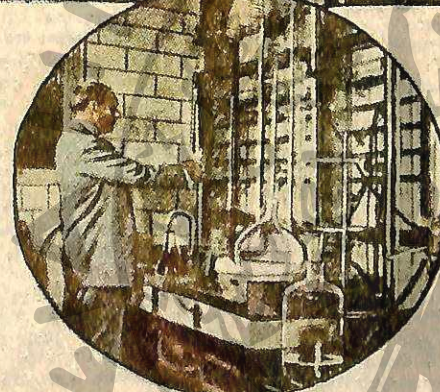
αργότερα οι κληρονόμοι του Χένινγκ ίδρυσαν στην Αμερική ένα μικρό εργοστάσιο παραγωγής άδενυλικού όξους, όχι πιά από ιστούς άλλου, αλλά από έληθ ζύμη (μαγιά). Έτσι, η τιμή του κατέθηκε στα 30—35 δολάρια το γραμματίριο, ενώ αρχικά κόστιζε το διπλάσιο. Προβλέπεται δε να φθηνήνει ακόμη περισσότερο.

Ο δόκτωρ Αντόνιο Ροτίνι, διακεκριμένος Άμερικανός παθολόγος, παρατήρησε ότι η πιο έπιμονη φαγούρα υποχωρεί γρήγορα με ένεσεις άδενυλικού όξους. Απλήλαξε έτσι την ανθρώπινη από μιά απ' τις μεγαλύτερες ένοχλήσεις της που κάνει συχνά τη ζωή μαρτυρική, προκαλεί νευρασθένεια και οδηγεί κάποτε σε ίδεες αυτοκτονίες.

Ένας άλλος έπιστήμων, ο δόκτωρ Σουσίνο, θεράπευσε με την ίδια ουσία περιπτώσεις κισρών, στις όποιες δεν είχε όφελήσει κανένα άλλο φάρμακο. Το άδενυλικόν όξύ απέδειξε επίσης πολύ αποτελεσματικό κατά της αρθρίτιδος και της θυλακίτιδος (φλογώσεως των τενόντων των ώμων, των άγκωνων και των γονάτων). Η χρησιμοποίησις του σε πολλών περιπτώσεων τέτοιων παθήσεων είχε πολύ ικανοποιητικά αποτελέσματα. Οι πολλοί ικανοποιητικοί αποτελέσματα όδυνηροί πόνοι μετριάζονταν και πολλές φορές έπαυαν. Καί μιά γενική βελτίωσις παρουσιαζόταν.

Άλλες ασθένειες που υποχωρούν μ' αυτό το φάρμακο, είναι η πολλαπλή σκλήρωσις, οι όγκοι και πιθανώτατα η στηθάγχη. Τέλος, με ένεσεις άδενυλικού όξους ξαναθαλάσσουν τη μνήμη τους οι πολύ ήλικιωμένοι που έχουν πάθει μερική άμνησις.

Φαίνεται πιθανώτατος πως η ευεργετική έπίδρασις του φαρμάκου ούτω έπείκτεινεται και σ' άλλες ασθένειες.

Άνω: Ο Βιοχημικός Χένρυ Άλμπαν, κατάφερε να αύξησι την παραγωγή του ATP και να μειώσι συγχρόνως το κόστος του. Κάτω: Ο καθηγητής Άλεξάντερ Φρίντεν έπιδεικνύει το τελευταίο στάδιο της παραγωγής άδενυλικού όξους στα εργοστάσια Πάμπαι του Μίλγουόκου.

κανένας θνητός δεν θα μπορού να το τεντώσει: η Σίτα Ντέβι θα γίνη γυναίκα εκείνου που θα μπορέσει να το χρησιμοποιήσει. Έτσι, ενώ οι βασιλείς και οι πρίγκιπες θ' άναμετριούνταν άδικα μεταξύ τους ή ωραία μας Σίτα θα μείνει ήσυχη.

Όταν ο Βισβάρμα έφτιαξε το τόξο, ο Βράχμα τόσπειλε στη γή μ' ένα ωραίο χμάξι γεμάτο λουλούδια.

Οι χρυσοί κουμπέδες των ναών της Ταυλίδας έλαμπαν κάτω απ' τις άχτίδες του ήλιου. Η πόλι άρχιζε να ζή τη μεγαλία της ήμέρας. Οι βασιλείς, οι πρίγκιπες, οι πολεμιστές, απ' τους πιο άνδρείους της αυτοκρατορίας είχαν συγκεντρωθεί στην πρωτεύουσα για το μεγάλο αγώνισμα. Στο κέντρο της πλατείας των άνακτόρων είχαν στήσει μιά έξέδρα, σκεπασμένη με βαρύτιμο χαλί, όπου ήταν ο θρόνος της ωραίας Σίτα. Το πλήθος γύ-

Ξαφνικά, ο Ναμίρ τέντωσε το τόξο...

ας, όλοι οι θεοί των Ίνδων παρακολουθούσαν διασκεδάζοντας απ' το στερέωμα άόρατοι, τους μνηστήρες της Σίτα, που συνωστίζονταν ποίος να πρωτοπάει το τόξο.

Η είδησι για το αγώνισμα είχε φτάσει ως τα πέρατα του βασιλείου. Έκει κάτω στα βουνά, ζούσε σε μιά καλύβα ένα νέο παλληκάρι, νερό και όμορφο, ο Ναμίρ. Ήταν βοσκός και κάθε βράδυ προσευχόταν στους θεούς να προστατεύουν την όμορφη βασίλισσά του, τη Σίτα, που την άναπούσε απ' τον καιρό, που την καλύβας του, της είχε προσφέρει φρέσκο γάλα μέλι και σταρένιο ψωμί. Από τότε έβεινε μέσα στο μυαλό του και κάθε βράδυ το πιο γλυκό του όνειρο ήταν η Βασιλοπούλα Σίτα.

Ο δόκτωρ Σταϊνχάουζ σε πολύπλοκες περιπτώσεις νοσησιολογεί μικροσκοπία.

Το «νοσοκομείο ΕΝΤΟΜΩΝ»

Νέοι και άπλοοι τρόποι εξόντωσης των παρασίτων

Στο μοναδικό στον κόσμο «νοσοκομείο εντόμων» του Μπερκέλεϊ (Καλιφόρνια), οι άρρωστοι φτάνουν με ταχυδρομικά δέματα και διατηρούνται στο ψυγείο! Κι ο γιατρός, αφού διαγνώσει την πάθηση του καθενός, βάζει έπειτα τα δυνάτα του για να σκοτώσει ολοκληρή την οικογένειά του!...

Το τελευταίο καλοκαίρι π. χ., κάποιος κτηματίας της Σικελίας, παρατήρησε, ότι οι μελίγκρες, που είχαν εμφανισθεί στις αμυγδαλιές του, αρρώστησαν και ψοφόσαν όλες, πριν προλάβουν να βλάψουν τα δέντρα.

— Μακάρι να γινόταν το ίδιο κάθε χρόνο! ευχήθηκε ο κτηματίας.

— «Ίσως μπορεί να γίνη του άπαντες ένας φίλος του επιστήμων. Αν βρισκαμε ποιο μικρόδιο εξόντωσε τις μελίγκρες, θα μπορούσαμε να τις μολύνουμε με το ίδιο και του χρόνου... Στείλε μερικές απ' αυτές τις ψόφιες στο εργαστήριο Σταϊνχάουζ, στο Μπερκέλεϊ.

«Ετσι κι' έγινε. Και το εργαστήριο απάντησε σ' ένα μήνα, ότι οι μελίγκρες είχαν καταστραφεί από ένα ώριμο μικροσκοπικό μυκήτα. Ωδήγησε δε τον κτηματία πώς να τον καλλιεργήσει και να τον χρησιμοποιήσει κάθε χρόνο για να σώζη τις αμυγδαλιές του.

Το χαρακτηριστικό αυτό παράδειγμα, δείχνει τις πολύτιμες υπηρεσίες που προσφέρει το εργαστήριο Σταϊνχάουζ — παράρτημα του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας — σ' όσους καταφεύγουν στα φώτα του, απ' όλο τον κόσμο.

«Ένας Κινέζος απ' την Καντώνα, ανησυχούσε για μια επιδημία που βέριζε τις μελίτσες του. Έστειλε, λοιπόν, μερικές ψόφιες στο εργαστήριο, με το αεροπορικό ταχυδρομείο, και έλαβε οδηγίες πώς να σταματήσει την αρρώστεια.

Τέτοια μικρά δέματα με έντομα, φτάνουν καθημερινώς στο εργαστήριο Σταϊνχάουζ. Γιατί οι επιστήμονες όλου του κόσμου αντιλαμβάνονται ολοένα περισσότερο την αξία του νέου αυτού τρόπου καταπολέμησης των βλαβερών εντόμων. Η άποστολή ζωντανών εντόμων αποκλείεται, γιατί δεν

την επιτρέπουν οι τελωνειακοί νόμοι της Καλιφόρνιας. Κι' αυτό αποτελεί συχνά ένα μεγάλο εμπόδιο για το δόκτωρ Σταϊνχάουζ, που θα χρειαζόταν ζωντανά έντομα για να πειραματισθεί επάνω τους με τα διάφορα μικρόβια.

Οι μικροοργανισμοί που σκοτώνουν τα έντομα, μπορεί νάνε μύκητες, ίοι, βακτηρίδια ή πρωτόζωα. Τα δύο τελευταία, παρουσιάζουν μεγαλύτερες δυσκολίες στη διάγνωση, γιατί τα θύματά τους είνε άλλοτε ξερά και στεγνά και άλλοτε σχεδόν λυωμένα.

Συχνά συμβαίνει να μην έχουν ψοφήσει τα έντομα από αρρώστεια, αλλά από... γεράματα ή από δηλητηριώδες έντομοκτόνο. Αυτά ακριβώς βάζουν σε μεγαλύτερους μπελάδες το δόκτωρ Σταϊνχάουζ, για να κάνει τη διάγνωση.

Κάποτε π. χ. του πήγαν μερικά κουνούπια από τον Καναδά, που είχαν κάτι μυστηριώδεις κίτρινους όγκους στα μάτια τους. Δεν ήταν μύκητες, ούτε άλλη γνωστή ασθένεια. Όπως ανακαλύφθηκε, επί τέλους, ήταν μικρά στελέχη με γύριν από όρχεοειδή, που είχαν κολλήσει πάνω στα κουνούπια, όταν κάθισαν στα λουλούδια για να ρουφήξουν το νέκταρ τους!

Η δουλειά του δόκτορος Σταϊνχάουζ παρουσιάζει ανέξαντλητο ενδιαφέρον. Κάθε ταχυδρομικό δέμα μπορεί να περιέχει το κλειδί για τη διάσωση γεωργικών προϊόντων αξίας εκατομμυρίων δολλαρίων.

Ός τώρα, έχει ανακαλύψει 30 νέες ασθένειες των εντόμων, έχει μελετήσει και πειραματισθεί με ολόκληρες εκατοντάδες κι' έχει γράψει το πρώτο βιβλίο περί παθολογίας των εντόμων.

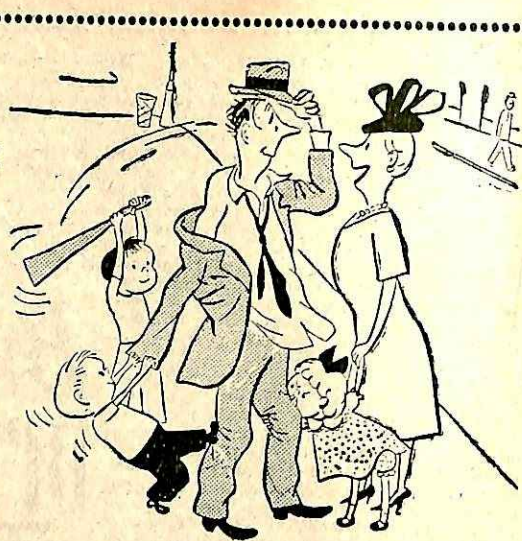
Ευτυχώς, τα μικρόβια που σκοτώνουν τα έντομα, είνε τελείως διαφορετικά από εκείνα που προκαλούν τις ασθένειες των ανθρώπων ή των ζώων. Συνεπώς, ο τρόπος αυτός της εξόντωσης των εντόμων είνε τελείως ακίνδυνος — πολύ περισσότερο από τα έντομοκτόνα. Είνε επίσης φθηνότερος, απλούστερος και συχνά άπολεμωτικώτερος. Μόνο που δεν μπορεί, δυστυχώς, ακόμη να εφαρμοσθή σ' όλες τις περιπτώσεις, γιατί δεν έχουν ολοκληρωθεί οι σχετικές μελέτες και τα πειράματα.

Τώρα ο δόκτωρ Σταϊνχάουζ και οι δύο βοηθοί του (οι μόνοι ειδικοί στο νέο αυτό επιστημονικό κλάδο), ασχολούνται με ώρισμένες ασθένειες που εξοντώνουν μια καταστρεπτική κάμπια των δασών, ένα παράσιτο του αραβοσίτου, τις ακρίδες και μια μυίγα της Χαβάης, που αποδεκατίζει όλα τα φρούτα και τα σπαρτά. Έχουν δε βάσιμες ελπίδες να βρουν το αίτιο των ασθενειών αυτών, συνεπώς, και τον τρόπο της τεχνητής διαδόσεώς τους μεταξύ των βλαβερών εντόμων.

Μήπως δεν έχουν, άλλωστε, στο ενεργητικό τους τη λαμπρή επιτυχία της εξόντωσης της κάμπιας του τριφυλλίου μ' ένα ίον; Ένα αεροπλάνο ραντίζει από μικρό ύψος τους άγρους του τριφυλλίου, με μια διάλυση, που περιέχει 5 δισεκατομμύρια μόρια ίου στο λίτρον. Σε λίγα λεπτά, μπορεί να ραντισθούν έτσι δεκάδες στρέμματα. Και ο ίος σκοτώνει τα νύτατα όλες τις κάμπιες. Η μέθοδος αυτή αποτελεί το πρώτο είδος... μικροβιακού πολέμου! Ο Σταϊνχάουζ και οι βοηθοί του παρασκευάζουν τη διάλυση, τρίβοντας απλώς σε σκόνη απεξηραμένα πτώματα από άρρωστες κάμπιες. Όσο δε περισσότερα διαδίδεται η ασθένεια, τόσο ευκολώτερη γίνεται η παρασκευή αυτής της διαλύσεως.

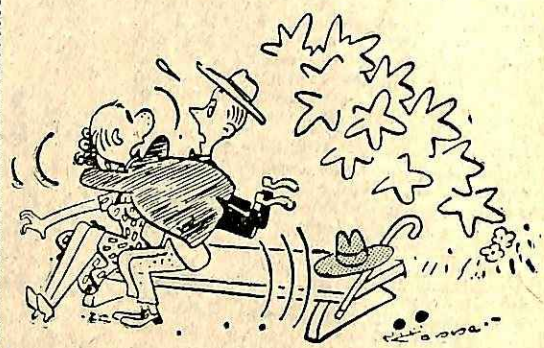
Ο δόκτωρ Σταϊνχάουζ, κάνει τη διάγνωση πολλών ασθενειών με το μάτι μόνο. Σε πολύπλοκότερες όμως περιπτώσεις, χρησιμοποιεί μικροσκόπιο, κοινό ή ηλεκτρονικό.

Κάποτε το εργαστήριο Σταϊνχάουζ αναλαμβάνει το αντίθετο έργο: να εξασφαλίση δηλαδή την υγεία των εντόμων. Δίνει π. χ. οδηγίες στους κατασκευαστές έντομοκτόνων πώς θα δημιουργήσουν γερές και ανθεκτικές ράτσες εντόμων, για να δοκιμάσουν απάνω τους τα προϊόντα τους. Τις ίδιες συμβουλές χρειάζονται συχνά και οι ιδιοκτήτες «κέντομοτροφείων», που εκτρέφουν και πολλαπλασιάζουν ώριμα άδελφά έντομα, για να τα μεταχειρισθούν έπειτα για την εξόντωση άλλων, βλαβερών.

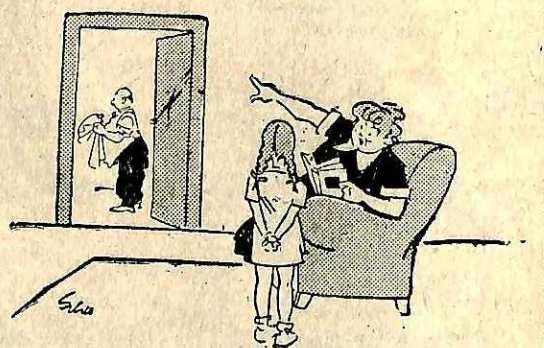

ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΨΕΥΔΗ!

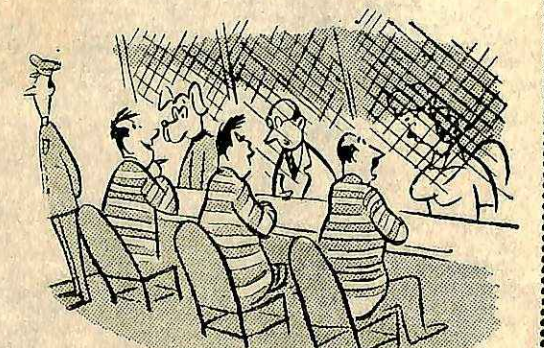
— Ω! καλημέρα σας, κυρία Έδναθ. Είμαι τόσο ευτυχής που σας συναντώ!

— Αρχάριος είσαι, καυμένη: Νά, έτσι αγαλιάζουν ένα κορίτσι!...

— Ο μπαμπάς έχει σήμερα τα γενέθλιά του. Βοήθησε τον να πλύνη τα πιάτα!

Οι φυλακισμένοι και οι επισκέπτες τους...

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ του 'Αλλου Κόσμου

Το κάψιμο των νεκρών και η «νεκροφιλία»

Οι δικηγόροι, οι γιατροί, οι δοντοϊατροί, άνηκουν στα λεγόμενα «έπαγγέλματα άγωνίας». Μ' άλλα λόγια, καταφεύγουμε σ' αυτούς, όταν βρισκόμαστε σε άγνωση, από κάτι δυσάρεστο που μάς συμβαίνει. Κι' αυτοί μάς ανακουφίζουν — τόσο έμάς όσο... και το πορτοφόλι μας!

Στην 'ίδια, λοιπόν, κατηγορία συγκαταλέγονται και οι έργολάβοι κηδεϊών. Μπορεί να θεωρηθούν ένα από τα άκαρπαί-τητα έπαγγέλματα, έφ' όσον οι άνθρωποι έχουν... την κακή συνήθεια να πεθαίνουν!

Θά υπήρχε, βέβαια, ένας τρόπος να μην τους χρειασθούμε: αν κάγαμε τους νεκρούς μας. Αυτό γινόταν στις αρχαίες 'Αθήνες, στη Ρώμη, στις 'Ινδίες... 'Ακόμη και πριν έμφανισθούν οργανωμένες θρησκείες, σε διάφορα μέρη, έκαigan τους νεκρούς και φύλαγαν τη στάχτη τους μέσα σε μπρούτζινα βάζα. Η Χριστιανική 'Εκκλησία άπαγόρευσε αυτή τη συνήθεια, και οι παπάδες έλεγαν από τον άμβωνα στο ποίμνιό τους, ότι δεν θα μπορούσαν να μπουν στον Παράδεισο όποιοι δεν διατηρούσαν άκεραίο το σώμα τους. Σήμερα ωστόσο έχει κάμει κάποια υποχώρηση και δεν καταδικάζει πιά ως άθρησκους εκείνους που κάινε τους νεκρούς τους.

Έξ' άλλου, οι υγιεινολόγοι εξυμνούν αυτό το γρήγορο, καθαρό και υγιεινό σύστημα.

Στην 'Αμερική, από το 1875 ως το 1882, είχαν καή μόνον 20 νεκροί. Το 1883, ο αριθμός τους ανέβηκε στους 282. Τώρα, καίγονται 1.000. 000 νεκροί κάθε χρόνο. Μόνον που ο νόμος έπιβάλλει προηγούμενως μια έπισταμένη νεκροψία, για να διαπιστωθή, ότι ο θάνατος δεν ώφείλετο σε δηλητηρίαση.

Το κάψιμο των νεκρών γίνεται, μαζί με το φέρετρό τους, μέσα στους ειδικούς φούρνους των «κρηματορίων». Διαρκεί 1½ ώρα περίπου και στοιχίζει περί τα 10 δολάρια. Έπειτα ένας μαγνήτης άφαιρεί τα καρφιά και τις βίδες που άπόμειναν από το φέρετρο. Τα όσα κοπανίζονται και τοποθετούνται, μαζί με τη στάχτη, σ' ένα ειδικό δοχείο. Το συνολικό βάρος τους είνε 2 κιλά περίπου. Αντίθετα προς τους 'Ελληνες, οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, όχι μόνο δεν έκαigan τους νεκρούς τους, αλλά τους βαλσάμωναν, για να διατηρηθούν ολόκληροι μέσα στον τάφο τους. Φυσικά, το βαλσάωμα αύξαινε άκόμη περισσότερο τις δαπάνες της ταφής.

Γινόταν δε κατά τρεις διαφορετικούς τρόπους. Ο ακριβότερος ήταν ο έξής: 'Αφαιρούσαν τον έγκέφαλο από τις όπες της μύτης. Έκαναν μια τομή στο άριστερό πλευρό, έβγαζαν τα έντερα και γεμίζαν την κοιλιά με μύρα, κάσσια και άλλες άρωματικές ούσιες. 'Αφού έρ-

ραβαν την τομή, βουτούσαν το σώμα επί 70 μέρες σε διάλυση άλατιού, νήπου και θεϊκού νατρίου. Έπειτα το άποξηραίναν μ' επιμέλεια και το τύλιγαν με μεταξώδες ταινίες βουτηγμένες σε ρετσίνη και πίσσα. Η δεύτερη και η τρίτη μέθοδος, ήταν φθηνότερες, για τους πτωχούς.

Είνε πολλές και περίεργες οι εκπλήξεις που συναντούν οι έργολάβοι κηδεϊών από έπαγγελμά τους. Κάποτε π. χ., που είχε πεθάνει μια γυναίκα-παστωρ των Ευαγγελιστών, οι πιστοί του ποίμνιό της, την έστησαν σ' ένα καθίσμα και πέρασσαν ένας-ένας από μπροστά της, για να πάρουν την τελευταία εύλογία της. Κάποιος απ' αυτούς μάλιστα, είχε προτείνει να άνοιγοκλείνη μ' ένα μυστικό μηχανισμό το στόμα της νεκρής, και να κάνει ν' ακούγεται η φωνή της — χάρις σ' ένα κρυμμένο μεγάφωνο και σ' μια πλάκα γραμμοφώνου μ' ένα από τα κηρύγματά της!

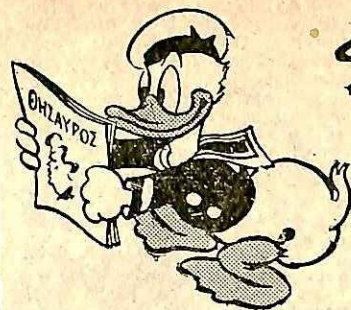
Όταν αυτοκτόνησε μια περίφημη και ώραια ήσποισς του Χόλλυγουντ, κάποιος άγνωστος άνοιξε τη νύχτα το φέρετρό της και κακομεταχειρίστηκε το σώμα της. Ήταν μια απ' τις περιπτώσεις «νεκροφιλίας» (νοσηρού έρωτος προς τους νεκρούς) που παρατηρούνται κάπου-κάπου. Οι ψυχοπαθείς που υποφέρουν απ' αυτή τη διαστρόφη, εισχωρούν συχνά στα νεκροτομεία, για να περάσουν τη νύχτα μ' ένα πτώμα! Η παγωμένη έπαφή του διεγείρει νοσηρά τους έρωτικούς πόθους των.

Κάποιος κτηματίας του 'Ιλ-λινόϊς κράτησε κρυμμένο στο σπίτι του επί 6 μήνες το βαλσάμωμένο πτώμα της γυναίκας του, συνεχίζοντας τις έρωτικές σχέσεις μαζί του, ως ότου το ανακάλυψαν οι γείτονες.

Έπίσης, ένας θυρωρός, στη Ν. 'Υορκη, έκλεψε το σώμα μιας κοπέλλας μέσα απ' το φέρετρό της και το έκρυψε στο υπόγειο σ' ένα μεγάλο ψυγείο, επί 6 εβδομάδες, περιβάλλοντάς το με τις έρωτικές του έκδηλώσεις. Το φέρετρο είχε ταφή, στο μεταξύ, χωρίς να το ξανανοίξουν. Έτσι, η εξασάνισις της νεκρής, ανακαλύφθηκε μόνον όταν μια μέρα ο μισοτρελλος θυρωρός επέμεινε κάλα και σώνει... να την πη στο γειτονικό κινηματογράφο!

Οι έργολάβοι κηδεϊών γίνονται κάποτε μάρτυρες νεκρανάστασεων, που όφειλονται στην πραγματικότητα σε μια άπλη νεκροφάνεια. Άλλοτε, όμως, ο υποτιθέμενος νεκρός δεν προφθαίνει να συνέλθη, κι' έτσι τον θάβουν ζωντανό. Για να προλάβη το φορικό αυτό κίνδυνο, κάποιος 'Αμερικανός, ώριζε με τη διαθήκη του να του κόψουν το κεφάλι πριν τον θάψουν. Άλλος πάλι, για τον ίδιο λόγο, άφησε παραγγελία να τον κάνουν πολλά μικρά κομματάκια!

Την πιθανότητα της νεκροφάνειας είχε άραγε υπ' όψη του πρεσβευτής της Σοβιετικής Ρωσσίας στην Ούάσιγκτον, όταν ζήτησε κι' έπέτυχε την άδεια να ιδή το νεκρό του Προέδρου Ρούζβελτ, πριν άναγνώριση επίσημως το θάνατό του!...

Το έγκλημα του 'Αρίσταρχου

— Όμολογείς, κατηγορούμενε, ότι εσύ έσκότωσες τη γυναίκα σου;

— Τ' όμολογώ, κύριε Πρόεδρε.

— Και τί έχεις ν' άπολογηθής για το φορικό έγκλημα σου;

Ο 'Αρίσταρχος Μουστοκού-λουργάκης — ο κατηγορούμενος — πήρε μια βαθειά αναπνοή, έβριζε μερικά ίκετευτικά βλήματα στους συνέδρους και στους ένόρκους, ξερόβηξε, ξεροκατάπιε και άρχισε την άπολογία του:

«Κύριε Πρόεδρε, κύριοι δικαστάι, κύριοι ένόρκοι. 'Ημουνα και είμαι ο πιο φιλήσυχος και ο πιο άγαθος άνθρωπος της κόσμου. Ποτέ μου δεν διανοήθηκα να σκοτώσω όχι άνθρωπο, αλλά ούτε κώνωπα άνωφελή. Ο διάσολος όμως δεν τους απέφυγα. Τους πήρα σβάρα οδους, ζητώντας τις πολυτιμες συμβουλές τους. Και, για πρώτη φορά, είχα την εξαιρετική ευτυχία ν' ακούσω 18 'Ελληνες συμφωνούντας. Μου συνέστησαν όλοι «ήσυχια».

«'Ησυχία! Κάτι που λέγεται εύκολα, μα βρίσκεται δύσκολα. Άλλά ο έπιμένων νικά! Το ίδιο συνέβη και στη δική μου περίπτωση. Κατάφερα, δηλαδή, να ξετρυπώσω ένα διαμερισματάκι ήμιυπόγειο, που ήταν χωμένο στο βάθος μιας μέτριας πολυκατοικίας και δεν είχε πρόσφψι στο δρόμο.

«Ακούστε όμως πώς έγινε έγκληματίας. Κι' αν είσαστε άνυπαντροί, καταδικάστε με. Άν όμως είσατε παντρεμένοι, είμαι βέβαιος πώς θα με άθώωσετε.

«Από μικρό παιδί μ' έβερνε μια φοβερή άτυχία στο ζήτημα της κατοικίας μου. Το σπίτι όπου πρωτανοίξα τα μάτια μου και πρωταντίκρυσά το φως του ήλιου, ήταν πλάι σ' ένα μικρό τυπογραφείο. Επί δεκάδη ολόκληρα χρόνια, τα ώραιότερα, τα χρυσά χρόνια της ζωής μου, τριβέλιζε τ' αυτιά μου εκείνο το αδιάκοπο κι' έξοντωτικό «βούπ, βούπ-βούπ, βούπ, βούπ-βούπ». Κι' όταν έδωσε ο Θεός να μετα-

— Αυτό είνε! συλλογίστηκε μόλις το είδα.

«Και, κάνοντας αφάνταστες οικονομικές θυσίες, κατάφερα να το νοικιάσω.

«Η πρώτη έβδομάδα κύλησε τόσο άθροδα, ώστε, αν ήμουνα

— Ο' αφήσετε την κουβέντα εσείς οι δύο;

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΙΤΤΟΛΕΙΣ: Ριζική ταχεία εξοφάνισις. Ειδική Θεραπεία δια ξανόγειωνα προσώπων, π. γνάφες, τοιχόπλακες, ουτίδες, άγγινώματα, στίγματα, ούλες κ.λ.π. Αιθαλικός Α. ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12 Τηλ. 33.039 Η ΠΡΟΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

Η ΣΕΛΙΣ

την Ξυνομα

Κουβεντούλες

Το παρόν σου, καλή μου φίλη, είναι παρόνοιο πολλών γυναικών: «Δίνετε ολοκληρωτή τη ζωή σας στο σπίτι σας, στο νοικοκυριό σας και ο άντρας σας δεν σας το αναγνωρίζει, δεν σας γοητεύει, την παρρησιακή εγγύηση...» Άλλα για να σκεφθείτε λίγοι, τι άλλο προσφέρετε στον άνδρα σας από το νοικοκυριό; Γιατί δεν πιστεύω να φαντάζεστε πως ο ρόλος της γυναίκας είναι να μαγειρεύει και να νοικοκυρεύει το σπίτι της. Μια τέτοια γυναίκα θα έμοιαζε με στίβι που έχει πασάβου κλειστά, ενώ έξω είναι γαζα Θεού!

Από τη γυναίκα περιμένει πολ-

κα και αυτά αναλόγως του σκεδίου. Για τα οιντά σνέδια πορτι-μύστε υφάσματα φανταζι σε ένα τόνο υπέρ ή καρόν. Το φανταζι μπορεί να είναι είτε διαγ-κονά, είτε καντοινιέ ή και καθα-ώς σκωτσέζικο.

Τα σκωτσέζικα των επανωφο-ριών είναι πολύ συνήθ υφάσματα άκορετα γνυδού με δύο ήρεις και έπειδή ή έσωτερική τους ήweis εινε μιονόγαυμ, υποσούμε να τη νοπ-σιμποιήσουμε για να γανονίσουμε το πουανιέ και τα ηρέδο του για-κά.

Τα μανίκια τους γίνονται και σαγκλάν και με μανικοκόλλησι και στη μιά θωας περιπτόσι και στην άλλη εινε πολύ πλατιά γισ-τι αυτά τα επανωφόρια προέτι να

σταυρωτό με μιά ή δύο σειρές κουμπιά. Τα μανίκια έχουν οερόε και εινε λιγάκι πιο στενά από τα μανίκια των οιντών.

Ντεμι-σπόρ, Ντεμι-όμπγιέ

Είνε ένα διάμεσο σνέδιο, που ούτε άμπινιέ υποσούμε να το που-με, ούτε σπόρ. Γίνεται από γου-δρό λαινάς σε γνόματα μπλε φω-τεινά, ή γκρενά ή πράσινα, ή βιοζέ.

Το σνέδιο του είναι άκορετά πλατύ με σαγκλάν μανίκια, με δύο μεγάλες, τσέπες άκορετά σταυρω-τό με τέσσερα κουμπιά τοποθετη-μένα ψηλά.

Γιακά δεν ένει, αλλά το κούμ-πωμά του φτάνει ως τον λαιμό του τον περιβάλλει μιά φανταζι έσάσπα σε γνόμα που ν' αποτελή μιά διακοιτική αντίθεσι με το γνόμα του επανωφοριού.

Γαζιά από κοροδονέτο γανονί-σούν όλες τις σαφές γνόμα - γνόμα, τα τελειώματα τις τσέπες τα ηρέδο των μανικιών και σνυατί-ζούν το σαγκλάν.

Ένα ιδιόρρυθμο πουλόβερ

Υ λ ι κ ά : 150 γο. τετρά-

λά άλλα ένας άντρας. Και του-φεορότητα και κατανοήσι και α-νωτερότητα. Θέλει να ξέρη πως υποσεί να σνέπηση με τη γυναι-κα του, να βασισθί στην κοίσι της να της πη τους φόβους του, τις άνησιές του. Κι' εκείνη ποέπει να νε σε θέσι να τον κα-ταλάβη να του δώση μιά καλή συμβουλή. Δεν θέλει να βλέπη στη γυναίκα του ένα στίβι θεό-κλειστο, γωρίς θέα, γωρίς ούσα-νό, γωρίς φώε Γί' αυτό άφήντε πάντα άνοιγτά τα πασάβουα της σνυής σας και δίντε στον άνδρα σας κάτι πάσα πάνω από ένα κα-λομαγειρευμένο ποκκάμισο...

Η μοίρα

Η υδρα σήμερα είναι πολύ έλ-κυστική. Ένει δε το μεγάλο προ-σόν ότι, ενώ ένει σνυαντικές άλ-λαγές φαινόμενικά, δεν φέουε καμιά οικήκή επανάσπασι στη γυναικεία σιλουέττα.

Παρουσιάζει πολύ λεπτή μέση, υποστό ντοπατέ και φούστα στην όποια έχουν ποσπεθη υρικοί πόντοι στο μάκος (33 εκατοστά από το έδαφος). Οι άμοι εινε τρουεντοί και πέφτουν ποός τα κάτω. Τα μανίκια, με πολύ φά-δος από τους άγκώνες ως κάτω με πουανιέ, τόσο εύνόμωσα, που νοπιμύουν και για μασόν, Έ-νας νομήςης στα επάνω μέρος σνυεγίζετα καμιά φορά και σνυ-ματίζε το τούνομα του σαγκλάν.

Ένωσείτα πως θα αυτά τα φάδος σνυτελάν πιδ πολύ στο νύ άπογοαμίσουν τη λεπτότητα της μέσης.

Ρεδιγκότες, Ριχτό-Σπόρ

Και τα τοία αυτά είδη θα φο-ρεθού το καθένα στην ώρα του. Κατά γνικό κανόνα τα οιντά και τα σπόρ φοριούνται για πιο πό-γεια. Όταν θέλωμε όμως πιο άμπινιέ επανωφόρια θα διαλέξου-με ρεδιγκότες ή άποσπάρπτες έ-φαρμαστό σνέδιο.

υποσούν να φοριούνται και με τα-νιέ.

Ριγντό όμως επανωφόρια υποσεί-τε να κάνετε και με ύσασμα υ-ονόμωμο άνι όμως σε πολύ σκού-ρα γνόματα. Τα πιο κατάλληλα είναι τα διάφορα γκοί, τα υπέρ και τα υπέρ.

Έπειτα εονόμαστε στα σπόρ, που γίνονται κι' αυτά με ύσα-ματα φανταζι γωρίς όμως να άποκλείονται και τα υονόμωσα. Γιατί τον τύπο του σπόρ θα τον δώση ή ήως το σνέδιο. Κατά γε-νικό κανόνα τα επανωφόρια σπόρ έινον ζώνη και τσέπες μεγάλες. Οί γιακάδες εινε υτιρεκτούο ή έλαφώς έσληρές γωρίς όμως ν' άποκλείονται και οι υιτροί. Τα κούμπωμα γίνεται και ήσιο και

Το ιδιόρρυθμο πουλόβερ, ένα από τα ωραιότερα στο είδος του, που περιγράφουμε σήμερα το πλέξιμο του.

κλωνο μαλλι σε γνόμα κίτινο και 5—6 γο. μαλλι άμοιο, μασόν, Βελόνες No 2 1/2 και 3.

Μ έ τ ο α : Ύψος έμπος 51 εκ. Τάλλα 56 εκ. Στήθος 92 εκ. Πλάτος νομήςης έμπος κάτω 52 εκ.

Β ε λ ό ν ε ς : Λάστινο, κάλ-σα, ζίνκ - ζάνκ δίγαμο. Το λα-στινο και την κάλσα τα έξορετε. Το ζίνκ - ζάνκ γίνεται έτσι: 1η σ ε ι ο ά : Από την καλή του πλε-κτού σας πλέκετε 7 π. καλούς 2 π. μαζι 7 πόντους καλούς 2 π. στον ίδιο πόντο (μιά φορά πιάνε-

τε έμπος μιά φορά πίσω) και σνυεγίζετε με τον ίδιο τρόπο ως το τέλος της σειράς. 2α σ ε ι ο ά : Το ίδιο όπισσ στην πρώτη, με τη διαφορά ότι οι πόντοι πλε-κονται άνάποδα. οι δε αύξήσεις και τα σνενέματα γίνονται άκοί-βως επάνω από τις αύξήσεις και τα σνενέματα της πορηνομένης σειράς. Για τα σνενέματα παίνο-νε μαζι τον πόντο που πορηγεί-ται του σνενέματος της πορηνο-μένης σειράς και τον πόντο που έσνενέματα στην πορηνομένη σει-ρά κατόπιν 7 π. άνάποδους. 1 αύξηση 7 πόντους άνάποδους και σνυεγίζετε έτσι ως το τέλος της σειράς.

Έκ τ έ λ ε σ ι ς τ ο υ μ π ρ ο σ τ ι ν ο υ : Παίνομε τις βελόνες No 2 1/2 και γίνετε 138 π. πλέξι-λάστινο 1 και 1, άσπου με πλέ-ξετε 9 1/2 εκ. Σνυεγίζετε με έξορε-υοπιμύονοντας τις βελόνες No 3 εύθνομαμα, μέρις ότου άσσε-τε τα 22 εκ. κι' έπειτα κόβετε τη μασγάλη κι' από τα δύο πλά-για κλείνοντας 4 π. και 6 φορές από 1 π. σνυεγίζοντας εύθνομα-μα. Όταν άσάσετε τα 31 εκ. ά-πό το λάστινο, κλείνετε όλους τους πόντους σε μιά φορά.

Π λ ά τ η : Άκολουθήτε τις ή-διες όδηγιες όπως για το υποσ-στινίό, αλλά δίνετε στη βελόνα 120 π. Κλείνετε από κάθε υεοιά γιά νύ γίνη ή μασγάλη 3 π.. 2 φορές από 1 π. και τελειώνετε, όπως το υποσστινίό.

Μ α ν ί κ ι : Ρίνομε στις βε-λόνες No 2 1/2 80 π. τους όποιους πλέκετε λάστινο 1 και 1 σε ύ-ψος 2 1/2 εκ. Σνυεγίζετε με έξορε-υοπιμύονοντας τις βελόνες No 3 εύθνομαμα και έπειτα σνυατίζετε το κούμπω του μανικιού κλείνον-τας το υποσστινίό μέρος 8 π. κι' έπειτα π. ποός π. και στο πίσω μέρος κλείνοντας 3 π. και έπειτα π. ποός π. Όταν το μανίκι σθά-ση το ύψος των 20 εκ. κλείνετε όλους τους π. σε μιά φορά.

Ν ο μ ή τ η ς π λ ά τ η ς : Ρίνομε στη βελόνα No 3 172 π. και πλέκετε 2 σειρές λάστινο 1 και 1. Έπειτα άνογίζετε τα ζίνκ-ζάνκ. Στο τέλος κάθε σειράς έ-λαττώνετε ένα πόντο και το κάνε-τε αυτό σε ύψος 6 εκ. Έπειτα 3 φορές 2 π. και κλείνετε τους πόντους 7 ποός 7. Όταν ο νο-μήςης σθάση τα 11 εκ. ύψος θα σός μένουν 12 εκ. για το άνοιγμα του λαιμού και τα άφήντε εν ά-νομήςη στη βελόνα.

Ν ο μ ή τ η ς μ π ρ ο σ τ ι ν ο υ : Άποτελείται από 2 κου-μπιά άμοια που τα πλέκετε σνυ-γόνως. Ρίνομε στη βελόνα 110 π. κάνετε με το κίτινο μαλλι 2 σειρές λάστινο 1 και 1 σνυεγί-ζετε με ζίνκ - ζάνκ κάνοντας στον άμο το ίδιο σνενέματα ό-πως στην πλάτη. Στην άκοη του άνογματος του λαιμού στην 3η σειρά του ζίνκ - ζάνκ άνογίζετε το λάστινο έλαττώοντας τους πόν-τους 2 ποός 2 (18 φορές) έπει-τα 1 ποός 1 σε τόπο που το λγέδ του άνογματος του λαιμού νύ τελειώση όταν τα δύο μέρη του άμοι (πλάτη και υποσστινίό) έινον το ίδιο πλάτος.

Σιδερώνετε με βοενιμένο πανί. Ένωμετε πλάτη και υποσστινίό και σνυαυολογήτε τα μανίκια. Σνυκεντρώνετε τα 3 κουμπιά του νομήςης από τις σαφές των άλων. Στη δοκιμή κάνετε όποιες διορθώσεις νοσιζόνται.

Πεονάτε σε μιά βελόνα τους πόντους του ένός άνογματος του υποσστινιού, τους πόντους του λαιμού, της πλάτης κι' έπειτα του άνογματος του άλλου υπο-σστινιού και τελειώνετε το άνοιγμα του λαιμού και πλέκετε 3 σειρές λάστινο 1 και 1.

Δέν μένει πια παλά να έφακού-σετε το νομήςη στο πουλόβερ.

Η άλληλογραφία μου

Μιά υικροή κυρία: Και τα δύο θα γίνονται μία φο-ρά την έβδομάδα. Για τα μιάς 1 σταγόνά άκοί. Θα σας πούση λίγο.

Χ ω ρ ι σ υ ε ν η : Σας άπαν-τώ στην «Κουβεντούλα» μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Η άδελφή Κλημεντίνη προχώρησε προς τον ύπ' αριθμόν 7 θάλαμο για να χαιρετήσει το γιατρό Άλμπερ Ρουβιέ, πουχε γυρίσει απ' την άδεια του.

—Καλώς ήρθατε, γιατρέ. Η κυρία, τα παιδιά είναι καλά;

—Όλοι καλά, εύχαριστώ, άπάντησε ο νεαρός γιατρός, αλλά με φωνή άλλοιω-μένη, που έκανε έντύπωσι στην άδελφή. —Με συγχωρείτε, είστε άρρωστος; Σας βλέπω τόσο χλωμό!

—Όχι, όχι, λίγο κουρασμένος μόνο. Θα πάω ν' αναπαυθώ στο δωμάτιό μου. Άν με χρειασθήτε να με φωνάξετε.

Ο γιατρός άνέθηκε στο δωμάτιό του και έσπλώθηκε στο μικρό σιδερένιο κρε-βάτι του.

—Μάγδα... ψιθύρισε... Μάγδα...

Η μοίρα του είχε παίξει ένα άσχημο παιχνιδί. Ο διευθυντής του είχε πη. λί-γο πριν να φύγη:

—Όπως βλέπετε, άγαπητέ μου Ρου-βιέ, φεύγω ικανοποιημένος με την άδεια στο χέρι, γιατί όλοι μας οι άρρωστοι βρίσκονται στο στάδιο της αναρρώσεως. Μονάχα μιά περιπτώσι είναι άπελπιτική: ή γυναίκα του θαλά-μου 7 που προσπάθησα να την έγχειρήσω... Έχει καρκίνο στο στομάχι και άναγκάστηκε, άλλοιμονο, να την ξανακλείσω, δίχως να κάνω τίποτα. Έφτασε στο νοσοκομείο με πολύ άργά και τώρα την περιμένει μιά τρομερή άγωνία, έκτος πια αν δεν άνθξη ή καρδιά της και επέλθη το μοιραίο πιό γρήγορα άπαλλάσσοντάς την έτσι απ' τους φοβερούς πόνους.

Όταν, άργότερα, ο γιατρός Ρου-βιέ πήγε στον αριθμό 7 θάλαμο για να δη την άρρωστη, άναγνώρισε με κα-τάπληξι τη Μάγδα! Τα μαλλιά της ήταν πάντα ωραία, με μερι-κές μόνο άσπρες τρί-χες που και πού και

—Μη φοβάσαι, εγώ θα είμαι κοντά σου, της ύπο-σέθηκε ο Άλμπερ...

με το ίδιο σχεδόν βλέμμα στα μάτια. Θάταν όμως δύσκολο ν' άναγνωρίση κανείς σ' αυτή την άδυνατισμένη και μαρα-μένη γυναίκα, το άθέρμο πλάσμα που ήταν ο μεγάλος έρω-τας της ζωής του!

Η Μάγδα! Θεέ μου, πόσο την άναζήτησε σάν γύρισε απ' τον πόλεμο. Μα κανείς δεν μπόρεσε να τον πληρο-φορήσει γι' αυτή και είχε φανταστή πως είχε σκοταθί απ' τους βουβαρδισμούς. Έωσσε παντού ο Άλμπερ, μα πάντα δίχως άποτέλεσμα. Έπειτα ο καιρός κύλησε, άπαλύνοντας τον πόνο του, όσπου μπήκε στη ζωή του ή Λίζα, ή χαριτω-μένη κοπέλλα πουχε παντρευτή και που τούχε χαρίσει δυο άγγελούδια. Παρ' όλ' αυτά, ή Μάγδα έμενε μέσα στα βάθη της καρδιάς του και συχνά νοσταλγούσε τα άρτια χρόνια της νιότης του...

Και να τώρα, ύστερ' από έννια χρόνια, ή μοίρα την είχε φέρε υποσσία του! «Μάγδα! Μάγδα!» ψιθύριζε και ή πο-νεμένη καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

Άκούστηκαν δειλά χτυπήματα στην πόρτα και ή άδελφή Κλημεντίνη μπήκε στο δωμάτιο του γιατρού.

—Βλέπω ότι είστε καλύτερα, είπε χαμογελώντας. Σας έ-φερα ένα φλυτζάνι ζεστό καφέ. Θα σας τονώση.

—Είστε ένας άγγελος, της άπάντησε ο Άλμπερ εύχα-ριστώντας την. Για πέστε μου, άδελφή, ή άρρωστη του 7 έχει κανένα δικό της κοντά της; Μιά άρρωστη όπως αυτή δεν θάπρεπε, να μείνει μονάχη...

—Δυστυχώς ή καυμένη δεν θα ζήση πολύ. Ο καθηγητής Πολύτ είχε πη στον άντρα της να την ξαναπάρη σπίτι του, μα αυτός άπάντησε πως δεν έχει κανένα για να την περι-

ποιηθή. Άρκεται να νάρεται κάθε βράδυ να τη βλέπη, μαζί με μιά έαδελφή του, που μου είναι άντιπαθητική. Η άρρω-στη δεν μιλάει καθόλου μαζί τους.

—Τότε πρέπει να την προσέχουμε έμεις, είπε ο γιατρός.

Στο 7 ή νοσοκόμος άνοιξε τα παράθυρα.

—Τι ώρα είναι; ρώτησε ή άρρωστη.

—Όχτώ, κυρία. Σας άνοιξα τα πα-ράθυρα για να χέσετε λίγη δροσιά. Κάνει πολύ ζέστη...

—Εγώ πια δεν την αισθάνομαι, είπε ή άρρωστη, μ' ένα πικρό χαμόγελο. Έ-χω ρίγη σ' όλο μου το σώμα. Πότε θα μου κάνουν την άλλη ένεσι;

—Πριν νυχτώση, κυρία, κι' έτσι θα κοιμηθήτε ήσυχά ως αύριο το πρωί.

Κι' έφυγε ή νοσοκόμος, άφήνοντάς την στο λήθαργό της, με κλειστά βλέφαρα. Όταν ή Μάγδα τα ξανόνοιζε, είδε κον-τά της ένα γιατρό, με τη λευκή μπλούζα.

—Μάγδα, άγάπη μου, τί κάνεις;... Σ' άναζήτησα τόσο πολύ, είπε ο για-τρός Ρουβιέ — γιατί αυτός ήταν — με συγκινημένη φωνή.

—Τό ξέρω... το ξέρω... άπάντησε αυτή σι-γανά, μα ήταν καιρός να φύγω απ' τη ζωή σου... Άξίζεις κάτι καλύτερο... μιά γυναίκα δι-κή σου... ένα σπίτι... παιδιά... Νόμισα πως έπρεπε ν' άκολουθήσω τον άντρα μου... Έ-τσι πληρώσα το χρέος μου και σ' αυτόν... Τώρα για τί-ποτα δε με νοιάζει. Άλμπερ. Όλα τελειώσαν.

—Μάγδα, άγάπη μου, ψι-θύρισε ο Άλμπερ. Υποφέ-ρεις πολύ;

—Πάρα πολύ, ψιθύρισε αυτή, προσπαθώντας να χα-μογελάση.

—Μόνη, μόνη, σκεφτόταν ο Άλμπερ, μόνη για ν' άντιμε-τωπίση το θάνατο. Κι' ο έ-γωστής ο άντρας της την έγκατέλειψε και πήρε γι' άντικαταστάτρια την έαδελφή του...

«—Κι' εσύ, εσύ, τον ρώτησε ή συνεδισή του, τί έκανες γι' αυτή;» «—Εγώ, εγώ, την άγάπησα!» άπάντησε στη συνεδισή του.

Ένα βογγητό σάν άπελπισμένη επίκλησι, έφτασε ως τον Άλμπερ. Η Μάγδα είχε στυ-λώσει τα μάτια της πάνω του, όρθάνοιχτα και γεμάτα από κρυφό τρόμο.

—Έρχεται!... ψιθύρισε.

—Όχι, άγάπη μου, όχι. Μη φοβάσαι. Εί-μαι εγώ κοντά σου. Δεν θα ύποφέρης άπόψε πολύ!

Κι' ο Άλμπερ χτύπησε το κουδούνι. Σε λίγο μπήκε ή άδελφή Κλημεντίνη όλο προθυ-μία και καλωσύνη.

—Φέρε μου, άδελφή, τη σύριγγα κι' ότι χρειάζεται, της είπε. Έπειτα να πάς στους άλλους άσθενείς, θα μείνω εγώ εδώ...

Όταν της έκανε την ένεσι με τη μορφίνη, ο Άλμπερ είδε με τί βλέμμα εύγνωμοσύνης τον κύτταξε ή Μάγδα, με τί έλ-πίδα περίμενε.

—Τώρα θα κοιμηθής, της είπε προσπαθώντας να δώση μιά τελευταία άναλαμπή έλπίδας στην έτοιμοθάνατη. Κι' αύ-ριο θα δούμε τί μπορούμε να κάνουμε... Έρείς έχουμε πιδ όλα τα μέσα για ν' άντιμετωπίσουμε αυτή τη περίπτωση. Δεν είναι όπως πρώτα.

—Ναί, ναι, αύριο... άπάντησε ψιθυριστά και ή Μάγδα. («Έλεγε ψέματα κι' αυτή»). Μα, σε παρακαλώ πολύ, μη μ' όφήση όσόνου ν' άποκοιμηθώ. Υπάρχει πάντα μιά στιγμή δύσκολη που πρέπει να την περάσης... όσόνου να βρης τη γαλήνη!

—Μη φοβάσαι, εγώ θα είμαι κοντά σου, ύποσέθηκε ο Άλμπερ, χαιδεύοντας και σφιγγοντας το άδύνατο χέρι της. Θα είμαι όλη τη νύχτα κοντά σου.

Στη γωνιά του δρόμου ένα όργανάτο έπαίξε ένα τραγουδά-κι, που άρεσε άλλοτε και στους δυο... και ίσως οι νότες αυ-τές να ήταν οι τελευταίες που έφταναν σ' αυτή της, το τελευταίο μήνυμα της ζωής στις νεκρές κιόλας αισθήσεις της Μάγδας!

Έπειτα φάνηκε στον ούρανό το γεμάτο φεγγάρι. Οί χλω-μές άχτίδες του φωτίζαν άπαλά το πρόσωπο της άποκοιμι-μένης για πάντα γυναίκας και το πιδ χλωμό ακόμα πρό-σωπο του γιατρού που άγρυπνούσε δίπλα στη νεκρή!

Μιά άγάπη είχε τόσο θλιβερά τελειώσει!...

Έκείνο το πρωινό που ξημερώθηκε ο γιατρός ήσαν όλα σπινμένα και πένθιμα.

PIER PENOYAR

Το μεγάλο κεφάλι ΔΕΝ ΔΕΙΚΝΕΙ ΕΞΥΠΝΑΔΑ

Ο έγκεφαλος χρειάζεται συνεχή «γυμναστική»

Μετά την αυτοκτονία του Χίμλερ, οι Άγγλοι έθαψαν το πτώμα του σε κάποιο μυστικό μέρος, αφού προηγουμένως οι στρατιωτικοί χειρουργοί αφέρσαν τον έγκεφαλό του, για να τον εξετάσουν, και πήραν γύφωνα αποτυπώματα του κρανίου του.

Δυστυχώς, δεν μπόρεσε να γίνει το ίδιο και για το Χίτλερ. Κι' όμως, ο Φύρερ, περήφανος για τις διαστάσεις του κρανίου του και βέβαιος, ότι αυτό αποτελούσε απόδειξη εξαιρετικής πνευματικής ανάπτυξης, είχε επιφορτίσει το διευθυντή του 'Επιστημονικού 'Ινστιτούτου να εξετάσει ανατομικώς τον έγκεφαλό του, μετά το θάνατό του. Πάνω όμως στη βία του να εγκαταλείψει τον κόσμο, παρέλειψε να αφήσει οδηγίες που θα βρισκόταν το πτώμα του...

Γελιόταν ωστόσο, αν νόμιζε ότι θα μάθαινε έτσι η ανθρωπότητα το μυστικό της «μεγαλοφυΐας» του. Ακόμη και μια μικροσκοπική εξέταση στο κρανίο του, δεν θα μπορούσε ν' αποκαλύψει την κρυμμένη ο δαίμονας που τον κινούσε σ' όλη του τη ζωή...

Όταν πέθανε ο Λένιν, οι Ρώσοι φοιτολόγοι έκοψαν τον έγκεφαλό του σε 31.000 κομμάτια, αλλά δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν πούθενά τίποτε το ιδιαίτερο και το χαρακτηριστικό.

Πράγματι, κανείς δεν είχε ακόμη σκεφτεί να εξηγήσει γιατί ο Ένας άνθρωπος εξελίσσεται σε Νεύτωνα κι' ο άλλος σε Σαίξπηρ, γιατί ο ένας γίνεται άγιος στο χαρακτήρα κι' ο άλλος, εγκληματίας...

Το μόνο που έχει εξακριβωθεί επιστημονικά, είναι ότι ο έγκεφαλος — όπως και οι μύς — μεγαλώνει όλοένα, όσο περισσότερο εργάζεται, γιατί η «πνευματική γυμναστική» προκαλεί συσσώρευση αίματος στο κεφάλι. Υπάρχουν παραδείγματα ανθρώπων που είχαν σταθερό μέγεθος κεφαλιού από τα 20 ως τα 40 χρόνια τους, κατόπιν όμως το κρανίο τους άρχισε να μεγαλώνει, γιατί ανέλαβαν μια έντακτη πνευματική εργασία.

Οι φυσιολόγοι μας λένε, ότι ο έγκεφαλος δεν έχει ακόμη αναπτυχθεί τελείως στα 28 χρόνια μας, κι' ότι κανονικά πρέπει να φτάνει στο κατακόρυφο των ικανοτήτων του μεταξύ 60 και 70 ετών. Είναι, λοιπόν, λανθασμένη η αντίληψη, ότι οι ηλικιωμένοι «ξεμωραίνονται». Το αποδεικνύουν, άλλωστε, τόσα παραδείγματα: Ο Μπέρναρ Σώ άρχισε να γίνεται διάσημος μετά τα 40 και στα 90 έγραφε ακόμη τα θανιαστά θεατρικά έργα του. Ο Ουέλς ήταν γέρος, όταν έγραψε ένα μυθιστόρημα με 140.

000 λέξεις. Ο Ντεφόε έγραψε τον άθνατο «Ροδινώνα Κρουσσ» στα 60 χρόνια του. Και ο Τσώρτσιλ άποτελεί το λαμπρότερο παράδειγμα ενός γέρου με οξυτάτη αντίληψη.

Δυστυχώς όμως, πολλοί άνθρωποι βρίσκουν το μυαλό τους να «σκουριάσει», μετά τα 45, στην ηλικία δηλαδή που το σώμα και το πνεύμα θάπρεπε να βρίσκονται στην άκμή τους. Για να διατηρηθούν και ν' αυξηθούν οι ικανότητες του έγκεφαλου, δεν πρέπει να αρκούμε στις γνώσεις που έχουμε αποκτήσει, αλλά να εξακολουθούμε να σπουδάζουμε, να μαθαίνουμε.

Όταν πάψη να κουράζεται, ο έγκεφαλος αρχίζει να άτrophή. Αυτό όμως μπορούμε να το προλάβουμε.

Ο έγκεφαλος του άνδρος ζυγίζει κατά μέσον όρον 1390 γραμμάρια, της δέ γυναικός 1230. Ο Ναπολέων είχε τεράστιο έγκεφαλο, βάρους 1918 γραμμάρων. Βαρύτατος ήταν επίσης ο έγκεφαλος του συγγραφέως Θάκκεραι: 1652 γραμμάρια. Άσυνήθιστα μεγάλος ήταν κι' ο έγκεφαλος του Βίσμαρκ, του Μπετόβεν και του Κάντ. Ο βαρύτερος όμως απ' όλους εξέτασαν ποτέ οι επιστήμονες, ήταν ο έγκεφαλος του Ρώσου μυθιστοριογράφου Τουρκινέφ: Ζυγίζει 2070 γραμμάρια!

Από τ' άλλο μέρος, αρκετές διασημότητες είχαν άσυνήθιστα μικρό έγκεφαλο, όπως π. χ. ο Άνταλ Φράνκ και ο μεγάλος Αμερικανός ποιητής Ουίτμαν (δ έγκεφαλος του τελευταίου ζυγίζει μόλις 1260 γραμμάρια). Ο Νεύτων είχε επίσης μικρό κεφάλι.

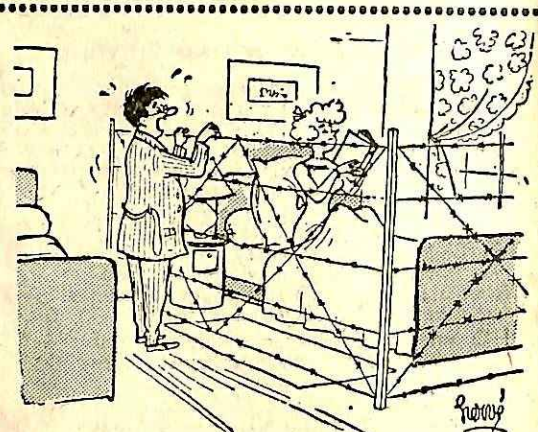
Όταν το βάρος του έγκεφαλου είναι λιγώτερο από 1035 γραμμάρια, οι επιστήμονες το θεωρούν άλάνθαστο σημείο πνευματικής καθυστέρησης και... ήλθιότητος.

Δεν πρέπει όμως να συμπεράνουμε απ' αυτό, ότι ο μεγάλος έγκεφαλος αποτελεί σημείο μεγαλοφυΐας. Γιατί τότε θάπρεπε ν' άξιζε περισσότερο από το Μπετόβεν, ένας ιδιογενής της Αλάσκας, που έζησε πρό χιλιάδων ετών και που άνεκαλύφθη τελευταίως το κρανίο του. Οι διαστάσεις του κεφαλιού του δείχνουν, ότι είχε έγκεφαλο πολύ μεγαλύτερο από τον σημερινό μέσον όρο. Κι' όμως, δίχως αμφιβολία, δεν έκανε τίποτε άλλο σ' όλη του τη ζωή, από το να κυνηγάει άγρίμια για να χορτάσει την πείνα του...

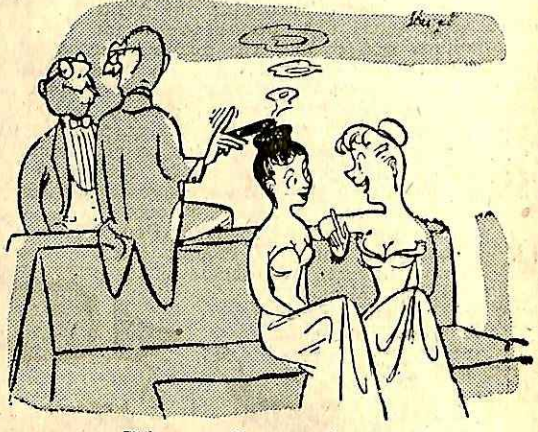
Αλλά και γενικώς οι πρόγονοί μας, που ζούσαν προ 50.000 ετών, είχαν έγκεφαλο του ίδιου περίπου μεγέθους με ενός σημερινού Εύρωπαίου — ή και μεγαλύτερον ακόμη — μολοντί έμοιαζαν σαν πίθηκοι. Είναι αλήθεια όμως, ότι, μέσα στο περιβάλλον όπου ζούσαν, έπρεπε να βρίσκονται διαρκώς σ' επιφυλακή, να σκέπτονται και να ενεργούν γρήγορα, για ν' αποφύγουν τους τóσους κινδύνους.

Σ' αυτό στηρίζεται ένας Άγγλος βιολόγος, όταν γράφει, ότι οι πολιτισμένοι άνθρωποι έχουν μία τάση ν' αποκτήσουν μικρότερο έγκεφαλο, γιατί ζουν «απαρσιτικά» και δεν αναγκάζονται πρωτότυπες σκέψεις, αφού τα βρίσκουν όλα έτοιμα στα βιβλία.

Ωστόσο, κανείς δεν μπορεί, βέβαια να υποστηρίξει, ότι οι πρωτόγονοι άνθρωποι, που είχαν μεγαλύτερα κρανία, είχαν και περισσότερη αντίληψη από τους σημερινούς. Δεν έχει, λοιπόν, τόση αξία το μέγεθος του έγκεφαλου, όσο ο αριθμός των πτυχών που σχηματίζει. Όσο περισσότερες πτυχές υπάρχουν στην επιφάνεια του, τόσο μεγαλύτερη είναι η αντίληψής.

— Έλα, γυναίκοι μου, βγάλε τα σουρατο-πλέγματα κι' αύριο θα τα πλύνω εγώ τα πιότα!...

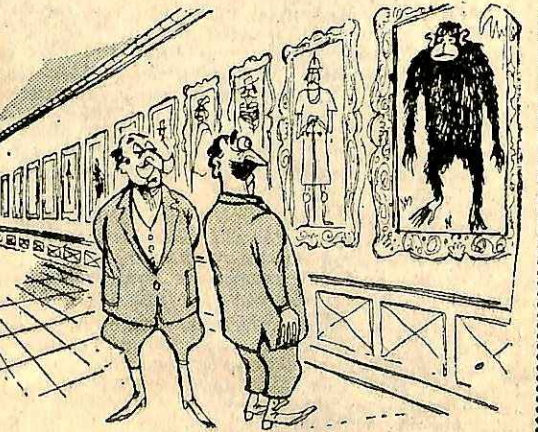

Κόσμος και σταχτοδοχείο...

ΟΤΑΝ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΜΟΙΑΖΟΥΝ

— Φτώ να πάρη ή δργή! Λήστεψα το δικό μου σπίτι...

— Όπως βλέπεις, δεν ξέχασα κανένα από τους προγόνους μου!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΓΚΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο διανομέας που παρόδωσε το ψευτοηλεκτογράφημα στον ιδιοκτήτη της «Κυρίας των Έντεκα» άποκαλύπτει στον Σ.Ο.Σ. όλην την αλήθεια. Ο Σ.Ο.Σ. επικρίνεται κατόπιν τον Πάλ Βάνς και ζητάει να μάθω απ' αυτόν πώς ο Κάρολος Πεσκάρας πέρασε τις ώρες του στο Ντουαί και πότε έβγαινε από εκεί.

Ο Βάνς φάνηκε πώς σκεφτόταν. — Ποτε ήρθατε; ρώτησε έπειτα.

— Χτές... — Είδατε κανένα άλλον εδώ; — Δεν ξέρω κανένα στο Ντουαί, απάντησε ο Σ.Ο.Σ. «Ηθελα να σας δω από χτές, αλλά δεν σας βρήκα στο γραφείο σας...»

Ο ξενοδόχος μού έδωσε σήμερα το πρωί τη διεύθυνση του σπιτιού σας... Μιλούσε με ύφος ολότελα φυσικό. Ο Βάνς δεν υποπτεύθηκε τίποτε.

Μίλησαν ακόμη λίγη ώρα. Ο Σ.Ο.Σ. άποχώρησε κατόπιν τον Βάνς κι' έφυγε.

Ο μυθιστοριογράφος γγνωστος

Ο διανομέας με την έλξη στο άριστο μάγουλο λίγο έλειψε να σωριασθή λιπόθυμος στο πεζοδρόμιο, όταν είδε, ξαφνικά, μπροστά του τον Σ.Ο.Σ.

— Μην φοβάσαι, του είπε ο νέος. Σου έδωσα την υπόσχεσή πως δεν θα ένοχληθής και θα την τηρήσω...

Τα λόγια αυτά τον καθυσάσαν. — Τι με θέλετε, κύριε; ρώτησε.

— Θα μου προσφέρής μια μικρή έκδουλει, απάντησε ο Σ.Ο.Σ. Τι ώρα τελειώνει το μεσημέρι τη δουλειά σου; — Στις δώδεκα, κύριε.

— Θαμνάσια! Θα φάμε μαζί το μεσημέρι... — Άλλά, κύριε...

— Θα σε περιμένω στο μεγάλο εστιατόριο που βρίσκεται στην πλατεία, συνέχισε ο Σ.Ο.Σ. Δεν υπάρχει λόγος να βιαστής...

— Είναι καλά αν έρθω στις δώδεκαμισή, κύριε; — Έχεις καιρό νάρθης ως τη μία παρά τέταρτο, απάντησε ο Σ.Ο.Σ. Πρόσεξε, όμως, μην άργήσεις περισσότερο...

— Δεν θ' άργήσω, κύριε. Η ώρα ήταν έντεκα και τέταρτο. Ο Σ.Ο.Σ. περιπλανήθηκε στους δρόμους ως το μεσημέρι. Όταν μπήκε στο εστιατόριο, η μεγάλη αίθουσα του, ήταν έρημη σχεδόν. Ο νεαρός Σεμινάριο διάλεξε ένα τραπέζι που έβλεπε στην όδο Μασσενέ και παρήγγειλε ένα ποτό, λέγοντας στο γκαρσόνι, ότι θα έτρωγε άργότερα.

Από το μέρος όπου βρισκόταν, έβλεπε το μεγαλύτερο μέρος της πλατείας κι' ένα κουμάτι της οδού Μασσενέ. Ήξερε, έξ' άλλου, από πείρα, ότι

διαβάτες που περνούσαν από το δρόμο, δεν μπορούσαν να διακρίνουν εκείνους που βρίσκονταν στο εσωτερικό του εστιατορίου, παρά μόνο αν κολλούσαν το πρόσωπό τους στις τζαμιές πόρτες.

Μερικά λεπτά, έπειτα από τις δωδεκάμισή, ένας νεός πλησίασε στο τραπέζι του.

Ο Σ.Ο.Σ. δυσκολεύθηκε να τον αναγνωρίσει. Ήταν ο διανομέας του Ηλεκτογράφου. Φορούσε ένα μπλε κοστούμι κι' η εμφάνισή του ήταν πολύ περιποιημένη.

— Άργησα, είπε. Άλλά σκέφτηκα πως έπρεπε να περιποιηθώ λίγο τον εαυτό μου, αφού έπρόκειτο να φάω μ' έναν κύριο...

Ο Σ.Ο.Σ. του έδειξε ένα καδίσμα απέναντί του. Έπειτα φώναξε το γκαρσόνι και του παρήγγειλε ένα πλουσιώτατο γεύμα.

— Τι πρόκειται να κάνουμε, κύριε; ρώτησε ο διανομέας, έπειτα από μερικά λεπτά.

— Θα φάμε, του απάντησε ο Σ.Ο.Σ.

Ο νεαρός διανομέας τον κύταξε με άπορία.

— Είναι πιθανόν, συνέχισε ο Σ.Ο.Σ., ότι θα περάσω από το απέναντι πεζοδρόμιο κάποιο πρόσωπο που δεν σου είναι άγνωστο. Το μόνο που θέλω από σενα, είναι να μην άφήσης αυτό το πεζοδρόμιο από τα μάτια σου και να με ειδοποιήσης, αν δής κανένα άνθρωπο που τον έχεις ξαναδεί...

— Έννοείτε εκείνον που μού έδωσε το ηλεκτογράφημα; — Ο Σ.Ο.Σ. απάντησε καταφατικά, κουνώντας το κεφάλι του.

— Άλλ' αν ήταν μεταμφιεσμένος, παρατήρησε ο συνομιλητής του.

— Όχι, είπε ο Σ.Ο.Σ. δεν είχα τον καιρό να μεταμφιεσθώ... Τον ξέρετε, λοιπόν, κύριε; — Πιθανόν. Το κυριώτερο είναι να μάθω από σενα αν πρόκειται για τον άνθρωπο που υποθέτω...

Το γκαρσόνι έφερε εκείνη τη στιγμή τα φαγητά.

Ο Σ.Ο.Σ. έσκυψε άμέσως στο πιάτο του. Άλλ' ο διανομέας δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να κυτάζει έξω.

Ο νεαρός Σεμινάριο τον λυπήθηκε.

— Μην άνησυχής, του είπε. Ο άνθρωπος που ζητάμε δεν είναι κανένα φαντάσμα, θα έλθης όλο τον καιρό να τον δής...

Μια και είκοσι. Είχαν φτάσει έπιασε, ξαφνικά, το χέρι του Σ.Ο.Σ.

— Αυτός είναι! φώναξε. Και του έδειξε έναν άνθρωπο που πενούσε με άργο βήμα από το πεζοδρόμιο.

— Είσαι βέβαιος; ρώτησε ο Σ.Ο.Σ.

— Δεν μου μένει η παραμικρή αμφιβολία, κύριε.

— Καλά, είπε ο νεαρός Σεμινάριο. Άς άποτελειώσουμε το μινέρι. Άς μη ξεχνάς την παγητό μας. Και μη ξεχνάς την ύπασεσι που μού έδωσες... Ούτε λέει σε κανένα!

— Έχετε το λόγο μου, κύριε!

Έπειτα από δυό ώρες, ο Σ.Ο.Σ. έβγαινε με το τραίνο για το Παρίσι.

Η τελευταία πράξις

Ο άνακριτής Σεμινάριο είχε κανονίσει τη ζωή του με χρονολογική ακρίβεια. Έτρωγε, κοι-

μόταν κι' εργαζόταν σε άρισμένες ώρες. Για ν' αλλάξω το καθημερινό πρόγραμμά του, θάπρεπε να συνέβαινε κάτι το πολύ εξαιρετικό.

Ο Σ.Ο.Σ. δεν άγνοούσε τις συνήθειες του πατέρα του. Κάθε βράδυ, στις έπτάμισή, ο άνακριτής Σεμινάριο, έβγαινε από το γραφείο του, που ήταν στο Σατέλ, σταματούσε λίγη ώρα σ' ένα κέντρο της λεωφόρου των 'Ηλυσίων και κατόπιν γύριζε στο σπίτι του. Ο γραμματέας του Βαπτιστής 'Ωζιε, παρέμενε συνήθως μερικά λεπτά μετά την άναχώρησή του, για να τακτοποίηση τους φακέλους και κατόπιν έβγαινε κι' αυτός.

Εκείνο το βράδυ, το τραίνο του Ντουαί μπήκε στο σταθμό του Βορρά στις έπτια και είκοσι πέντε. Έπειτα από δέκα λεπτά, ένα ταξί μετέφερε το Σ.Ο.Σ. στο Σατέλ.

Ο νεαρός Σεμινάριο ήξερε τόσο καλά το δικαστικό μέγαρο, όσο και το σπίτι του. Άκολουθώντας, λοιπόν, μερικούς διαδρόμους κι' έφτασε στο γραφείο του πατέρα του.

Όπως προέβλεπε, ο Βαπτιστής 'Ωζιε ήταν μόνος.

— Ο πατέρας σας έφυγε, είπε στο Σ.Ο.Σ.

— Κρίμη! απάντησε ο νέος. Έλειψα δυό μέρες από το Παρίσι κι' ήθελα να τον ρωτήσω σε ποιά σημεία βρίσκεται ή ύποθεσις Πεσκάρας...

— Δεν προχώρησα καθόλου, είπε ο Βαπτιστής. Ο Ζεράρ Πεσκάρας άρνείται πάντοτε να μίληση κι' ως τη στιγμή, δεν καταρθώσαμε ν' ανακαλύψουμε κανένα άλλο στοιχείο εναντίον του, εκτός από τα δακτυλικά αποτυπώματα πάνω στο ταξί...

— Κι' οι άλλοι μάρτυρες τί καταθέτουν;

— Τίποτε σχεδόν. Ο πατέρας σας είναι έξω φρενών... Δεν νομίζω πως τα δακτυλικά αποτυπώματα άποτελούν έπαρκή απόδειξη...

— Εκείνο που δεν καταφέρει ακόμη ν' ανακαλύψει, είναι ή έλατήρια που παρακίνησαν τον Πεσκάρα να σκοτώση το γιό του. Άν τον ρωτήσετε, θα σας πη, ότι ή εναντίον του κατηγορία στηρίζεται σε άκλόνητες βάσεις. Άλλά δεν το πιστεύει ούτε ο ίδιος...

— Άν σας ενδιαφέρει, μπορείτε να ρίξετε μια ματιά στο φακέλλο Πεσκάρας... Είναι εκεί πάνω στο γραφείο του πατέρα σας...

Εγώ πρέπει να τακτοποιήσω μερικά έγγραφα...

Ο Σ.Ο.Σ. δεν ζητούσε τίποτε καλύτερο. Κάθισε στο γραφείο του πατέρα του κι' άρχισε να κοιτάζει τα στοιχεία που

διαβάει τα έγγραφα που βρίσκονταν στο φακέλλο Πεσκάρας. Δυό ή τρεις φορές, έβγαλε το μολύβι του και, βλέποντας ότι ο Βαπτιστής δεν τον παρακολουθούσε, κράτησε μερικές σημειώσεις.

Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, είχε μάθει ό,τι επιθυμούσε.

— Έχετε δίκιο, είπε στο Βαπτιστή, ενώ σηκώνοντας από τη θέσι του. Ο φακέλλος δεν περιέχει ως τη στιγμή τίποτε το ενδιαφέρον. Μου φαίνεται πως ο πατέρας μου θα δυσκολευθή να ξεκαθαρίση αυτή την ύποθεσι.

Αυτή είναι κι' ή δική μου γνώμη, απάντησε ο Βαπτιστής.

Και πρόσθεσε άμέσως, σαν να είχε μετανοιήσει για το θάρρος που είχε πάρει να κρίνη τον προϊστάμενό του:

— Άλλά, ο κύριος άνακριτής έχει, βέβαια, το σχέδιό του. Δεν θα είναι ή πρώτη δύσκολη ύποθεσις που θα κατορθώση να διαλευκάνη...

— Έχει καμεί τόσους άδελφους ως σήμερα!...

— Άς το ελπίσουμε, είπε ο Σ.Ο.Σ.

Καληνύχτισε κατόπιν τον Βαπτιστή κι' έβγαινε από το Σατέλ.

Μερικά λεπτά άργότερα, βρισκόταν στο σπίτι του, όπου ή γορρά Ματθίλδη τον ύποδέχτηκε με μεγάλη χαρά.

Ο Σ.Ο.Σ. πήρε ένα ζεστό μπάνιο, έφαγε ένα κοτόπουλο που του έτοιμάσε ή υπηρέτρια κι' έπειτα πέρασε στο γραφείο του.

Εκεί έμεινε το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας, προσπαθώντας να συναρμολογήση τις σκέψεις του και να ταξινομήση τα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει, σύμφωνα με την αξία που είχε το καθένα.

Όταν τελείωσε αυτή τη μελέτη, ήταν άπόλυτα βέβαιος, ότι είχε βρη τη λύσι του αίνιγματος.

Διάτασε, ωστόσο, αν έπρεπε να ενεργήση μόνος του ή να καταφύγη στην άστυνομία.

Στην πρώτη περίπτωση, θα έπωμιζόταν όλο το βάρος κι' όλοι τους κινδύνους. Άλλ' είχε τη βεβαιότητα, ότι, ενεργώντας μόνος του, θα κατάφερε να ξεσκεπάση το δολοφόνο και να τον εξαναγκάση να όμολογήση τα εγκλήματά του.

Στη δεύτερη, δεν θα διέτρεχε κανένα κίνδυνο, αφού ή πρωτοβουλία της ενεργείας θα περνούσε στα χέρια των άρχων.

Άλλ' οι άστυνομικοί θα πέθναν άρα γε από τα στοιχεία που

Η δακτυλογράφος

Ο κ. Βαρβολομαίος Μουντάρης έχει τέσσερα χρόνια παντρεμένος. Όλο αυτόν τον καιρό ήταν κατενθουσιασμένος με τη σύζυγό του, τη Μελομένη.

Τώρα όμως τελευταία ή Μελομένη έχει γίνει τρομερά ζηλιάρα. Όταν πληγαίνε στο ύπουργείο να πάρη το σύζυγο της για να φάνε έξω, του ψήνει το ψάρι στα χείλη.

Σε βεβαία, Μελομένη μου, της είπε μια μέρα εκείνος, ότι έχεις πολύ άδικο ν' άνησυχής... Η δακτυλογράφος μου είναι γορρά, με κάτασπρα μαλλιά, τουλάχιστον έξηνα χρόνων!

Η κυρία Μελομένη όμως δεν μπορεί να ήσυχάση. Άποφασίζει λοιπόν, την άλλη Δευτέρα στις 11 το πρωί, να κάνει αίτινδισμό. Πιναίνει στο ύπουργείο, μπαίνει στο γραφείο του άντρας της και βρίσκει μια δακτυλογράφο, που ήταν να την ψήνει στο ποτήρι!

Βαρβολομαίος, του λέει σε λίγο, γιατί με γέλασες; Πού είναι ή γορρά δακτυλογράφος σου;

— Καυμένη Μελομένη, δεν ήσωνα τυχερά, της άπάντα ο κ. Μουντάρης. Σήμερα ακριβώς που ήρθε έσύ εδώ, έτυχε ν' άρρωστήση ή καυμένη και μούστειλε ως άντικαταστάτρια της την... έγγονή της!

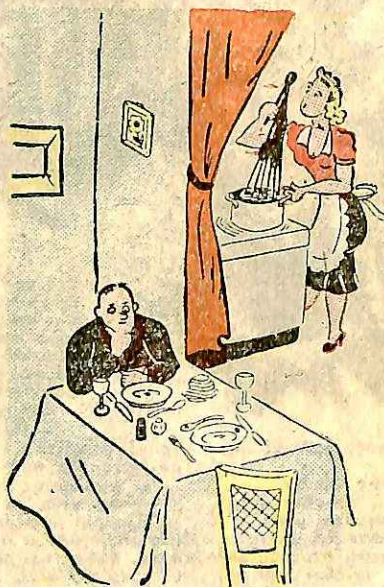
64.000
ΣΟΜΠΕΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ
Θαυμασίας άποδόσεως
ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
Άριστειδου 1

ΟΙ γυναίκες νονούν λιγώτερο
ἀπο τοὺς ἄνδρες

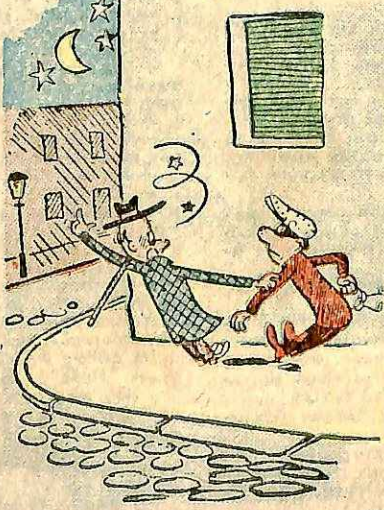
Τὸ ψύχος, τέλος, αὐξάνει τὴν εὐαίσθη-
σία στὸν πόνο κατὰ τὰ 2/5 περίπου.
Γι' αὐτὸ, οἱ κάτοικοι τῶν θεορῶν κλιμά-
των, ἔχουν σχετικὴ ἀναισθησία στὸν
πόνο.

—“Έχω καὶ κάτι χάπια, κυ-
ρία μου, μοναδικὰ γιὰ τ’ ἀδυ-
νατίσετε!...

ΟΤΑΝ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΙ
— Χρυσέ μου, θαορῶ πῶς
βρῆκα καινούργια μέθοδο για
παραγωγή συνθετικού καου-
τσούκ...

—“Αν δὲν ἔρθῃς νὰ μοῦ ἀνοίξης
τὴν πόρτα μου, θὰ φωνάξω τὴν ἀ-
στυνομία!...

Καλλονή

Κοκκίνα γέρια

Ἐπὶ πλέον, ὠφελοῦν πολὺ οἱ τακτικὲς ἐπαλείψεις, πρωτὶ καὶ βράδυ, μετὰ τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Λανολίνη	100	γραμ.
Υγρή παραφίνη	25	»
Βανιλίνη	0,10	»
Έσαςς λεμονιού	3	σταγόνες

Χρήσιμες συ. βουλές

Ἐάν ἔχετε τάσι πρὸς τὴν παχυσαρκία, χρησιμοποιεῖτε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο ἅλατι στὸ φαγητὸ σας. Οἱ σαλάτες με χυμὸ λεμονιοῦ — χωρὶς λαδί ἢ ἅλατι — θὰ σας κάνουν πολὺ καλὸ.

*

Γιὰ ν' ἀνακουφισθῆτε ἀπὸ ἑνα πονόδοντο, μέχρῃς ὅτου πᾶτε στὸ γιαιτρός σας, βάλτε μέσα στὸ αὐτὶ σας, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δοντιοῦ πού πονάει, ἕνα βαμβάκι, βρεγμένο μέσα σὲ ξύδι, αἰθέρα καὶ κολώνια σὲ ἴσα μέρη.

Ἡ δίαιτα τῆς νευρασθένειας

Ἡ νευρασθένεια εἶνε ὄχι μόνον ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ καί κατ' ἐξοχήν γυναικεία. Ὑπάρχουν δύο μορφές τῆς: ἡ πρώτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ καταπτώσις καὶ χρειάζεται διαίτα κρεφαφίας, ἡ δεύτερη ἀπὸ υπερδύοργοις καὶ χρειάζεται μάλλον χορτοφαγία. Ἰδιαίτερας συνιστοῦν οἱ γιάτροι στοὺς νευρασθενικοὺς τῆς πηχτὲς σοῦπες, τὸ μπαγιότικο ψωμί ἢ φρυγανιά, κοφῆς βωδινό ἢ μοσχάριο βραστό καὶ πολὺ τρυφερό, ἀδύνατα φάρια, λαχανικά πούρε, πατάτες, φακές, μπιζέλια, καστανα, σταφύλια, ροδάκινα, μήτρα, λίγα ἄσπρο κρασί στὸ νερό (ποτὲ κόκκινο).

Το μαλλια πού πεφτούν

Θα σὸς ὠφελήσῃ ἐπίσης πολὺ τὸ ρετσι-
νόλαδιον, ἂν ἀλείφετε μ' αὐτὸ τακτικὰ τὰς
ρίζας τῶν τριχῶν.

Οι Λεκέες

Οἱ λεκέδες τῶν φρουτῶν στὰ ἀσπρρόρου-
να, καθαρίζουν ἀν τούτῳ τρίψετε με λίγο δ-
ξυζενέ. Θὰ ξεπλύνετε κατόπιν τὸ ὕψασμα
με καθαρὸ νερὸ καὶ θὰ τὸ βάλετε νὰ στε-
γνώσῃ στὸν ἥλιο.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΕ

Τὸ πηχτὸ σκούρο σιρόπι πού ἀπομένει μετὰ τὴν ἐξαγωγή τῆς καθαρῆς ζάχαρης στὰ ἐργαστήρια ζάχαρο-ποιίας, ἡ «μελάσσα» δηλαδή, χρησιμεύει ὡς τῶρα μόνο γιὰ διατροφή ζώων καὶ οἰονομηματοποίηση. Ὁ Ἀμερικανὸς ἱσχυρὸς Τζωρτζ Ράπλεγια, κάτοικος τῆς μικρῆς πόλεως Σάουθपोर्ट, ἔφτιασε μὲ αὐτὴν... ἑνὸς δολοῦρου κτίριο, ὅπου στέγαζε ἅλα τα μηχανήματα καὶ τὰ ὅποια παράγει ἄλλα προϊόντα ἀπὸ μελάσσα! Ὁ δρόμος πού ὀδηγεῖ στὸ ἐργαστήριον αὐτό, φαίνεται πραγματικότητα ὡς ἐνὶ στρομέων μὲ

Δρόμοι και αυλές που έχουν έπιστοωθή
με μελάσση είναι έτοιμοι για νοησιμο-
ποίησι μετά 24 ώρες!...

πρώτην ύλη κατασκευάζονται σωλήνες σκληροί ή ελαστικοί, πλάκες εύλυγες σαν καουτσουκένιες ή σκληρές σαν πετρίνες κλπ.

«Ο Ραπλεια δεν επιδόθηκε σ' αυτή τη νέα βιομηχανία για να περάσει τον καιρό του, ούτε από αμερικανική εκκεντρικότητα, αλλά γιατί έκμετους λογαριασμούς του και βρήκε, ότι ένα σπίτι με πέντε δωμάτια, χτισμένο και σοβατισμένο με μελάσσα, θα κόστιζε μόλις 1.000 δολάρια (έκτος ηλεκτρικών και υδραυλικών εγκαταστάσεων), δηλαδή 15.000.000 δραχμές. Έκτος της απίστευτης αυτής φθηνότητας του, θα διαρκούσε περισσότερο από 100 χρόνια, θαχε τελεία θερμική και ήχητική απομόνωση, δεν θα φοβόταν την υγρασία, τα έντομα, κλπ. Κατά τον Ραπλεια, η μελάσσα είναι το φθηνότερο και ιδεώδεςτερο οικοδομικό υλικό που υπάρχει στον κόσμο.

«Ὁ μέλασσα που χρησιμεύει γι' αὐτοὺς τοὺς σκοπούς, ἔχει ἀφαιραθῆναι προηγουμένως κι' ἔχει μεταβληθῆναι σὲ κίτρινο ἄμμο. Ἡ μεταβολὴ που τὴν νύβει ἀπ' τὴν Ρατλεια. Εἶνε ἐν ψευδῇ. Ὁ μέλασσα με μεγάλη πίστιν ὑπερέχει, σ' ἐνα κλάσμα μόνο τοῦ δόξου τοῦ γερ. πρὶν ἀκόμη καταλάβει τὴν ἔκφασιν τοῦ ἐφευρέτου — καὶ πέσει.

«Ἡ κοινοποίησιν αὐτὴ μέλασσα ἀνὰ τρέπαιον καὶ με μικρὰς ποσότητες ὡς πρὸς τὴν παραγέται ἔστι ἐνα πηχτὸν σμυρῶν. Με μικρὰς διαφορὰς στὶς τοῦ. γίνεται μαλακώτερον ἢ σκληρότερον.

«Ὁ ἀνάκατευσθ' ὑλικὸ γιὰ τοῦτ' ἐλπίσθαι, ἀδελφοί μου. Ἐνὰ διαφοροτικὸ μίγμα τῶν ἱερῶν φτηνῶν καὶ εὐκολῇ ἐπίστροφῃ δρόμοις σοδομίων, κλπ.

Ἐξ ἄλλου, τὸ Πλασμοθάλτ, μαζί
ἰνώδες ὕλικό (τρίχες, κλωστές, κλπ.)
«Πλασμοίτ», ποὺ ἀνακατεύεται μὲ νε-
ρὸ τὸ σοβάτισμα κτιρίων, τὸ στρώσιμω-
των, τὴν κατασκευὴ τραπεζίων... Τ-
ποτέ. Ἰσοπεδῶναι τελείως ἕνα παλιό
βάζεται ἀπὸ ἄξες ἢ ἀγκυλικές οὐς

λούπια καὶ νὰ πάρη ὅποιοδήποτε σχῆμα. Δὲν χρειάζεται βαψιμο, γιατί κατὰ τὴν κατασκευὴ του, προσθέτουν μέσα στὸ μίγμα τὸ χρῶμα πού θέλουν. Δὲν διαπεράται ἀπ' τὸ νερό, οὐτε προσβάλλεται ἀπὸ τὰ ἔντομα.

Κολλάει τόσο γερά πάνω σέ όποια-
δήποτε έπίφανεια, ώστε ό έφευρέτης του
τό παρωμοίασε χιουμοριστικά μέ... τούς
σελέμνδες καί τρακαδόρους φίλους!

Ὁ Ράπλεγιαν ἔχει ἀρχίσει τὴν παραγωγή τῶν προϊόντων του, σὲ μικρὴ ἀκόμη ποσότητα. Ἐνα νέο ὅμως ἐργοστάσιο, ποὺ πρόκειται νὰ χτισθῇ στὸ Νιού Τζέρσεϋ, θὰ παράγῃ 5 τόννους

στοιχείξη 24 δολάρια (360.000 δραχμές), οία βαρέλεια, θά μπορῇ νά κατασκευασθοῦν, ὀκταπλάσια στό μέγεθος ἀπ' τή συνη- γιᾶ τοῦ χτισίμου ἑνός μονορῶφου σπιτιοῦ μέ γιᾶ τούθα. Περιέχει 5 % Πλασμοράλ, ἀργιλλοχαμα. Προσθέτουν τήν απαιτούμενη το βάθος γιᾶ λίγο σέ ξύλινα καλούπια. Αὐτά μένουν στόν ἀέρα καί στόν ἥλιο, γιᾶ νά χρειάζονται ψψισμο σέ φούρνους — καί οἷμα πῖς γιᾶ νά χρησιμοποιηθοῦν. Ὅσα κωνάρια, περιέχουν σφύματα στή μάζα τους,

επὶ 30 ἡμέρες τὰ τοῦβλα του μέσα σὲ
κοινὰ καὶ μὲ τσιμεντένια. Τὰ κοινὰ ἀπερρό-
βησαν τὰ τσιμεντένια 8 % καὶ τὰ τοῦβλα ἀπὸ
Τὸ πείραμα αὐτὸ ἀπέδειξε πόσο ἀδιάβροχα
τὰ τοῦβλα.

...εδα, κλπ. που έχουν έπιστρωθή με μίγμα
λάσας άμμου, εινε έτοιμα για χρησιμο-
... χωρίς να χρειαστή γι' αυτό το σκοπό
... στρώμα αυτό πάθη κάπου μια φθορά, ό
...ται, ξανακλείνει υόνος του σιγα-σιγα. Με
...ται, μπορεί να έπιστρωθή ένας δρόμος πλά-
... κους 1 μιλίου.

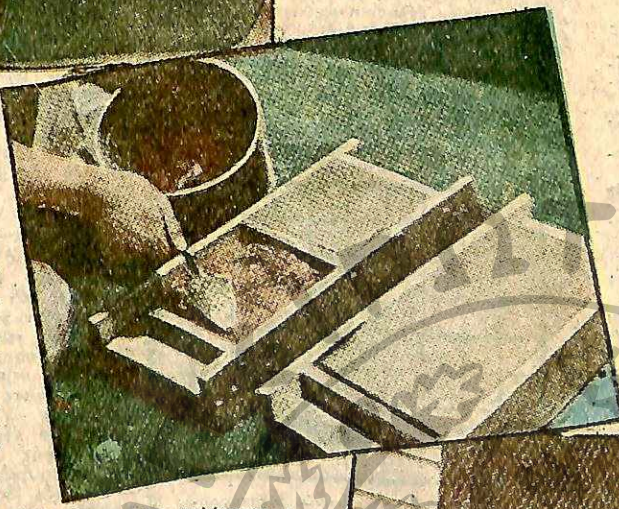
... τὸν Ράπλεγια μήπως... τῶνε τοὺς ὁρο-
... ἡγκία κι' οἱ μυῖνες, ἐφ' ὅσον εἶνε στρωμέ-

μβάνεται εύκολα! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος σο-
στήσουμε πινακίδες γιὰ τὰ μυρμήγκια, μὲ
καλεῖσθε νὰ μὴν τρώτε τὸ δρόμο!». ἔπειτα

Στην πραγματικότητα όμως, η μελάσσα αυτή έχει ύποπτη τέτοια αλλοίωσι. ὥστε δὲν ἔχει πια καθόλου γλυκεῖα γεύσι ἢ θρεπτικὴ ἀξία.

Τὸ κόστος τοῦ Πλασμοῦ εἶνε
60 σέντες τὸ γαλόνι. Μὲ 20 γα-
λόνια ἀπ' τὸ ὕλικο αὐτό, σπα-
τίζεται σὲ 8 ὥρες ἕνα σπίτι μὲ
6 δωμάτια. Ἐνὰ παλιὸ καὶ ἐ-
τοιμώροπο κτίριο, ἡλικίας 150
εἰσὶν, ἔγινε σὰν καινούργιο, ὅ-
ταν σπαταίσθηκε μὲ Πλασμοί,
τὸν κόστισε 6 δολλάρια ἐν ὧν.

Γεννάται, βεβαίως, το ζήτημα
της εξευρέσεως αρκετής πρώτης
ύλης για τη νέα βιομηχανία. Ή
τιμή της μελάσσης των ζαχαρ-
ποιών τριπλασιάθηκε, ἀφ' ὅ-
του ἄρχισε να τὴ χρησιμοποι-
εῖται. Ἀλλὰ μελάσσα, πο-
λύ φθηνότερη, μπορεῖ να ἐξαχθῇ
καὶ ἀπὸ τὰ προϊόνδια.

Γὸ μῖνμα τῆς μελάσσης
γιὰ τοῦβλα τοποθετεῖται
γιὰ λίγο σὲ εὐλίνα κα
λούπια...

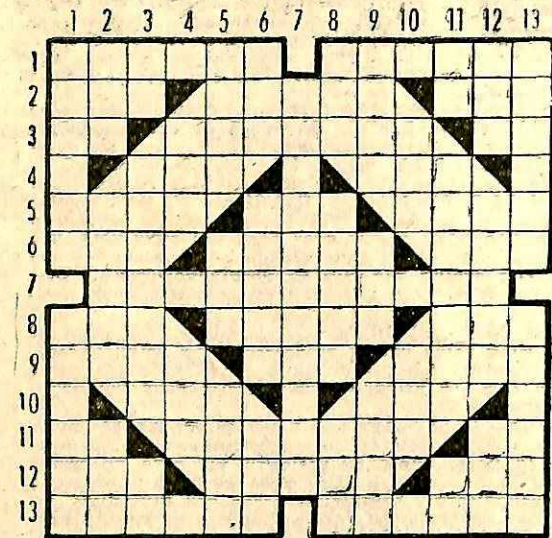

Εἰδικὸ ὕμνος μελόσσης ἀντικαθιστᾷ τὸ «ντοῦκο» στο πλῆθος
τῶν διγτυωτῶν

Οριζοντίως και καθέτως

Στο σταυρόλεξο αυτό οι λέξεις που θα τοποθετήσετε οριζοντίως θα σηματοδοτούν μόνος τους και καθέτως στις ίδιες ακριβώς θέσεις.

1) Πατέρας και γιουδες υπήρξαν διά-

- σημοι συγγραφέας. — Βασιλεύς.
2) Οργανο αίσθησης. — Πάνος.
— Συμπεριφέρειν.
3) Ζών (ζών.). — Πλανόδιος ξυπό-
δος. — Γαλλικό μέτρο έπισανείας.
4) Νησί της Δωδεκανήσου. — Α-
θροισμα σε μια έφημερίδα.
5) Νοστιμίζει. — Έλαττωματικός
σύνδεσμος. — Έπισημο καπέλλο.
6) Χορικός σύνδεσμος. — Απαράι-
τητος σε ένα έξοικο σπίτι. — Υπε-
ρήφανος ζώο.
7) Θά το βοήθε συνήθως κοντά σ' έ-
να παρόμοιο.
8) Άγγλικό ανδρικό όνομα. — Σπ-
μείον του ορίζοντος. — Αίσθησις.
9) Δυναστεία που βασίλευσε άλλα-
τε επί κεφαλής της Βουλγαρίας. —
Προσωπική αντανάγκη (β' ποσ.). —
Αιθιυπικό.
10) Σιδηροδρόμοι. — Πορκαλέι.
11) Νότα. — Ιστορικό ποτάμι
μας. — Και άλλη νότα.
12) Παραπέμπει. — Δεν υπήκαν
στην τελευταία τους κατοικία. — Συν-
τοροφία.
13) Το εύλο του άρεσει ιδιαίτερας.
— Ποσότης.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

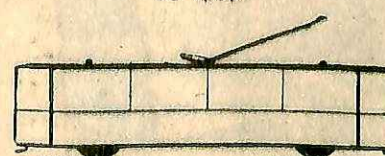
Ερωτήσεις

- 1) Με ποιά ένδοξο κράτος υπήνεκα-
σαν οι Ήνοι. Πολιτείες συνήθη είση-
νης στον Άγιο Φωκίσκο.
2) Ποιά είναι η πρωτεύουσα της Να-
τίου Ρωσίας;
3) Πώς λεγόταν ως ανύπαντρος η σύ-
ζυγος του Τάουν Πάουερ;
4) Τι είδους θεομύθεος νοσημο-
ποιούνται στις παγωμένες χώρες;
5) Χρησιμοποίησαν καλλυντικά οι γυ-
ναίκες των Εσθονοειδών;
6) Ποιά απ' τις σύγχρονες γλώσσες
συνγγενείς περισσότερο με τα άναία
λατινικά;

Απρόοπτο

Πόσες φορές μπορεί ν' άφαισθώ ό ά-
ριθμός 19 από το 190;

Το τραμ

Πόσα ορθογώνια σήματα, μικρά και
μεγάλα περιέχονται στο σκίτσο αυτό
του τραμ;

Η κρυπτογραφημένη παροιμία

Θά βοήθε παρακάτω μια γνωστή πα-
ροιμία, γραμμένη όμως με άσυνήθως
κρυπτογραφικό κώδικα. Μπορείτε να
βοήθε το κλειδί αυτού του κώδικος και
να διαβάσετε την παροιμία. Για να
σας διευκολύνω, σας λέω ότι η τε-
λευταία λέξη της είναι «του»: ΓΝΝΡΧ
Ρ ΣΓΣΓΥ ΜΛ ΓΝΝΡΧ ΦΓ ΤΓΥΓ ΦΡΧ.

Ο αριθμός του τηλεφώνου

Σε μια πόλη, οι αριθμοί των τηλε-
φώνων είναι τετράψηφι-
οι. Κάποιοι καταστη-
ματάρχες λοιπόν λέει
σ' ένα φίλο του:

— Περίοχη, σύμ-
πτωσις! Ο αριθμός
τηλεφώνου μου είναι δι-
τλάσιος απ' τον άριθ-
μο τηλεφώνου του μα-
γαζίου που βρίσκεται
δεξιά απ' το δικό μου.
και μισός απ' τον ά-
ριθμό εκείνου που βοί-
σκεται άσπαστά.

— Άν υού δώσω
το άσπασμα των τρι-
ών αυτών άριθμών, λέει
ο φίλος. θά σου βρώ
τον άριθμό του τηλε-
φώνου σου.

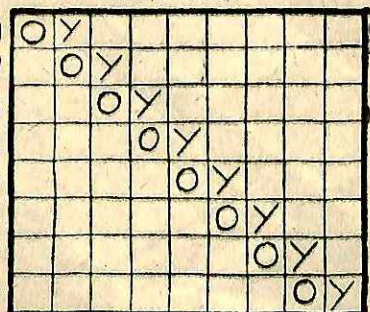
— Το άσπασμα ήνε
12.852. Να δώσω άν
θά τα καταφέρε...

Και ο φίλος τα κα-
τάφερε. προανητικά.
Μπορείτε και σεις να
καύετε το ίδιο;

Τα πέντε χωριά

Πέντε χωριά, που
ήταν τα άνωμαυα με
υποία τοί άλφασθου. βολκονται
πάνω σ' ένα δρόμο κατά την έξο-
ρή: Α. Β. Γ. Δ και Ε. Η άπόστασις
μεταξύ του Β και του Γ ήνε διπλάσια
απ' την άπόστασι των Α και Β. Η ά-
πόστασις του Γ από το Δ ήνε δση
του Β από το Γ σην την άπόστασι του
Δ από το Ε. Τέλος, η άπόστασις του
Δ από το Ε ήνε ένα γιλίόμετρο μεγα-
λύτερον απ' την άπόστασι του Α απ'
το Β. Άν ένας ποδηλάτης πάλι απ' το
Α στο Ε και νυοίση πάλι πίσω δια-
τρέξη δε έν δλώ 32 γιλίόμετρα, πόσο
άπνευι το κάθε χωριό απ' το άμέσως έ-
πόμενο;

Κλιμακόλεξο

Συμπληρώστε τα λευκά τετραγώ-
νιδια κατά τόπον ώστε να σην-
ματισθουν οι 10 ο ρ ι ζ ο ν τ ι ς 8 λέξεις
των 9 γοιμιμάτων ης τις ακόλουθες
σημασίες. Η συλλαβή «ΟΥ» θά μετα-
κινήθ κλιμακάτως όπως φαίνεται στο
σνέδιο μας.

- 1) Από πολύ ψηλά (έπίρρημα).
2) Οι καλύτεροι μας έπονται από
την Αίγυπτο.
3) Παραπειρίζει μια ένοσάσις.
4) Σπουρνίγης.
5) Σνέλο άναθών.
6) Κλάει.
7) Μεγάλη πόλις των Βαλκανίων.
8) Έπίρρημα της δημοτικης: στα
τυφά.

Κρυπτογραφικό

2 3 4 5 6 7 8 = Άοναία, πόλις
της Μ. Άσίας.
3 7 6 1 5 = Σύννος.
4 2 3 7 8 = Ένδουα.
5 3 4 7 8 = Ηλικιωμένος.
6 5 4 7 8 = Πόλις της Πε-
λαγοννήσου.
7 3 5 6 1 5 = Κάνει θαύματα.
8 5 6 1 5 = Όπτασις.
9 5 6 1 5 = Χορός.
Ο ίδιος άριθμός
πάντοτε το ίδιο νόημα.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ο Ζητιάνος που έγινε
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Μια κληρονομιά που... κοιμταν 150 χρόνια

Σε διάφορες άγγλικές Τράπεζες υπάρχουν κατα-
θέσεις ή χρεώγραφα, που μένουν από πολλά χρό-
νια άζήτητα, γιατί χάθηκαν οι καταθέται. Κάπου-
κάπου ωστόσο, εμφανίζεται ένας συγγενής του
άρχικού δικαιούχου και τα διεκδικεί, ως κληρο-
νος του.

Αυτό συνέβη τελευταίως και με κάποιον Τζών
Κάριου, απ' τη Νέα Υόρκη, που έφτασε στη Με-
γάλη Βρετανία για να ζητήσει την περιουσία έ-
νός προγόνου του, που πέθανε στα τέλη του 18ου
αιώνος: του Μπάμφυλντ Κάριου, του ζητιάνου που
ήγινε εκατομμυριούχος!

Αυτός ο Μπάμφυλντ ήταν γιουός του πάστορος
Θεοδώρου Κάριου, διευθυντού ενός ιδιωτικού σχο-
λείου στο Τίβερτον της Άγγλιας. Στα 16 χρόνια
του, τσάκασε απ' το σπίτι του κι' ακολούθησε ένα
περαστικό καραβάνι τσιγγάνων. Σε λίγο καιρό,
είχε γίνει ικανός να κερδίζει το ψωμί του, προ-
φτευνοντας την τύχη.

Από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Οι δικοί του
δεν έμαθαν πιά τίποτε γι' αυτόν. Πέρασαν έτσι
150 χρόνια. Καί, τώρα τελευταία, ο Νεοϋορκέζος
Τζών Κάριου παρουσιάσθηκε μ' ένα γράμμα του
παπαύ του, το οποίο έκανε λόγο για τον πλού-
σιο θείο του Μπάμφυλντ, που είχε πεθάνει χωρίς
ν' άφιση διαθήκη.

Έπληγε στη δυτική Άγγλια, έκαμε τις πρώτες
έρευνες, κι' ύστερα γύρισε στο Λονδίνο και τις
συνεπλήρωσε, με τη βοήθεια της άστυνομίας. Να
λοιπόν τί εξακριβώθηκε απ' αυτές:

Άφού έζησε αρκετό καιρό με τους τσιγγάνους,
άσχημα κι' άγνωστος ο Μπάμφυλντ Κάριου άνα-
κρηχθηκε «Βασιλεύς των ζητιάνων». Με την ά-
ναμφισβήτητη δε εξουσία του, δημιούργησε μια
όργανωσι για τη συστηματική έμεταλλευσι της
φιλάνθρωπιας.

Παρακολουθούσε με προσοχή όλες τις τελευταίες
ειδήσεις, κι' όταν μάθαινε ότι ένα χωριό είχε κα-
ταστροφή από πυρκαγιά, ή ότι ένα πλοίο είχε έ-
ξωκείλει, έστελνε τους ανθρώπους του να παρου-
σιασθουν στην περιοχή ως διασωθέντες από την
καταστροφή και να ζητήσουν τη βοήθεια των φι-
λανθρώπων. Φυσικά, τους μεταμφίεζε καταλλήλως.
Και πηγαινε κι' ο ίδιος μαζί τους.

Ήταν τόσο δαιμονίος στη μεταμφίεσι και στην
άλλαγή της φυσιογνωμίας, ώστε κάποτε έπληγε στο
σχολείο του πατέρα του και μίλησε μαζί του, δι-
χως εκείνος να τον άναγνωρίσει!

Κάπου-κάπου, ο Κάριου κι' οι άνθρωποι του
έμπλεκαν άσχημα. Άλλά κατάφεραν συνήθως να
διαρθώσουν τα πράγματα. Κάποτε π. χ. ο «βα-
σιλιάς» και πέντε «κπικκοί» του βρίσκονταν σ'
ένα λιμάνι της δυτικής Άγγλιας, όπου παρίστα-
ναν τους ναυαγούς. Ξαφικά, τους περικύκλωσαν
μερικοί ένοπλοι, με το σκοπό να τους κατατά-
ξουν διά της βίας στο Βασιλικό Ναυτικό—όπως
γινόταν τότε συχνά. Ο Κάριου κατάλαβε πως δεν
μπορούσε να σώση τους ανθρώπους του. Ο ίδιος
όμως δεν είχε καμιά διάθεσι να γνωρίσει τους
θυμούς της θάλασσας... Έπιτόνησε λοιπόν άμέσως
ένα σατανικό κόλπο.

Άνοιξε δηλαδή με μια καρφίτσα 60 βαθειές
γρατζουνιές στο σώμα του και τις έτριψε καλά
με άλάτι και με λίγο παπαρούτι. Έτσι, δημιου-
ργήθηκε ένα κόκκινο εξάνθημα. Κι' ο Κάριου έβαλε
τις φωνές.

Μακρυά! Μακρυά όλοι! Έχω ελγολιά!...
Το όνομα και μόνο αυτής της φοβερης άσθενεί-
ας ήταν αρκετό για να τον άφισουν έλεύθερο.

Μετά το τέλος κάθε πετυχημένης «έπιχειρήσεως»
ο Κάριου έπαιρνε το μεριδίό του απ' τα κέρδη.
Έτσι μάζεψε ένα σημαντικό ποσό και μπόρεσε
να παντρευτεί μια νέα από καλή οικογένεια, ν'
άποκτηση μια κόρη και να νοικοκυρευτεί. Έξα-
κολούθησε ωστόσο νάχη σγέσεις με τους ζητιά-
νους και να παίρνει μεριδίο με το δικαίωμα που
του έδινε ο τίτλος του.

Το αποτέλεσμα ήταν να πεθάνη σχεδόν εκατομ-
μυριαύχος. Δεν άφισε διαθήκη. Κι' έτσι, το μεγα-
λύτερο μέρος της περιουσίας του — έκτός ενός
ποσού που είχε δώσει στη γυναίκα του—έμεινε κα-
ταθεμένο σε μια Τράπεζα, ως ότου το ζητήσει
ο Τζών Κάριου.

Το πήρε άρα γε; Τόσο ο ίδιος όσο και η οί-
κογένειά του δεν κάνουν καθόλου λόγο γι' αυτό.
Είναι ωστόσο λογικό να σκεφθώ κανείς ότι, άν
είχε άπορριφή ή άπαίτησι τους, θά είχαν χα-
λάσει τον κόσμο απ' τις διαμαρτυρίες...

Οι δυο σπανοί

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας άν-
θρωπος πολύ πονηρός. Ήθελε όμως μέρα που
ο άνθρωπος αυτός άσώσθηκε και δεν μπορού-
σε να πάη στη δουλειά του.

Στενοχωρημένος τότε φωνάζει τη γυναίκα
του και της λέει:

— Γυναίκα, άκου να σου πώ: Οι παρόδες
μας σώθηκαν κι' ενώ δουλειά δεν έχω. Πάω
λοιπόν, το ναίδαο υας να πς να τον ποι-
λήσω, να πάρουμε ψωμί να φάμε κι' ύστερα
ένοι ο Θεός.

Η καυμένη η γυναίκα παίρνει το ναίδαο-
κό τους και πηγαίνει, πηγαίνει άπου φτάνει
σ' ένα χωριό. Έκει την ανταμώνουν δυο
σπανοί.

— Πόσα ναίδαο τον δίνεις;

— Τρία μετρήτια.

— Άν δεν είναι αυτά και ούα, λένε οι
σπανοί, τον παίρνουμε και δώδεκα μετρήτια.

Η γυναίκα σαν τ' άκουσε αυτό παίρνει
κατά μέρος το ναίδαοκό της, του κόβει την
ούα και τ' αττία και πάει πάλι για το ναί-
δαο. Έκει που πηγαινε ανταμώνει πάλι τους
δυο σπανούς.

— Έ γυναίκα, πόσο ο ναίδαοκό;

— Δώδεκα μετρήτια! άποκρίνεται εκείνη.

— Μπάλ! λένε τώρα οι σπανοί γελώντας.
Χωρίς αττία και χωρίς ούα δεν άξίζει ούτε
έναν παρό!

Η κομοίσα η γυναίκα σέρονει το ναίδαο-
κό της και κυοίζει στο σπλάκιο της.

Σαν την είδε ο άντρας της τη ρώτησε τί
έκανε.

Κι' εκείνη του είπε τα καθήκαστα.

Μόλις τ' άκουσε εκείνος σηκώνεται και πάει
στο γείτονα και δανείζεται δυο μετρήτια. Ύ-
στερα παίρνει υέλι και πάει στον άλλο του
ναίδαοκό και του άλείφει την κοιλιά με υέλι.

Κολλάει ύστερα άπάντα τα μετρήτια και πάει
στο χωριό να τον πουλήση. Στο δρόμο που
πηγαίνει ανταμώνει τους δυο σπανούς.

— Έ υπάουπα, υπάουσε πούλας το ναίδαο-
κό σου;

— Καυμένη παιδιά, τους λέει ο νέος για
πουλήνα τον ένο. Μά σεις δεν είσαστε άξιοι
να τον άγοράσετε; Άξίζει λίος και λίος!

Σκιάβοι να πουλήθητε κι' οι δυο σας δεν θά
υποσέστε να τον έπληρώσετε!

— Και γιατί, υπάουπα δεν υπορούμε;

Γιατί όπου τον ντυπώσω βγάλε μετρή-
τια, άποκρίθηκε ο νέος. Και για να σας διεί-
ξω πως λέω αλήθεια, δέστε με τα υατία σας.

Ο νέος παίρνει μια βελγίτσα ντυπεί
το ναίδαοκό και πέστοντα το μετρήτια.

Σαν τα είδαν οι σπανοί άονισαν τα πα-
ρακάλια να τους τον δώση.

— Θά σας τον πουλήσω, τους είπε εκεί-
νος, αλλά άκούστε τί θά κάνετε για να σας
βγάψι κάθε μέρα παρόδες ο ναίδαοκό;

— Τι υπάουπα; Τί θά κάνουμε;

— Θά τον βάλετε με το κεφάλι κάτω σ' ένα
μεγάλο βαρέλι υαί με σανό και νερό. Άλλά
να υή πατέ κοντά του, άν δεν πεάσουν σα-
ράντα μέρες και τότε θά δάτε...

Οι σπανοί πλήρωσαν το νέο, πήραν το
ναίδαοκό και τον έβαλαν στο βαρέλι.

Στις σαράντα μέρες πάνε και τί να δούνη!

Ο ναίδαοκό άταν υώσιος!

Τόονον άμέσως να δούνη το νέο. Έκει-
νος όμως, έπειδή ήθελε τί υπελάδες θά ήνε
μ' αυτούς, είπε στη γυναίκα του:

— Γυναίκα, θά κάνω τοῦτα και τοῦτα τα
φαγιά. Ένώ θά κομώσω τον ένα λαγό υας
στο στόλο και τον άλλον θά τον πάω υαί
μου και σαν έδουον οι σπανοί να με έπτήσουν
να τους πς πως ήμαι στο περιόβλι.

Σε λίγη ώρα, να σου κι' έπονται οι σπα-
νοί.

— Πού ήνε ο άντρας σου; ρωτούν τη γυ-
ναίκα.

— Είνε στο περιόβλι, τους άποκρίνεται έ-
κείνη.

Οι σπανοί πηγαίνουν τότε και τον βοί-
σκουν.

— Μπάουπα, του λένε τί ήιν' αυτό που
υας έκανε; Δώσε υας τους παρόδες υας
πίσω!

— Βοέ παιδιά, τους λέει ο νέος υην κά-
νετε έτσι. Θά σας δώσω τους παρόδες σας!

Η κουκουβάγια

Το ποιηματάκι σας

Σαν άρχίζει και νυχτώνει
και τ' άηδώνη κελιδεί
βγαίν' η κουκουβάγια μόνη
σε κυπαρισσιού κλαδί.

Δεν κοιμάτ' η κουκουβάγια
με τα μάτια τα στυλνά,
λές της έχουν κάνει μάγια
δλη νύχτα ν' άγρυπνά.

Όμως βλέπει στο σκοτάδι,
όπως βλέπουμε στο φώς,
και την έχει για σημάδι
για παράδειγμα ο σοφός.

Κι' ο σοφός καθώς έκεινη
δλη νύχτα μελετά
και στα σκόνη διακρίνει
την Άλθθεια που ζητά.

ΙΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Κι' άμέσως λέει στο λαγό:

— Πηγαινε στην κυοά σου, να της πς να
έτοιμάση φαγητό, γιατί θά ένουμε μουςαφί-
ονες!

Ο λαγός νυοίζει σπίτι και πάει στην κου-
κούβια του.

Σαν πεάσε λίγη ώρα παίρνει ο νέος
τους σπανούς και νυοίζει σπίτι. Μόλις όμως
έκείνοι είδαν τον έλαγό λαγό κομωμένο στον
στόλο, νόμισαν πως ήταν εκείνος που έστειλε
από το περιόβλι.

Άφού κθήσαν λοιπόν, στο τοαπέλι κι' έ-
φαγαν λένε στο νέο:

— Μπάουπα, πουλήσε υας το λαγό κι' έ-
μεις θά σου ναίσομε τους παρόδες του ναί-
δαοκού...

Γιατί όνι; τους λέει ο νέος.

Παίρνουν οι σπανοί το λαγό και τον έλ-
νουν ο καθένας στη γυναίκα τους να τους έ-
τοιμάση το φαγητό.

Μά σαν γυοισαν, ο λαγός είχε κάνει φτερά
κι' οι γυναίκες τους τους κοροΐδισαν.

Ο νέος όμως, που ήθελε πως θά ήνε πάλι
υπελείψατα τόνηι στη γυναίκα του και της
λέει:

— Έ γυναίκα, δέσε υφ σ' ένα τραυβά-
κι' όταν έδουον οι σπανοί πάω υαί βρογι-
τσα υγία με αλάφω, και λένε: «Θά πς να
πάω» το βαρέλι που σου ναίσει ο βασι-
λιάς να ή δνι».

Σε λίγο να σου κι' έπονται οι σπανοί.

Πάει τότε η γυναίκα υαί με τους σπα-
νούς στην κυοά, που ήταν κομωμένος ο νέ-
ος στο σακί κι' άονίζει να τον δέονη και
να του λέν:

— Θά πς να πάω το βαρέλι που σου
ναίσει ο βασιλιάς, να ή δνι.

Στην άονή ο νέος ρωτάει «δνι». Στο τέ-
λος όμως, άονισε να λέν: «Θά πάω! Θά
πάω!»

Οι σπανοί σαν άκούσαν πως ο νέος θά-
παίονε ολάκληρο βαρέλι, ήπαν στη γυναίκα
του και τον έλυσαν απ' το σακί.

Τότε οι σπανοί του λέν:

— Έ υπάουπα, σου ναίσομε ό τι θέ-
λεις και σου ναίσομε τις κατεργασίες που
υας έποίηες. Θέλομε όμως, να υας δώσω το
λόγο σου πως θά υας κάνω βελούδες στο
παλάτι σου.

Και γιατί να σας ναίσω το ναίδοι.

παιδιά υας; τους λέει ο νέος. Θέλω όμως
κι' ένώ υαί γάοι. Να υού κάνετε γαοί με τ'
όνομα σας πως δεν σας ναίσομε τίποτε!

Οι δυο σπανοί κθήσαν κι' ύπόγισαν το
ναίδοι.

Ο νέος τότε πήρε το ναίδοι, πήνε και
τόκουμε στο σπίτι του κι' άφισε τους σπα-
νούς να περιμένουν ναίσα και ναίσα... ώπου
βγλκαν τα νένια τους! Μά βαρέλι δεν εί-
δαν στα υατία τους κι' έτσι τιμωρήθηκαν για
την άδικία που ήσαν κάνει της γυναίκας του
να κόψη τ' αττία και την ούα του ναίδαο-
κού...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Εμπορικό μυαλό

Η ιστοριούλα σας

Η κ. Φαυελίτη έπισκέπτεται, υαί με το
άγοράκι της τον Κωστάκη, την κ. Παινε-
μένου. Οι δυο φίλες άονίζουν να συζητούν για τα
σκολεία, για τα παιδιά τους, ενώ ο Κωστά-
κης φροντίζει να υή το έξοχον ούτε λέει ά-
πο τη συζήτηση!

— Ξέρεις, άναπτή υου, λέει η κ. Παινε-
μένου στη φίλη της, ότι ο δάσκαλος δώσε
στο σχολείο πως όσα παιδιά δεν διαβάσουν
το μάθημά τους θ' άναγκασθώ να τα δώσω
στον παλατιζή!

Και νυοίζοντας στον Κωστάκη, που πάει
στη δευτέρα τάξη του δημοτικού, του λέει:

— Κωστάκη, πούσε να είσαι καλός κι'
έπιμελής μαθητή.

Κι' ο Κωστάκης άπαθέστατα:

— Στην άονή σίγουρα θάυαι καλός. Μά
στις έξετάσεις άσφαλώς θά με άκοιδοπου-
λήση ο δάσκαλος!...

Οι δυο φίλες μένουν υ' άνοιγτό στόμα.
MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

— Γιατί, Μίση πηγαίνεις στην έκκλη-
σία; ρωτάει ο θεός τον άνθρωπο.

— Νά, άπάντα ο Μίσης, γιατί όταν τε-
λειώνη η έκκλησία ή υαία υού άγοράζει πάν-
τα κουλούρια.

— Ο θεός, με άσπτηό υφος:

— Ά, ώστε για τα κουλούρια πς στην
έκκλησία;

— Όχι, θέε υου, μονάχα για τα κουλού-
ρια. Πάω γιατί ύστερα υού παίρνει και πα-
νωτό ή υαία!

— Το σχολείο;

— Τάκη, δείξε υου την Άμεοική στη σοφί-
ρα της γής.

— Έδώ ήνε, κύριε καθηγητά.

— Πολύ καλά. Και ποιος την άνακάλυψε;

— Ένώ, κύριε!...

Ο δάσκαλος: Μπορείς, Μικέ, να υού
πς γιατί ο λέων δένυνται;

Ο Μικέ: Γιατί έχει... φαγούρα, κύριε.

Η Έλενίτσα: «Ηθελα να υ' άγοράση
για μικρούλα άδελφή. Σαν κι' εκείνη, που έ-
χει η έαδση υου Φιόφ...»

Η Μ. υαί: Πς υου ποότα τί την θέλεις,
κι' ένυοαίστως σου την παίνω.

Η Έλενίτσα: Θέλει ράπτημα, υαίάκα;
Καλέ να, για να την... δένω!

α+β=5

α+β=5

α+β=5

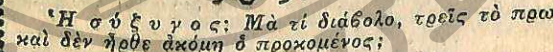
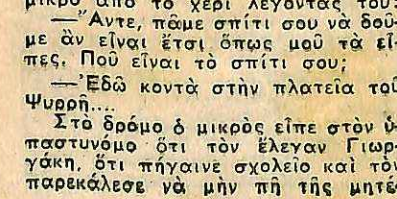
ν. ο. ω. τ. φ. ι. η. ν. ο. υ. ε. λ. α.
 ν. ο. υ. ο. : Μὰ θὰ πρὲπει ὑπο-
 θέσει, να καταλαβαίνετε ὅτι τὸ
 αἰσθητικὰ καὶ τὰ λογικὰ τῆς ψι-
 κουλίας ὑπαθῆναι δὲν εἴζειν, ὅ-
 τι τὰ πάστες σοβαρὰ, γιατί εἶνε ἁ-
 φνας φθορῶς! Οὐτὸ τὸ ὕψος
 τῆς, οὐτὲ κ' ἡ ἀγάπη τῆς ποί-
 ης, να σὰς νοιάζουν. Τώρα πού
 μπαίνει καὶ σὲς στὴ λέξη ἄλ-
 λη ποίησι, να εἶνε ἡ φωνητικὴ
 σὰς καὶ οἱ ἐπιθιθεῖς σὰς ἄν-
 ελετε υἱὰ υἱὸς να περύνει
 Ε. Ρ. Η.

Γεν. 'Αντιπρόσωπος: ΗΛΙΑΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΡΟΣΟΧΗ στη νέα μας Διεύθυνση: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 47

_____ 3772

κάνετε αυτά τὰ κατοικίδια ζωα σὲ
ἀπόστασι καὶ ποτὲ οὔτε νὰ τῶν
μαζὶ τοὺς οὔτε νὰ κοιᾶται. ὁ-
πως ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ σας συμ-
παραίτω ὅτι κάνετε σῆς

ΑΝ ΔΑΣΚΑΡΗΣ

“Υστερα από λίγες μέρες ο αστυνομικός, που η καλή του καρδιά είχε συγκινηθεί βαθιά από τη θλιβέρα αυτή περιστατικό, υιοθέτησε το Γιωργάκη, κι έφερε στη χώρα του ένα παιδί που δεν είχαν ναύκα του ένα δυστυχισμένο που θα ένα πλάσμα, λίγη άνεσι... έδλεπε λίγη χαρά.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΑΟΥΚΑΒΙΣ

Οι δύο Έρμωδοιοι της φυλής των Ναβάνιος ανασήκωσαν με προσοχή μια άκρη από το παραπετάσμα της σκηνής. Υλίστησαν αδόουδα στο εσωτερικό και πλησίασαν στο στρώμα από δέουα. Σπου κοιμώταν η Μαουκάβις (Κου-δαλίς), η θυοφον γυναίκα του Μαουκάπκ. τού μεγάλου άου-νηγού των Κουάνιων.

Η νεαρή γυναίκα, σάν να αισθανόθηκε στὸν ὕπνο της τὸν κίνδυνο πὸν τὴν ἐπιλοῦσε, τί-ναξε πρὸς τὰ πάνω τὸ κομὶ της καὶ τὰ βλέφαρά της ἐπαι-ξαν μερικὲς φορές. Ἀλλὰ, τὴ στιγμή πὸν ἀνοίγει τὰ ὤματα της, οἱ δύο Ναβάνιος οἱ πρῶτοι πάντων της, τὴ φώτισαν καὶ τὴν ἔδεξαν τὰ πόδια καὶ τὰ νεῖα ὡς ἕνα σνοῖνι.

Ἐπειτα βῆκαν ἀπὸ τὴ σκηνή, ἀνέβηκαν στ' ἀλογα-τους, πού τὰ εἶχαν ἀφοῖσι λί-γο πὶο πέσα κι' ἔφυγαν, παρ-ιόντας μαζὶ τους καὶ τὴν ὁ-μοση Μαουκάβις.

Κι' ὥστόσο, δὲν τὴν εἶχαν ἀπαγάγει γιὰ δὲν τους λο-γαριασμοῦ, οὔτε γιὰ νὰ ἐννοί-στησαν κάποιο ἀπὸ τοὺς ἀο-νηγούς τους.

Αὐτὴ τὴν ἀπάντη τὴν εἶνε διατάζει μὴ γυναίκα; ἡ σα-τανική Μακάλα, ἡ κόρη τοῦ Κάνιου, τὸ ἀνένηγ τὸν Να-βάνιος, πού ἐνέπνευε σ' αὐ-τὸν τὸ σεβασμὸ καὶ τὸν τοῦμο.

Ἡ Μακάλα κυνηγοῦσε σάν ἀνδρας. Κι' εἶνε συναντήσε-ις πολλές φορές ἀπὸ τὴν ἀσπὴ τὸν Μαουκάπκ, πού ἦταν ἐπί-σης μανιώδης κυνηγός. Κατὰ τὴς συναντήσεως αὐτὲς, τὴς δόθηκε πολλές φορές ἡ ῥύκα-οῖα νὰ θαυμάσει τὴν παλληκα-οῖα καὶ τὸν ἄριστον πὸν ἀ-νηγού τὸν Κουάνιον. Σὲ λίγο μάλιστα αἰσθάνθηκε μὴ ὁλο-γῆρ ἀνάγνι π' αὐτόν.

Ἀλλ', ὅλες οἱ προσπάθειες της γιὰ νὰ κερδίσει τὴν καο-δίά του, δὲν ἔφεραν ἀποτέλε-σμα. Ὁ Μαουκάπκ ἀναπόσε-ις τὴ Μαουκάβις κι' αὐτὴν ἔκαμε γυναίκα του.

Ἡ Μακάλα, ὅταν ἔδωθε, δοῦσε ἀπὸ τὸ κακό της. Καὶ πρῶταξες δύο νεαροὺς Ναβ-άνιος, πού τὴν ἦταν ἀφοσιω-με-νὸι ν' ἀπαγάγουν τὴν Μαου-κάβις.

Πέσαν δὲς πολλές βδο-μάδες ἀπὸ πὸν ἄνθρωπον τὴς Μακάλας νὰ βοῦν τὴν κα-τὰλληλὴ εὐκαιρία. Γιὰτὶ δὲν τοῖαυσαν νὰ κάνουν τίποτ, ὅσο ὁ Μαουκάπκ βοισκοῦν-κοντὰ στὴ γυναίκα του.

Μά, κάποτε, ὁ ἀνένηγ τὸν Κουάνιον ἔβουε γιὰ κυνήγι, πού θὰ κρατοῦσε πολλὲς ἡ-με-ρες. Οἱ δύο Ναβάνιος γάθη-καν τότε στὴν κατασκήνωσι καὶ κατὰφεραν νὰ πρῶνατο-πρῶνατο τὸ ἀνεδιό τους.

Ὅλη ἐκεῖνη τὴ νύκτα δὲν σταυάτησαν καθόλου νὰ το-ρῶν. Ἐφῆσαν, τέλος, κατὰ τὰ ἐνιωδύματα, σὲ μὴ σπη-λιά, ὅπου τοὺς πεοῖεμε ἡ Μακάλα. Ἐβῆσαν τότε τὸ φῶτο ἀπὸ τὸ στῶμα τὴς Μαουκάβις, τὴς ἐλευθέρωσαν τὰ πόδια νὰ νὰ ὑπερῶν νὰ κι-νῆται καὶ τὴν ἔσπρωξαν ὑπο-στὰ στὴν κυοῖα τους.

Ἡ Μακάλα ἔκανε σάν τοῦ-λὴ ἀπὸ τὴ νὰ τὴν ὁῖς εἶ-δε τὴ Μαουκάβις ὑποστὰ-της.

— Σκύλα τὴς φώναξε, σὲ κρατᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Εἶνε διακρίνει τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, μὲ τὴ Μαουκάβις, πού κυλοῦσε ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ἐκεῖνη σήκωσε πεοῖφανα τὸ κεφάλι της.

— Οἱ γυναίκες τὸν Κο-μάνιον, ἀπάντησε, δὲν φο-βούνται τὸ θάνατο καὶ περι-φοροῦν τὴς φοβέρες. Πρῶσε-ις, ὅλες! Ὁ Μαουκάπκ θὰ σὲ-τιωοῖ καὶ τὴν ἀνένηγ καὶ τὴν λῆ σου! Καὶ μὴ ὡνὸ τοῖα τοῦ κεφαλοῦ μου ἀνὰ πεοῖφ-θα κόψει τὰ κεφάλια ὁλὸν τὸν πολεμιστῶν τὸν Ναβάνιος!

— Ὁ ἄντρος σου, εἶπε ἡ Μακάλα, γελώντας εἰσωνικά, εἶνε ἕνα κουνέλι, πού καμνὶα γυναίκα τὸν Ναβάνιος δὲν θά-θελε γιὰ σύζυγο!

— Ὁ θυμὸς σὲ τυφλῶνει, τὴς ἀπάντησε ἡ Μαουκάβις. Κανείς δὲν εἶνε πὶο γενναῖος ἀπὸ τὸ Μαουκάπκ κι' ὅλα τὰ γειτονικά δάση μιλοῦν γιὰ τὰ κατὰβῶματά του. Ἀλλὰ κείνο πού σὲ κάνει νὰ παρᾶφερα-εἶνε ὅτι ἔξερεις πὸς ὁ ἄντρος σου ἐνὶ ὡνὸ μὴ καρδία καὶ πὸς αὐτὴ ἡ καρδία ἀνέκει ὡ-νὸ σὲ μὲνα!

Τὰ ὤματα τὴς Μακάλα ἄ-στρῶσαν ἀπὸ θυμὸ.

— Σκύλα! Βουνήθηκε. Αὐ-τὰ ἦταν τὰ τελευταῖα σου λό-για!

Ἐβῆσε ἀμέσως ἕνα ἐννε-οῖο ἀπὸ τὴ ζώνη της καὶ ὥρμησε ἐναντίον της.

Ἀλλὰ, τὴν τελευταῖα στιν-μὴ, σταυάτησε.

— Ὅχι, εἶπε. Δὲν θὰ πεθ-ῶνε μὴ φορὰ ἀλλὰ νίλιες! Ὁ ἄντρος σου, ὅπως ἔβαθε, κυνηγᾷ βῆσανες στὴς ὄνδες τοῦ ποταμοῦ. Ὅσὲ δέσω, λοι-πὸν, σ' ἔταν κομὸ δένδρου καὶ θὰ σ' ἀφῶσ ἀπὸ τὸν ποταμὸν ὡς ἕνα δένδρου. Ἐπαι-κόπη καὶ γυναίκα ἀνένηγ! Οἱ τομεοῖ κοροκοβεῖλοιο πού ζοῦν μὲσα σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι εἰμαι βέβαιη ὅτι θὰ σὲ... σεβα-σοῦ!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὰ ὁμοπτικά κύματα τοῦ ποταμοῦ παρῶσαν τὴν θυοφον Μαου-κάβις, πού ἡ Μακάλα εἶνε δὲς σὲ γερὰ πάνω σ' ἕνα κορ-μὸ δένδρου.

Σὲ κάθε στιγμή, ἡ δυστυν-ισμένη ἀντίκοιξε τὸ θάνατο παρῶσαν τὴν θυοφον Μαου-κάβις, πού ἡ Μακάλα εἶνε δὲς σὲ γερὰ πάνω σ' ἕνα κορ-μὸ δένδρου.

Σὲ κάθε στιγμή, ἡ δυστυν-ισμένη ἀντίκοιξε τὸ θάνατο παρῶσαν τὴν θυοφον Μαου-κάβις, πού ἡ Μακάλα εἶνε δὲς σὲ γερὰ πάνω σ' ἕνα κορ-μὸ δένδρου.

Σὲ κάθε στιγμή, ἡ δυστυν-ισμένη ἀντίκοιξε τὸ θάνατο παρῶσαν τὴν θυοφον Μαου-κάβις, πού ἡ Μακάλα εἶνε δὲς σὲ γερὰ πάνω σ' ἕνα κορ-μὸ δένδρου.

Σὲ κάθε στιγμή, ἡ δυστυν-ισμένη ἀντίκοιξε τὸ θάνατο παρῶσαν τὴν θυοφον Μαου-κάβις, πού ἡ Μακάλα εἶνε δὲς σὲ γερὰ πάνω σ' ἕνα κορ-μὸ δένδρου.

Μεριοὶ νεοῖοι Κουάνιος ποωνοῦσαν πάνω στὰ βοά-για, πού βοισκόνταν στὴν ὁ-οῖοτρε δὲν τὸν ποταμοῦ.

Ἦταν ὁ Μαουκάπκ μὲ τοὺς συντοφούς του, πού τὸ κυνή-γι τοὺς εἶνε ἀφῶσε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἔβγαλε, εἰσωνικά, μὴ δυνατὴ κορυφή. Εἶνε διακρίνει τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, μὲ τὴ Μαουκάβις, πού κυλοῦσε ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ Κουάνιος ἔβαν ἀμέ-σως τὰ ἔλᾶσας, πού εἶχαν

τυλινύμενα, νύωα στὴ μέση τους κι' ἔτρεξαν στὴν πορ-εὼν ἑνὸς βοάνου πού προ-ωροῦσε μὲσα στὸ νερό.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὰ ἔλᾶ-σας τινάγτηκαν μὲ δαύη...

Τοῖα ἀπ' αὐτὰ πιάστηκαν πάνω στὸν κορμὸ. Οἱ Κουάνι-οι ἀνίσταν τότε νὰ τὸν τρε-βάνε πρὸς τὸ μέρος τὴς ὁ-νδης...

Μεριοὶ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Μαουκάβις βοισκοῦν στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μαουκάπκ.

Ὁ ἀνένηγ τὸν Κουάνιον ἔκουσε μὲ φοῖκη τὴν ἀνένηγ τὴς νεοῖας γυναίκα. Καὶ δὲν δίτασε οὔτε στιγμή νὰ πᾶση τὴν ἀπόφασί του.

— Ἐβῶντε τὸ τσεκούρι! ὁφᾶνδε στοὺς συντοφούς του. Αὐτὸ ἔσπινε πῶς ἀπὸ ἑ-κείνη τὴ στιγμή ὁφᾶνδε ὁ πό-λεμος ἐναντίον τὸν Ναβάνιος.

Ἦταν σύμβολο εἰσωνικὸ καὶ πολέμου μαζὶ αὐτὸ τὸ τσεκού-ρι. Οἱ Κουάνιος κι' οἱ Να-βάνιος τὸ εἶχαν βάσει ἀπὸ τρία νοῖα στὸ ποταμὸ ἕ-νὸς νεοῖ, πού ἀνέκει καὶ στίς δύο φυλές, γιὰ νὰ ἐπισπω-ποῖσουν τὴν ἀπόφασί τους νὰ ζήσουν στὸ μέλλον εἰσωνικά.

Ἀλλὰ τῶρα εἶνε ἔθδε ἡ στι-γμή γιὰ νὰ ἐσανοῖν τὸ πόλε-μος ἡττάς τους...

Τὴν ἴδια ἡμέρα οἱ συντοφῶοι τοῦ Μαουκάπκ ἔβῶσαν τὸ ἱερὸ τσεκούρι καὶ τὸν περιέφεραν μὲ πομπὴ ἀνάεσσα στὴν κατα-σκήνωσι τὴς φυλῆς. Αὐτὸ ἔ-σπινε πῶς ὁ πόλεμος εἶνε κηρύχθ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικές ἡμέ-ρας οἱ πολεμιστὰ τὸν Κουάνιος ἐβῶσαν στὴ νύκτα τὸν Να-βάνιος.

Οἱ τελευταῖοι εἶχαν παρᾶ-τὴν ἀπὸ τὴν εἰσὼν μὴς κοι-λάδας πού ἀπένευσ ὁλὸνα περῶνας ἀνάεσσα ἀπὸ δύο σεῖρες ἀποκρίνων βουνῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι στρατοὶ βοισκόντοσαν τῶρα ὡλὸς δι-ακρίσι μετὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὁ Μαουκάπκ, πού ἔσπεκε στὴν πρῶτὴ νοσημὴ, ἦταν ἑ-τοῖμος νὰ δῶσι τὸ σύνθημα τὴς νενικής ἐφῶδου. Ἀλλὰ ἔσανικά, μὴ γυναίκα βῆκε ἀ-πὸ τὴν παρᾶτὴ τὸν Ναβ-άνιος κι' ὥνισε νὰ ποωνοῖ μὴν τὴς πρὸς τὸ μέρος τὸν Κουάνιον.

Ἦταν ἡ Μακάλα. Ὁ ἄντρος στὸ μέσον τὴς ἀποστάσεως πού νόοιξε τοὺς δύο στρατοὺς στάθηκε: — Ἀνδρὲς Μαουκάπκ, φῶ-νδε, πρῶταξες τοὺς πολεμι-στὰς σου νὰ θῶνουν καὶ πάλι τὸ τσεκούρι στὸν ἱερὸ νεοῖ.

Ὁ πόλεμος ἀνάεσσα στοὺς Κουάνιος καὶ τοὺς Να-βάνιος δὲν θὰ νίνη! Οἱ δύο φυλές ὡς πεῖπει νὰ ἐξακ-λουθῶσαν νὰ ζοῦν εἰσωνικά ὁ-πως καὶ πρῶτα.

Ὁ πόλεμος θὰ νίνη! ἀ-πάντησε ὁ Μαουκάπκ. Τὸ ἱ-ερὸ τσεκούρι θὰ ἐνταφιασθῇ νά-τω ἀπὸ τὰ κεφάλια τὸν Να-βάνιος πού θὰ πέσουν ἀπὸ τὰ γυτήματα τὸν πολεμιστῶν σου! Στὸ ὡλὸν τὴ φυλὴ τὸν Ναβάνιος δὲν θ' ἀποτελεῖται παρᾶ ὡλὸν ἀπὸ γυναίκες, πού ὁ Κουάνιος θὰ κάνουν σκλά-δες τους!

— Σὲ παρᾶσοῖς ὁ δίκαιος θυμὸς σου, ἀνδρὲς Μαουκάπκ! φῶνδε ἡ Μακάλα. Ἀλλ' ὁ πό-λεμος δὲν θὰ νίνη! Οἱ Να-βάνιος κι' οἱ Κουάνιος δὲν ἐννοῦν καμνὶα διαφῶσα καὶ πέ-πει νὰ ζήσουν εἰσωνικά. Ἐ-παι μὲν ἕνα ἕνα γιὰ τὴ σημε-οῖν ἐνδῶα πού ἀπτελεῖ νὰ κα-ταστρεφῇ καὶ τὴς δύο φυλές σου! Αὐτὸς θὰ τιμωρηθῇ!

Λέγοντας αὐτὰ, ἔβγαλε τὸ ἐννεοῖο, πού κορυφῶν ἀπὸ τὴ ζώνη της καὶ, μὲ μὴ ἄ-στραπταῖα κίνησι, τὸ ἔωσσε μὲσ' στὸ στῶμα της.

Οἱ Κουάνιος κι' οἱ Ναβ-άνιος συνφιλῶθηκαν ἐπὶ νύ-κτ' ἀπὸ πᾶντα τὴς καὶ ἀπὸ τὸς ἡ εἰσων μετὰ τὸν πο-ταμὸν, δὲν διασταῖνθηκε δι-τὴ πιά.

ΑΝΤΡΕ ΦΟΥΖΕΡ

Ἐναποδοτικό Χιόμα

Τὸ κόσκινο

Ὁ Ναστράδιν Χότζας θέλησε κά-ποιο καλοκαίρι νὰ μείνη μακριὰ ἀ-πὸ τὴν γυναίκα του, τὴ Φατιμέ. Ζη-τοῦσε λίγη μοναξιά, λίγη γαλήνη. Καὶ πρῶτ' ὅλες τὴς διαμαρτυρίες τὴς συμβί-ας του ὁ Χότζας ἔφυγε.

— Νὰ πᾶς στὴν ὁργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ κακὸ συναπάντημα, ζῆναμπέτη! τοῦ φῶναξε ἀπὸ πίσω ἡ Φατιμέ, πού ἔβραξε ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

— Λέγε, ὅτι θέλεις ἐνδ... μονομῶ-οις ὁ Ναστράδιν, χωρίς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του. Καὶ μὴ κακομελετᾷ, κα-κομοῖρα μου, γιὰτὶ ἄν μὴ τυχὴ καμ-μὴ ἀναποδὶα, τὸ γυρισμὸ μου θὰ σὲ σπᾶσὼ στὸ ἔξωλο...

Ὁ Χότζας ἦταν ὁμορφος καὶ ὁ Χό-τζας κακογελοῦσε ἀπὸ τὴν κρυφὴ χα-ρὰ του πού θὰ γλῦτῶνε γι' ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τὴν γκρίνια τὴς συμβί-ας του.

Περῶντας μὲ τὸ φορτωμένο του γαῖδουρὶ ἀπὸ μὴ ἔρημη ἀκρογυαλιά τὴς Ἀττάλειας, εἶδε ἀπὸ μακριὰ ἕ-να μπουλοῦνι χανομάνια, οὔρι τοῦ Παραδείσου, νὰ λούζωνται ὁλὸν ἄλλον.

— Μεγάλε μου Ἀλλάχ! ἔξωφῶνσε ὁ Ναστράδιν. Τὶ εἶν' αὐτὸ πού βλέ-πουν τὰ μάτια μου; Μήπως ὀνειρεῖ-μαι; Μήπως βοῖσκομαι στὸν Παράδει-σο καὶ δὲν τὸ ξέρω; Ἀμάν! Ἀμάν!

Τὶ νὰ κἀνὲ δὲς; Νὰ σταθῇ νὰ κιντᾶξ ἦταν νεροπὴ καὶ ἀμάρτημα. Τὰ χανομάνια θὰ τὸν ἔβλεπαν, θαμ-τηζὰν τὴς φωνῆς καὶ στὸ τέλος θὰ τὸν ἐστελῶν στὸν Καδῆ. Μὰ ἔλα πὺρ ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος. Ὁ Χότζας κατέβηκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ γαῖδουρὶ του, πῆρε ἕνα κόσκινο, τῶσε μπουρσά στὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ καὶ προωρήσε.

Ἐτοί, πῶς ἀπὸ τὴς τρύπες τοῦ κόσκινο, ὁ Ναστράδιν ἀπολῶμῆνε τὸ μοναδικὸ κι' ἀπίστευτο θέαμα.

Τὰ χανομάνια ἀνῶπτα γελοῦσαν κι' ἐπαῖσαν ἀπαθῆστατα. Μὰ σάν εἶ-δαν ἔαφνικά τὸν ἄνθρωπον ἐκείνο μῆχανε τὴς φωνῆς καὶ τὰ ταινιτά, πού ἀκούστηκαν δύο μίλια μακριὰ.

Ὁ Ναστράδιν, ὅμως, τὸ καβᾶ του. Στὴς φωνῆς τους τότε ἐνέεξαν ἄλ-λοι ἄνθρωποι, πᾶσανε τὸ Χότζα καὶ τὴν τρέβησαν ἴσα στὸν Καδῆ.

— Δὲν τρέπεται, Ναστράδιν; τὸν εἶπε καταγανακτισμένος ἐκείνος. Ἀν-θρῶπος ἐνᾶρετος καὶ λειτουργὸς τοῦ Ἀλλάχ ἐνδ νὰ πέσης σ' ἕνα τέτοιο φοβερὸ ἀντίρημα; Ἐπιτρέπεται νὰ βῆλῃς τὸ χαρέμι τοῦ πασᾶ νὰ λού-ζεται;

— Πῶς δὲν ντρέπομαι, φῶναξε ἀ-παθῆστατα ὁ Χότζας. Ντρέπομαι, καὶ πλὴν μάλιστα. Ἀλλοῖως δὲν θὰ ἔβα-ζι μπουρσά στὸ πρόσωπό μου τὸ κό-σκινο, Καδῆ μου!

Ἐτοί ὁ Χότζας καὶ τὸ θέαμα ἀ-πόλαυσε κι' ἄθως βγῆκε ἀπὸ τὸ δι-καστήριο.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοῦδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἱδιοκτητὴς - Διευθυντὴς : Ἰωάννης Παπαγεω-ργίου Κατοικία : Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπε-θυνος Τυπογραφείου : Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Ἀδύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εἰσπληροῦν ἔτησις Δρχ. 200.000
Ἐξῆμνος 100.000
Τρίμηνος 50.000

Ἐρβάσματα Ἐσωτερικὸν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπι-ταγῆς καὶ Ἐξωτερικὸν διὰ τραπεζικῆς τοι-αυτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

Τὸ μηχανήμα πού διαβάζει τὴ σκέψι

Παράξενο διήγημα

— Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, εἶπε ὁ Ζερὸμ Ἀρντὰν στὸν Πιέρ Μπουφι-έρ. Δὲν σᾶς χρειάζομαι πιά, παι-δί μου!

Ὁ νέος καληνύχτισε τὸν ἐπιστή-μονα καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ ἐργαστήριο. Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ Ἀρντὰν, ἔ-βγαλε ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα συοτά-ρι τοῦ γραφείου του—ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, σὲ πρόστυχο χαρτί, μὲ ἀ-δέξιο γράψιμο καὶ μὲ λεκιασμένο φάκελλο. Καὶ τὸ ξαναδιάβασε γιὰ μὴ ἀκόμη φορά:

«Προσοχή! Ὁ Πιέρ Μπουφιέρ, ὁ μαθητὴς σου, πού τὸν ὠδυνῶσε ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη σου, σὲ προδίδει ἄτι-μα. Τὸν ἄλλο μῆνα, πρόκειται νὰ συναντηθῇ μὲ κάποιον ἀπεσταλμένο ἐξῆς δυνάμεως γιὰ νὰ τοῦ που-λήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς σου: τῆς νέας ἐκρηκτικῆς ὕλης Ζ—37. Ἀνοίξε τὰ μάτια σου».

Ὁ Ζερὸμ ἄφισε μὲ ἀηδία νὰ πέ-σι ἀπ' τὰ χέρια του τὸ χαρτί.

— Ὅχι, εἰν' ἀδύνατον! ψιθύρισε. Ἐνα παιδί πού τὸ δημιούργησα ἐ-γὼ ὁ ἴδιος... ὁ συνεργάτης μου, ὁ πνευματικὸς μου γιός...

Ὁ Ζερὸμ τὸν ἀνασάτῶνε μὴ λε-πομέρηια τοῦ γράμματος: Πῶς ὁ ἀνώνυμογράφος ἦξερε τὴ συμβολικὴ ὀνομασία τῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας; Μόνον ὁ Ζερὸμ κι' ὁ μαθητὴς του κατεῖχαν τὸ μυστικόν...

Ὁ ἐπιστήμων πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ φλογισμένο μέτωπό του.

— Αὐτός, προδότης;... ψιθύρισε. Αὐτός...

Ἀνοίξε τὰ δύο παράθυρα, ἀφοῦ ἔσθονε τὸ φῶς γιὰ νὰ μὴ μαζεύ-ωνται κοινουπίαι, κι' ἔμεινε στὸ σκο-τάδι. Βυθισμένος σὲ σκέψεις, κυτ-τᾶντας τὰ νερά τῆς μικρῆς λί-μνης τοῦ πάρκου πού ἀντιγέγγιζαν.

Πῶς ὡρα πέρασε ἐστὶ;... Ἐαφνι-κά, ἕνας ψιθύρος τρέβησε τὴν προ-σοχή τοῦ Ζερὸμ. Ἐνας ἄντρας καὶ μὴ γυναίκα μιλῶσαν σιγανά, κά-τω στὸ πάρκο. Ὁ Ζερὸμ ἀναγνώρι-σε τὴ δεύτερη φωνή: Ἦταν τῆς Μαριάν, τῆς γυναίκας του!

— Τὸ φῶς τοῦ ἐργαστηρίου εἶναι σβησμένο... τῆς ἔλεγε ὁ ἄλλος. — Ὅχι, κατέβηκε... Μὰ ἄς μὴν κά-νουμε θόρυβο...

Οἱ δύο φωνῆς ἀπομακρύνθηκαν, ἔσβυσαν. Κι' ὁ ἐπιστήμων ἔμεινε μὲ μὴ καινούργια τυραννικὴ ἀμφι-βολία στὴν καρδιά του.

Ἡ γυναίκα του!... Ὁ μαθητὴς του!... Τὸν προδίδαν λοιπὸν κι' οἱ δύο...

Δὲν εἶχε ὥστόσο θετικὰ στοιχεῖα τῆς ἐνοχῆς τους. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθεια, μὲ τὰ μέ-σα πού διέθετε, πρὶν ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν τιμωρία τους...

Μὴ δόλοκληρὸ βδομάδα, ἔμεινε κλεισμένος ἀπὸ ἐργαστήριό του, ὁ-που δὲν ἔφινε νὰ μῆλ κανεῖς, οὔτε κι' ὁ Μπουφιέρ. Ἦταν ἀπορροφη-μένος ἀπὸ κάποια μυστηριώδη ἐρ-γασία. Μέσα ἀπ' τὴν κλειστὴ πρῶ-τα ἀκούγονταν ἀσυνήθιστοι θορυβοὶ σφουροκαύματα, βουητὰ ηλεκτρικῶν μηχανῶν...

Τέλος, τὴν ὁγδὸν μέρα, ὁ Ζερὸμ κάλεσε τὸν ἐργαστήριό του τὴ Μα-ριάν καὶ τὸν Πιέρ.

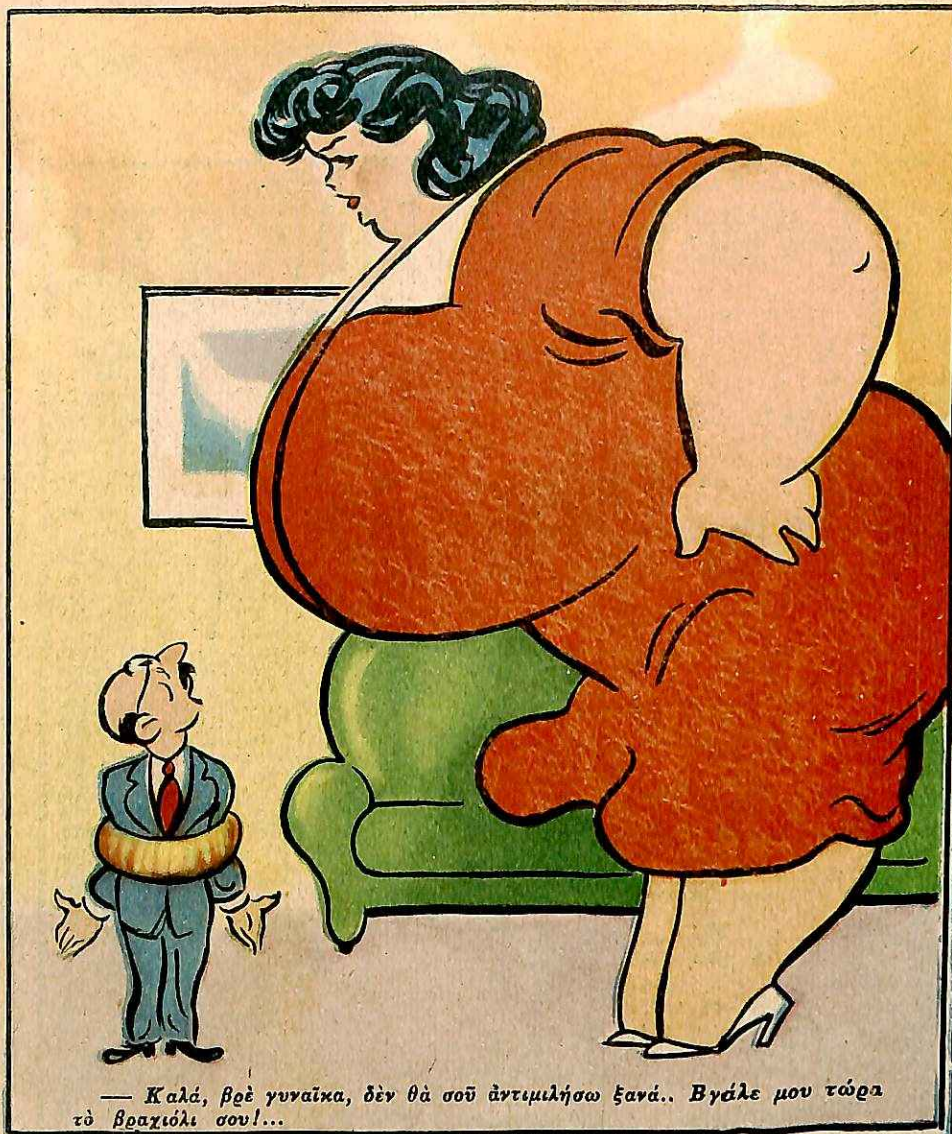
Τὸν βρῆκαν ὀρθοί, μπροστὰ σ' ἕνα παράξενο μηχανήμα, πού θύμι-ζε ηλεκτρικὴ καρέκλα καὶ γραμμό-φωνο μαζὶ... Ἀπὸ ἕνα μεταλλικὸ σκαμνὶ ἔκεινονταν διάφορα σύρμα-τα καὶ κατέληγαν σ' ἕνα κουτὶ πού εἶχε ἀπὸ πάνω του ἕνα παρθένο φωνογραφικὸ δίσκο.

— Τὸ μηχανήμα αὐτό, εἶπε ὁ Ἀρ-

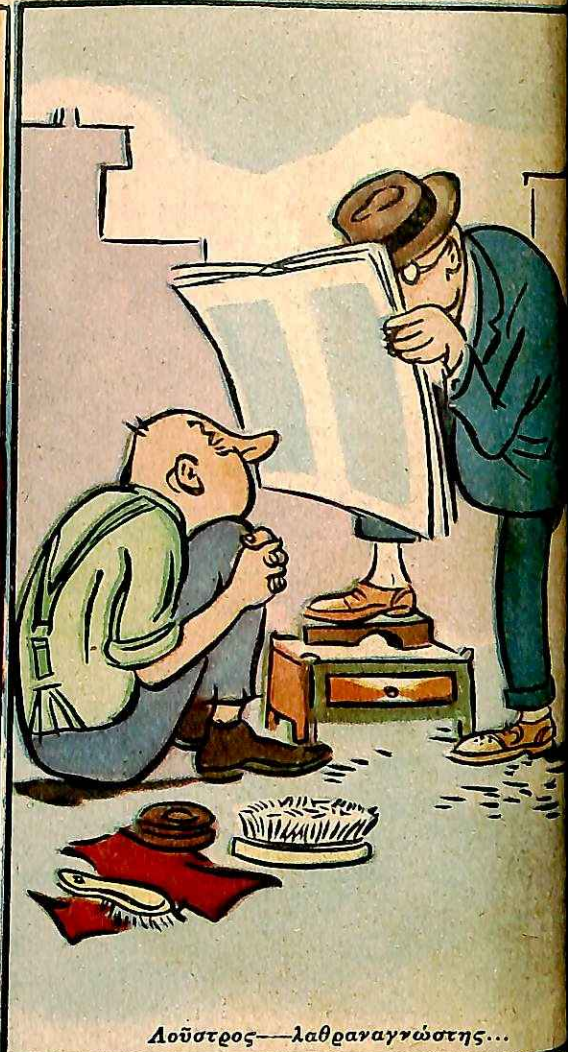
ντὰν στὴ γυναίκα του καὶ στὸ βοή-θό του, ἀποτελεῖ τὸν καρπὸ ἐρευνῶν καὶ ἀναζητήσεων 20 χρόνων. Πέτυ-χα ἐπὶ τέλος τὸ σκοπὸ ὁλῆς μου τῆς ζωῆς, καὶ θέλησα νᾶσαστε οἱ πρῶτοι πού θὰ τὸ μάθετε.

— Σὲ τί χρησιμεύει αὐτὴ ἡ μη-χανή; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Πιέρ.

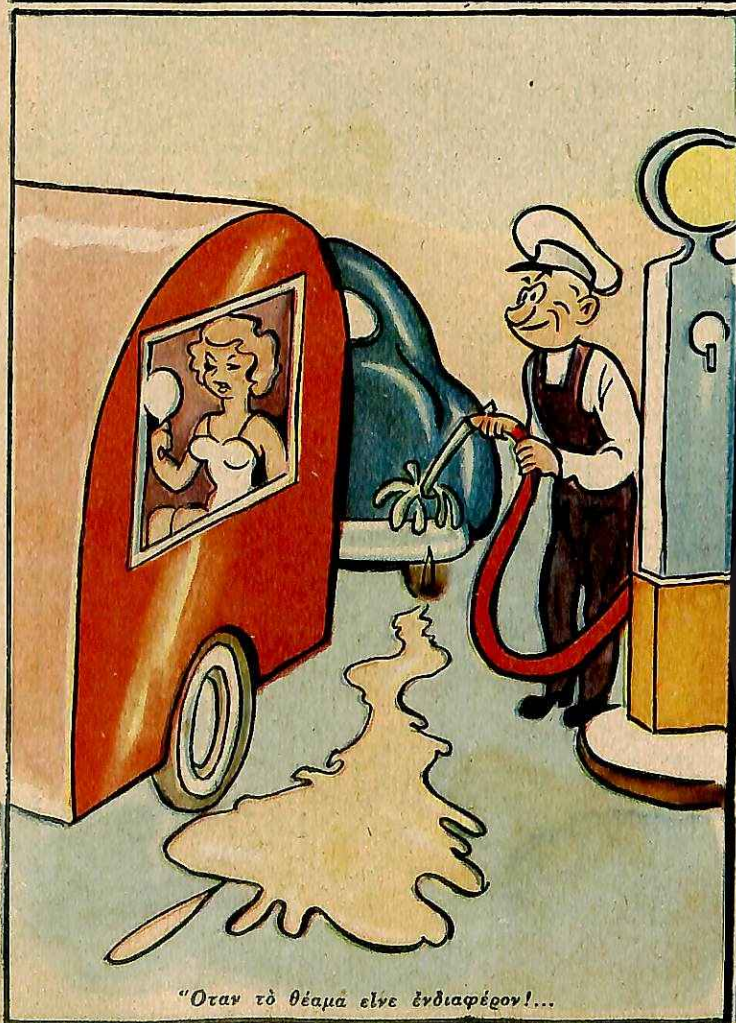
— Διαβάζει τὴ σκέψι! Χάρις σ' αὐτὴν, οἱ ψυχὲς τὸν ἀνθρώπων δὲν ἔχουν πιά μυστικά γιὰ μένα. Ἀρ-κεῖ νὰ φορέσῃ κανεῖς αὐτὴν ἐδῶ τὴν κάσκα καὶ νὰ δεχθῇ ὠρισμένο ἡ-λεκτρικὸ ρεύμα, γιὰ νὰ μεταβιβα-σθῇ ἀμέσως ἡ σκέψι του στ

— Καλά, βρε γυναίκα, δεν θα σου αντιμιλήσω ξανά.. Βγάλε μου τώρα τὸ βραχιόλι σου!...

Λούστρος—λαθραναγνώστης...

“Όταν τὸ θέαμα εἶνε ἐνδιαφέρον!...

— Θὰ ἡσυχάσω ἐπὶ τέλους, Ἑλένη μου, ὅταν μεγαλώσω καὶ τὸ δεύτερο δέντρο ποὺ φύτεψα!...